

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"İsyan Cezasız Kalmaz!"

"Görmediler mi ki, Biz Kendilerinden Önce Nice Nesilleri Helâk Ettik.
Yeryüzünde Size Vermediğimiz Bütün İmkanları Onlara Vermiş,
Gökten Üzerlerine Bol Yağmurlar İndirmiş,
Altlarından Irmaklar Akıtmıştık.
Günahlarından Ötürü Onları Helâk Ettik ve
Arkalarından Başka Bir Nesil Vârettik."
(En'âm: 6)

"Biz Onların Her Birini Günahı İle Yakaladık.
Kiminin Tepesine Taş Yağdıran Bir Kasırga Gönderdik.
Kimini Korkunç Bir Ses, Bir Çığlık Yakalayiverdi.
Kimini Yerin Dibine Geçirdik.
Kimini de Suda Boğduk.
Onlara Allah Zulmetmiyordu,
Fakat Onlar Kendi Kendilerine Zulmediyorlardı."
(Ankebût: 40)

"Aramızdaki Beyinsizlerin Yaptıklarından Ötürü
Bizi Helâk Eder misin Allah'ım!"
(A'râf: 155)

[Nereye Gidiyoruz? Bizi Neler Bekliyor?](#)
[DÜNYADA İKEN KİM KİME TÂBİ OLMUŞSA, AHİRETTE ONUN BAYRAĞI](#)
[ALTINDA BULUNACAKTIR.](#)
[İyilere Tâbi Olanların Ahiretteki Saâdetleri](#)
[Kötülere Tâbi Olanların Ahiretteki Felâketleri](#)

/ İsmail Yavuz

İNSAN SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ - 1

[Kâfur Karışımı Cennet Şarabı](#)

HAZRET-İ MUHAMMED ALEYHİSSELÂM

[Câhiliye Sapıklığı](#)

Mekke ve çevresindeki müşrikler koyu bir cehâlet içinde hayat sürüyorlardı. Ekinlerle hayvanlardan birer pay kendi putlarına, kendi anlayışlarına göre birer pay da Allah'a ayırırlardı. Allah için ayırdıklarını misafirlerine, yoksullara, muhtaçlara sarfederler; putlar için ayırdıklarını putlara ve puthanedeki hizmetçilere harcarlardı. Putlara ayırdıklarından bir şey yok olur veya harcanacağı yere yetmeyecek olursa, Allah'a ayırdıklarından alarak noksanlığı giderirlerdi. Allah'a ayırdıkları yetmezse, onu putlarına ayırdıkları ile takviye etmezlerdi.

EVLYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (74)

["Mu'inüddîn Ahmed el-Buhârî -Kuddise Sırruh-"](#)

MEKTUBAT

[Hikmet ve Marifet İlimi \(78. Mektup\)](#) / Muhammed Es'ad Erbili -Kuddise Sırruh-

SÖZLER VE NOTLAR-25

[Nefsin Ölümü, Ruhun Hayatı](#) / Mehmed Ali Körpe

İtimat edin, bu yolun sermayesi ihlâs ile muhabbettir. Kimde ne kadar varsa ona o kadar verilir.

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (9)

[HAKÎM et-TİRMİZÎ -Kuddise Sırruh- \(9\)](#)

Hâtemü'l-Evliyâ' Niçin Türkiye'de Vazîfelendirildi?

NE İDİK, NE OLDUK!

[OSMANLI İMPARATORLUĞU-15](#)

III. Ahmed ve Damadı Sadrazam İbrahim Paşa savaş yanlısı olmayan sulha ve eğlenceye çok düşkün kimselerdi. Herkes eğlence hayatına daldı. Kışın helva sohbetleri yazın ise lale bahçelerinde şenlikler, eğlenceler düzenlenmeye başlandı. Saray kadınları ön plana çıkarak tepeden tırnağa süs, lüks ve mücevherat içine büründüler.

TARİHTEN SAYFALAR

["Şehid Kanı" ve "Alın Teri" Dökerek Fethettiğimiz Kıbrıs, "Annan Plânı" ve "AB Kriteri" Diyerek Peşkes Çekilemez!.. / Hakan Yılmaz](#)

Bugün rum "küffâr"ının büyük bir iştahla imzâlattığı "ek protokol" safsatası da, Türk milletinin yanında "İnebahtı" gibi ancak bir "traş"tan ibârettir. Bu "traş"ı yapmaya kalkışanlar bilsinler ki, "kol kırmak" Türk milletinin en çok sevdiği ve asırlardır vazgeçemediği en köklü "târihi" âdetidir!..

GÜNDEM

[Dirlik ve Düzen Nimeti"nin Kıymetini Bilelim! / Uğur Kara](#)

Devir islah ile, irşad ile uğraşma devridir. Dış düşman yıkmaya, işgal etmeye, bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Böyle bir zamanda kim ki içerden yıkmaya çalışırsa bilinsin ki o apaçık bir haindir. İmandan hiçbir nasibi yoktur.

[PKK Terör Örgütü Hâmilerince Yeniden Kullanılıyor! / Şinasi Çapa](#)

PKK etnik amaçları olan bir örgüt değildir. Öyle lanse edilmeye çalışılmaktadır. Hiçbir zaman Türkiye ile Türk Milleti ile herhangi bir sorunu olmayan Kürtlerin ne hamisi, ne kılavuzu ne de destekçisidir. Kürtleri kullanmaktadır. Unutulmamalıdır ki en çok acıyı Kürtlere çekmiştir. Köyleri basmış, yakmış, yıkmış, öldürmüş; öldürürken Türk-Kürt ayırımı yapmamıştır.

ŞİİR

[Yolculuğumuz / Abdullah Kotan](#)

**Zamanı delice kovdukça öte,
Kalbim bu menzilden kaydıkça öte,
Saat dakikayı savdıkça öte,
Menzilden menzile yolculuğumuz,
Dururuz, koşarız; ukbaya doğru.**

[Ka'b bin Züheyr \(r.anh\) ve Kaside-i Bürde](#)

[Güzel Allah Ne Yaparsa Güzel Yapar! / Fatma Hazar](#)

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Allah-u Teâlâ emir ve hükümlerine muhalefet eden, Peygamber'ini yalanlayan, indirdiği ilâhî hükümlerden başka yollara giden sapıkları Âyet-i kerime'lerinde tehdit ediyor, geçmiş ümmetlerin başlarına gelen çok şiddetli felâketleri haber veriyor ve müslümanları uyandırarak şöyle buyuruyor:

"Nice memleketler vardır ki, Rabb'lerinin ve peygamberlerinin emrinden uzaklaşıp azmıştır." (Talâk: 8)

Allah-u Teâlâ'nın dininden uzaklaşan ve peygamberleri reddeden kimselerin er veya geç ilâhî azaba uğramaları her zaman ve mekânda tekrarlanan şaşmaz bir kanundur.

"Biz de onları çetin bir hesaba çekmiş ve onları şiddetli bir azaba uğratmışızdır." (Talâk: 8)

Onların isyanları sebebiyle yaşadıkları memleketler harap olmuş; isyankârlar son derece şiddetli cezâlara çarptırılmışlar, emniyet, huzur ve güvenden mahrum olarak yaşamışlardır. Bununla iş bitmiş olmayacak, dünyadaki âcil azap yanlarına kâr kalmayacak; ölür ölmez kabir azabının ara vermeyen cefâsı ile karşılaşacaklar, ahirette de tepetakla cehenneme yuvarlanarak tasavvura sığmayan ve misli görülmemiş bir belâyâ uğrayacaklardır.

"Böylece onlar kendi yaptıklarının cezasını çektiler." (Talâk: 9)

Pişmanlığın hiçbir fayda vermediği bir zamanda pişmanlık duydular.

"İşlerinin sonucu da tam bir hüsrân oldu." (Talâk: 9)

Ömür sermayesini iyiye ve güzele, ahireti kazanmaya sarfetmedikleri için boşa harcamışlar; ticaretleri de zarar etmiş, tam bir müflis durumuna düşmüşlerdir.

Dünyada iken canla-başla çalışıp fayda bekledikleri çalışmalarından fayda değil, büyük zarar görecekler.

Onlar bu pek müthiş azaba müstehak olmuşlardır. Dünyada çarptırıldıkları musibetler, günahlarına kefaret olmaz, ahirette de can yakıcı azaplara uğrarlar. İşte Hakk'tan sapmanın, hakikatten uzaklaşmanın vebâli bu kadar ağırdır.

Allah-u Teâlâ isyanların cezasız kalmayacağını anlattıktan sonra, isyankârların başına gelen dünyevî ve uhrevî azapların, müminlerin de başına gelmemesi için onlara uyarıda bulunmaktadır:

"Ey iman etmiş olan akıl sahipleri, Allah'tan korkun!" (Talâk: 10)

Felâkete uğrayan geçmiş ümmetlerin âkıbetlerini düşünün, akıllarınızı kullanın, Allah yolundan ayrılmayın, O'nun suçüstü yakalamasından ve intikam almasından sakının. Aksi takdirde onlara isabet eden musibetler size de isabet eder.

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar var; şiddetli, tasavvura sığmayacak kadar büyük harpler var. Bunları size hatırlatıyorum, şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın. Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar donakalır. O zaman herkes inanacak amma, iş işten geçmiş olacak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyor:

"Dünyanın geniş vakitlerinde, yani sıhhat ve servet, asayiş ve emniyet gibi istirahat sebepleri mükemmel olduğu bir zamanda Cenâb-ı Hakk'a ibadet ve taat ile kendini takdim et ki, muzayakalı bir zamanda seni lütfu ile yad buyursun." (Ahmed bin Hanbel)

Yaratan'ı tanımak, O'na gönülden teslim olmak, kulluk görevlerini yerine getirmek insanın en başta gelen vazifesidir.

Allah-u Teâlâ'ya yönelmekten daha güzel bir kale olmaz, O'nun kalesinin harici boşluktur. O kalesine kimi aldıysa hayat vardır, hem de hayat-ı ebediye vardır. Bu bir ikazdır, hatırlatmadır, yönetmedir. O dilediğine hidayet verir. Dilerse O her felâketten kurtarır.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

[/ Hakikat'te Bu Ay / Diğer Sayılar / Ana Sayfa /](#)

"İsyan Cezasız Kalmaz!"

**"Görmediler mi ki, Biz Kendilerinden Önce Nice Nesilleri Helâk Ettik.
Yeryüzünde Size Vermediğimiz Bütün İmkânları Onlara Vermiş,
Gökten Üzerlerine Bol Yağmurlar İndirmiş, Ahtlarından İrmaklar
Akıtmıştık.**

**Günahlarından Ötörü Onları Helâk Ettik ve
Arkalarından Başka Bir Nesil Vârettik."**

(En'âm: 6)

**"Biz Onların Her Birini Günahı İle Yakaladık.
Kiminin Tepesine Taş Yağdıran Bir Kasırga Gönderdik. Kimini
Korkunç Bir Ses, Bir Çığlık Yakalayiverdi.**

**Kimini Yerin Dibine Geçirdik. Kimini de Suda Boğduk.
Onlara Allah Zulmetmiyordu, Fakat Onlar Kendi Kendilerine
Zulmediyorlardı."**

(Ankebût: 40)

"Aramızdaki Beyinsizlerin Yaptıklarından Ötürü Bizi Helâk Eder misin Allah'ım!" (A'râf: 155)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Şu beş şey sizin aranızda vuku bulsa nasıl olursunuz? Onların aranızda vuku bulmasından veya onlara ulaşmanızdan Allah'a sığınırım. Bir toplulukta kötülükler ortaya çıktığı, fuhuş açıktan yapıldığı zaman, orada tâun ve geçmiş nesillerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar. Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi. Bir topluluk ölçü ve tartıyı eksik tuttuklarında, kıtlık, geçim sıkıntısı ve zâlim idareci ile cezalandırılırlar.

Âmirleri Allah'ın indirdiğinden başka şeylerle hükmettiklerinde Allah, onların üzerlerine düşmanları musallat kılar ve ellerinde bulunan şeylerin bir kısmını tüketir.

Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetlerini bir kenara bıraktıklarında, Allah birbirine düşürür."

(İbn-i Mâce: 4019)

Nereye Gidiyoruz? Bizi Neler Bekliyor?

Öyle bir devirdeyiz ki, dünya kurulumundan beri fitne ve fesadın ayyuka çıktığı böyle bir devir gelmiş değil.

Günahların açık olarak işlendiği ve isyana dönüştüğü, dünya kurulumundan beri bir eşinin gelmediği, böyle bir bunalım geçirilmediği, her türlü fitnenin ortaya çıktığı, her türlü kötülüğün anasının mevcut olduğu yirmi birinci asrın seyyiat zamanında yaşıyoruz.

İlâhî emirler arkaya atılıyor ve hükümsüz sayılıyor.

Bu isyanımız bize çok pahalıya mâlolacak. Allah'ım kurtarsın!

Allah-u Teâlâ'nın nuru, âlemlerin gurur ve süruru Hazret-i Muhammed Alayhisselâm'a Rabb'ül-âlemîn bu günleri öyle göstermiş ki; kıyamete kadar olacak ve kıyametten sonra olacak işleri de haber vermiştir.

Olacak birçok hadiselerin Hadis-i şeriflerini izahı ile beraber size bu yazımızda nakledeceğiz.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Devlet malı belirli çevrelerin menfaati yapıldığı,

Emanet kelepir ve zekât angarya sayıldığı,

İlim dinden başka gaye için tahsil edildiği,

Kişi karısına itaat edip annesine âsi olduğu

Dostunu kendisine yaklaştırıp babasını uzaklaştırdığı,

Mescidlerde gürültüler başgösterdiği,

Fâsık kimsenin kabilenin başına geçtiği,

Aşağılık adamın milletin lideri olduğu,

Şerrinden korkulduğu için kişiye ikramda bulunulduğu,

Şarkıcı kadınlar ve çalgı âletleri türediği,

Şaraplar içildiği ve bu ümmetin sonunda gelenler evvel gelenleri lânetlediği zaman;

İşte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler."
(Tirmizî: 2308)

İşte icraatımız, işte Hadis-i şerif!

Bu mucize Hadis-i şerif geçmiş sayılarımızda da açıklanmış olup önemine binaen tekrar ele alarak arz ediyoruz.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu ve buna benzer birçok Hadis-i şeriflerinde Asr-ı saâdet'ten kıyametin kopmasına kadar geçecek zaman içerisinde zuhur edecek olan birçok fitneleri gerek kapalı olarak, gerekse açık olarak haber vermiş; fitnelerin her tarafı gecenin karanlıkları gibi saracağını, her fitnenin bir öncekini aratacağını bildirmiş, ümmet-i muhteremesini gelecek fitnelere karşı uyarmıştır.

Çünkü o hem geçmişi, hem geleceği Allah-u Teâlâ'nın izniyle bilen, bütün gelecekleri bildirendir. Kıyamete kadar olacakları, kıyametten sonra olacakları, mahşerdeki durumu, cennet ve cehennem durumunu ve daha birçok hususun hepsini bildirmiştir. Bu bilgi ona Allah-u Teâlâ'dan gelir.

Hadis-i şerif'in açıklaması:

"Devlet malı belirli çevrelerin menfaati yapıldığı."

Devlet malı birkaç şahsın elinde olacak ve bunu istedikleri gibi kullanacaklar. Kim fazla çalarsa o çok rağbet görecek.

Devleti idare edenler, halka âit malları kendi üzerlerinde toplamaya çalışacaklar, halkın kazancını vergiler vasıtası ile ellerinden alacaklar ve bunu rahatça hem yiyecekler hem de yığacaklar. Kendileri büyük refah içinde yaşayıp halk sıkıntı çekecek.

Zâlimin zulmü artacak, mazlum ise inleyecek.

Çünkü onlar Hakk'a yönelmeyecek, halka yönelecek. Her yöneldiği kimse başına kaynar su dökecek. "Yandım!" diyecek, yine ona sokulacak. Niçin? Şaşkın olduğu için.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde gelecekle ilgili hadiseler hakkında bilgi verirken bir noktasında şöyle buyuruyorlar:

"Bir kimse hakkında ne kadar kahraman zattır, ne kadar zarif kişidir, o ne kadar akıllı kimsedir, diye övülür. Halbuki onun kalbinde hardal tanesi kadar iman yoktur." (Müslim, Fiten)

İşte o zaman böyle insanlar çok türeyecek. Yani ruhu ölmüş, canlı cenaze.

Siz onları dıştan dinde kahraman gibi görürsünüz. Oysa ki bunlar sahte kahramandır. Allah-u Teâlâ bunlara hidayet vermemiştir. İmansız olarak yaşarlar, bütün iş ve icraatları gösterişten ibarettir.

Ebu Zerr -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Sizin, benden sonra şu devlet malının kökünü kazıyacak olan imamlara (yöneticilere) karşı durumunuz ne olacak?" diye sordu.

Ben: **"Seni hak ile gönderen Zât'a yemin ederim ki kılıcımı omuzuma takıp, sana ulaşincaya kadar onunla savaşağım!"** dedim.

Buyurdu ki:

"Sana bundan daha hayırlısını söyleyeyim mi? Bana ulaşincaya kadar sabredersin." (Ebu Dâvud)

Fakat hakikat ehli yine kanaat sebebiyle huzurludur. Onlar halka hiçbir zaman rağbet etmezler, Hazret-i Allah'a ve Resul'üne rağbet ederler. Fakat bunlar da pek azdır.

•

"Emanet kelepik ve zekât angarya sayıldığı."

Emanet; korumak ve saklamak için insana verilen maddî ve mânevî şeyler demektir.

Bu kötülük zamanında emanet ganimet bilinecek, onu vermemeye gayret edilecek.

Binaenaleyh böyle bir zamanda çok tedbirli olmak gerekiyor. Çünkü itimat kalkmıştır. Bunun da sebebi kalpte imanın olmayışdır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Münâfiğin alâmeti üçtür: Söylerse yalan söyler, söz verirse sözünde durmaz, kendisine bir şey emanet edilirse hıyanet eder." (Buhârî Tecrîd-i sarîh: 31)

Diğer bir rivayette:

"Her ne kadar oruç tutsa da, namaz kılsa da ve kendini müslüman zannetse de." buyurulmuştur. (Müslim)

Bundan ötürü bu haller husule gelecek.

Allah-u Teâlâ Âyeti kerime'sinde :

"Bir kısmınız diğerlerine bir şey emanet ederse, güvenilen kimse kendisine emanet edileni yerine versin ve bu hususta Rabb'i olan Allah'tan korksun." buyuruyor. (Bakara: 283)

Ehliyet ve salâhiyeti olmayan, yapacağı işe hakkıyla vakıf olamayan bir kimse, bir işi üzerine alıp da lâyıkıyla yapamazsa, bu da emanete hıyanettir.

Hadis-i şeriflerde emanete hıyanet etmenin kıyamet alâmetlerinden olduğu haber verilmektedir. Diğer bir Hadis-i şerif'te ise kıyamet alâmeti olarak **"Emanetin ganimet bilineceği"** beyan edilmektedir.

Bugün mücahid kesilerek din namına halktan para toplayıp, gayesi haricinde harcayanlar da emanete hıyanet ederek büyük bir mesuliyet altına girmektedirler.

Halbuki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Müslümanların işine harcanmak üzere ayrılan maldan bir çok haksız harcamalar yapan kimseler için kıyamet gününde cehennem vardır." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1294)

"Emanete hıyanet edenler, olgun imandan mahrumdur." buyurmuşlardır. (Câmiu's-sağîr)

Âliye kabilesinden bir zât gelerek: **"Yâ Resulellah! Bu dinde en zor ve en kolay şeyi bana haber ver!"** dedi. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdular ki:

"Bu dinde en kolay şey: 'Lâ ilâhe illallah, Muhammed'ün abduhu ve Rasulühü' şehâdetidir. En zor olanı ise emanettir. Zira emanete riayet etmeyenin dini de, namazı da, zekâtı da yoktur." (Bezzar)

•

"İlim dinden başka gaye için tahsil edildiği."

İlim Allah için değil, memuriyet için, geçim için tahsil edilecek. Görünüşte ilim tahsil ediyor denilecek, fakat menfaat, nam ve şöhret için tahsil edilecek, onların Allah-u Teâlâ ile ilgileri olmayacak.

Enes bin Mâlik -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"İlmin azalması, bilgisizliğin çoğalması, fuhsun alana çıkması, kadınların çoğalması, elli kadına bir erkek düşecek kadar erkeklerin azalması kıyamet âlâmetlerindedir." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 72)

Yetişen âlimler sırf dünyalık elde etmek için yetişti, hakiki âlim yetişmedi.

Zamanımızda Allah için tahsil yapan yok, memuriyet alayım ve geçineyim tahsili var.

İlmin olmayışı ve kötü âlimlerin sebebiyle insanları irşad ve ikaz eden olmayacak. Dolayısı ile fuhuş da alenen olacak.

Öyle harpler olacak ki, bu harplerde çok erkek zâyi olacak. Sayı itibarı ile elli kadın bir erkeğin himayesine girecek. Önümüzdeki harpler Allah-u âlem bunu gösteriyor.

Üçüncü dünya harbi bir âfâttır. Çinliler'in istilâsı ise bir helâkiyettir.

Abdullah bin Amr -radiyallahu anhümâ-dan rivâyet edildiğine göre Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Allah-u Teâlâ ilmi size ihsan buyurduktan sonra (hafızanızdan) zorla çekip almaz. Lâkin âlimleri, ilimleri ile beraber cemiyet içinden alır, ruhlarını kabzeder. Artık kara câhil bir zümre kalır. Halk bunlardan dini ihtiyaçlarını sorarlar, onlar da (Âyet, Hadis gözetmeden) kendi düşünce ve arzularına göre fetva verip, hem kendileri saparlar hem de başkalarını saptırırlar." (Buhârî Tecrîd-i sarîh: 2174)

Nice müttaki görünen kimseler vardır ki, uzaktan baktığın zaman onu müslümanların en ön safında görürsünüz, fakat takvâ içine nüfuz etmemiştir.

•

"Kişi karısına itaat edip annesine âsi olduğu."

İşte böyle bir zamanda amellerinin karşılığı olarak Allah-u Teâlâ onların başına kadın idareciler getirir. Bu kötü icraat onların amelidir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Ana-babaların ihtiyarlık zamanlarında bunlardan birine veya her ikisine yetişip de, lâıyk oldukları hürmette bulunmadıklarından dolayı cennete giremeyen kimsenin burnu yerlerde sürünsün!" buyurmuştur ve üç kere tekrarlamışlardır. (Müslim)

Büyük günahları sıralarken de:

"Allah'a ortak koşmak, ana-babaya âsi olmak ve yalancı şahitlik yapmak." buyurmuştur. (Buhârî)

Bir başka Hadis-i şeriflerinde, Allah-u Teâlâ'nın dilediği bir çok günahların cezasını kıyamet gününe kadar tehir edeceğini, ana-babalarına isyan edenlerin ise cezalarını dünyada iken başlatacağını haber vermiştir. Ayrıca Allah-u Teâlâ'ya arz edilip de geri döndürülmeyen duâların arasında ana-babanın evlâtları için yaptıkları bedduâları da saymıştır. (Buhârî)

•

"Dostunu kendisine yaklaştırıp babasını uzaklaştırdığı."

Dinden imandan uzaklaşan bir millet, Allah-u Teâlâ'nın her emrini bıraktığı gibi;

"Biz insana anne ve babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir." (Ahkâf: 15)

Emr-i şerifini de bırakmıştır. Kalbi tamamen ters döndüğü için, ana-babasına yapamadığını başkalarına yapıyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyururlar:

"Bir evlât babasının hakkını lâıykıyla ödeyemez. Ancak babasını başkasının kölesi olarak bulup da satın alırsa ve azad ederse ödeyebilir." (Müslim)

•

"Mescidlerde gürültüler başgösterdiği."

Gerçek mânâda tâzim ve saygı kalkacak, herkes aklına geleni söyleyecek. Tabii ki bu söylenenlerin hepsi ahkâma mugayir olacak.

•

"Fâsık kimsenin kabilenin başına geçtiği."

Bu seyyiat zamanı öyle bir devirdir ki, baştakiler hep fâsık ve münâfık olacak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde buyurur ki:

"Her milletin başına münafıklar geçmedikçe kıyamet kopmaz." (Mecmau'z-Zevâid)

Binaenaleyh başınıza münafıklar geçtiği zaman hayret etmeyin. Bu da sizin ameliniz ve cezanızdır.

İşte Hadis-i şerif:

"Siz ne halde iseniz, başınıza o halde idareciler gelir." (Deylemî)

Ve onlardan her kötülüğü bekleyin. Çünkü bu kötülüğü başta siz yaptınız. Ki Allah-u Teâlâ böylelerini başınıza verdi.

Câbir -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurur ki:

"Şüphesiz ki kıyametin önünde yalancılar zuhur edecektir." (Müslim: 2923)

Hadis-i şerif'i rivayet eden Câbir -radiyallahu anh-: **"Onlardan korunuverin!"** buyurmuştur.

İşte bu yalancılar bu zamanda mevcuttur. Onların her şeyi yalan ve dolandır.

Abdurrahman bin Amr -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

"Yağmurun çoğalıp bitkinin az olması, Kur'an okuyanların çok fakihlerin az olması, idarecilerin çok, güvenilir olanlarının ise az olması kıyametin yaklaştığının delillerindendir." (Câmiu's-sağîr: 8234)

.

"Aşâğılık adamın milletin lideri olduğu."

Halkın içinden asaletsiz, şerefsiz, haysiyetsiz insanlar milletin başına geçecekler. Yani ayak takımı başa, baştakiler ayak altına alınacak.

Huzeyfe -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"İnsanların dünyaca en bahtiyarını âdi oğlu âdiler teşkil etmedikçe kıyamet kopmaz." (Tirmizî: 2210)

İşte şimdi bu durum mevcut.

Ayak takımının başa, baş takımının ayağa alınması ve bu ayak takımının her türlü kötülüğünü halkın alkışlaması, fakat o şerefli haysiyetli insanların nazar-ı itibara alınmaması.

Mahalle muhtarından tutun da en başa kadar bu silsile böyle olacak.

Neden bu hâl husule geliyor? Halkın Hakk'tan kopmasından, harama irtikap etmesinden, sefaletle düşmesinden, maddeye tapmasından ve şöhrete kapılmasından ileri gelir.

Diğer bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, imamınızı öldürmedikçe, kılıçlarınızı birbirinize karşı kullanmadıkça, dünyanıza şerhileriniz vâris olmadıkça kıyamet kopmaz." (Tirmizî)

Bu Hadis-i şerif günümüzdeki anarşiye işaret etmektedir.

Aralarındaki iyileri öldürecekler, halk şaşırıp birbirini öldürecek, en kötüler başa geçecek.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

"İnsanların üzerine yağmurun bolluğu, fakat verimin azlığıyla aldatici yıllar gelecektir.

O dönemde yalancı adam doğrulanacak,

Doğru adam yalanlanacak,

Hâin adama güvenilecek, güvenilir adam hâinlikle itham edilecek,

Ve kamu işinde rüveybıda (bilgisi kıt) adam söz sahibi olacaktır." (İbn-i Mâce: 4036)

•

"Şerrinden korkulduğu için kişiye ikramda bulunulduğu."

O zâlimler başa geldiğinde şerleri çok olacak. Halk korkup menfaatlerinden onlara boyun eğmek zorunda kalacak.

•

"Şarkıcı kadınlar ve çalgı âletleri türediği."

O zamanda bunlara itibar edilecek. Bütün fuhuş, fenalık, rezalet alenen meydanda olacak ve bunlara rağbet edilecek. Allah-u Teâlâ onlara lânet eder ve hiçbir surette onlara rahmet nazarı ile bakmaz.

Ebu Mâlik el-Eş'arî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

"Benim ümmetimden bazı insanlar muhakkak ki içki içip ona adından başka isim takacaklar. Baş uçlarında çalgılar çalınacak ve şarkıcı kadınlar şarkı-türkü söyleyecekler. Allah onları yere batırsın ve onlardan maymunlar, domuzlar yapsın!" (İbn-i Mâce: 4020)

Geçmiş ümmetlerde bu durum gerçekten olmuştur. Kıyamete yakın dönemde sapıtmış insanların başına bu felâketler gelebilir.

•

"Ve bu milletin sonunda gelenler, evvel gelenleri lânetlediği."

Öyle bozuk bir nesil gelecek ki, o kadar asaletsiz türemeler türeyecek ki, öyle kötüler zuhur edecek ki, ecdadı ile övünmeyecek de içindeki kötülüğü onlara hamledecek, bu aseletsiz ayak takımı onlara hakaret nazarı ile bakacak.

Oysa geçen devirler, değil müslümanları, dünyayı hayrete düşüren en güzel hasletlerle dolu idi. Onlar iman, şecaat, cesaret, adalet, fazilet sahibi idiler.

•

"İşte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler."

Kızıl rüzgâr, yani insanlar bu hale geldikten sonra harp felâketini bekleyin. Allah-u Teâlâ bu vesile ile intikamını alır ve o milletin helâkına vesile olur. Bu azgınlığın cezası böyle olur.

Askerde arkadaşın bir onbaşı rütbesi ile emrettiği zaman, onun emrine riayet ve itaat etmek mecburiyetinde kalıyorsun da; seni yoktan var eden, âzâ nimetleriyle donatan, mülkünde bulunduran Allah-u Teâlâ'ya isyan ettiğinde, cezâsız kalacağını, azapsız bırakacağını mı zannediyorsun?

Diğer bir Hadis-i şeriflerinde ise Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Kıyamet yaklaştığı zaman taylesan giymek çoğalır. Ticaret artar, mal çoğalır, servet sahibi yüceltilir, fuhuş (her türlü kötülük) çoğalır.

Çocuklar yönetici olur. Kadınlar çoğalır. Hükümdar zâlim olur. Ölçü ve tartıda hile yapılır.

O zaman bir adamın köpek yavrusu beslemesi, kendisi için bir evlât büyütmesinden daha hayırlı olacaktır.

Büyüğe karşı saygı, küçüğe merhamet gösterilmeyecektir.

Zina mahsulü çocuklar çoğalır; öyle ki yolun ortasında adam kadının üzerine abanır (zina eder).

O vakitte bulunanların en iyisi: 'Keşke yoldan ayrılıysaydınız!' derler.

Kurt (gibi) kalpler üzerine koyun postları giyerler.

O vakitte bulunanların en iyisi dalkavuk kimse olacaktır." (Hâkim, Müstedrek; 3/343 - Kenzü'l-Ummâl: 38501)

Bu Hadis-i şerif'ten işin artık iyice çığırından çıktığı anlaşılıyor.

Fakir der ki: *"Öyle bir zamandayız ki doğana sevinmeyin, ölene üzülmeyin."* İşte o gün bugün.

.

Abdullah bin Ömer -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Şu beş şey sizin aranızda vuku bulsa nasıl olursunuz? Onların aranızda vuku bulmasından veya onlara ulaşmanızdan Allah'a sığınırım.

Bir toplulukta kötülükler ortaya çıktığı, fuhuş açıktan yapıldığı zaman, orada tâun ve geçmiş nesillerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar.

Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi.

Bir topluluk ölçü ve tartıyı eksik tuttuklarında, kıtlık, geçim sıkıntısı ve zâlim idareci ile cezalandırılırlar.

Âmirleri Allah'ın indirdiğinden başka şeylerle hükmettiklerinde Allah, onların üzerlerine düşmanları musallat kılar ve ellerinde bulunan şeylerin bir kısmını tüketir.

Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetlerini bir kenara bıraktıklarında, Allah birbirine düşürür." (İbn-i Mâce: 4019)

Hadis-i şerif'in açıklaması:

"Bir toplulukta kötülükler ortaya çıktığı, fuhuş açıktan yapıldığı zaman, orada tâun ve geçmiş nesillerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar."

Şimdiki zaman tarif ediliyor. Öyle hastalıklar var ki, ismi bile belli değil. Bir ahlâsızlık başgösterdiği zaman Allah-u Teâlâ bir hastalık musallat ediyor.

•

"Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi."

Zamanımızdaki bütün bölücüler fakirin kapısını kapatıp hakkını gasp ediyorlar. Zekâtı kendileri toplayıp, aralarında bölüyorlar. Zekât paraları ile bina kuruyorlar, lüks ve refah içinde yaşıyorlar. Bu ise büyük bir hıyanettir, gadab-ı ilâhî'ye vesiledir.

Bunun içindir ki kuraklık, harp, zelzele gibi çeşitli ibtilâlara, âfatlara bu millet maruz kalabilir.

Ve nihayetinde de Allah-u Teâlâ bunları yapanların kökünü keser. Şimdilik onlara ruhsat veriyor.

Halk hâlâ bunları müslüman zannediyor. Çünkü halk da balık otu yutmuş.

•

"Bir topluluk ölçü ve tartıyı eksik tuttuklarında, kıtlık, geçim sıkıntısı ve zâlim idareci ile cezalandırılırlar."

İşte bugün olduğu gibi.

Bir Hadis-i kudsî'de de şöyle buyuruluyor:

"Ben Allah'ım! Benden başka ilâh yoktur. Sizi idare edenlerin sahibi ve meliklerin Melik'iyim. Onların kalpleri benim kudret elimdedir.

Eğer kullar bana itaat ederlerse, ben de onları onlara rahmet kılarım, merhamet ve şefkatle muamele ederler.

Yok eğer kullar bana isyan ederlerse; ben de onları onlara belâ ederim, kalplerini kin ve gazapla onlara çeviririm, en kötü azap ile azap ederler.

Binaenaleyh sizi idare edenlere karşı sövmekle bedduâ etmekle meşgul olmayınız. Fakat nefislerinizi beni zikretmekle, bana duâ ve tazarru ile meşgul ediniz. Böylece ben de onların hakkından gelirim, sizi onların şerrinden korurum." (Mişkâtü'l-Mesâbîh)

Bugün müslümanların eziyet altında oluşu, sefahat, gaflet ve kabahat içinde oluşlarından ileri geliyor. Eğer biz samimi olarak Hazret-i Allah'a sığınsak, Hazret-i Allah onlara bu fırsatı vermez. Sefahat içinde yaşadığımız için başımıza bu haller geliyor. Biz bu hale suçumuzdan ötürü düşmüş oluyoruz. Bu felâketleri kendi ellerimizle hazırlamışızdır.

Demek oluyor ki; insanlar, yaratıcı ve yaşatıcı olan Allah-u Teâlâ'dan, O'nun emir ve nehiyelerinden ayrıldıkları zaman, onlara hakettikleri ceza olarak başlarına zâlim idareci veriyor. Onlar da en şiddetli azap ile halka zulmederler.

•

"Âmirleri Allah'ın indirdiğinden başka şeylerle hükmettiklerinde Allah, onların üzerlerine düşmanları musallat kılar ve ellerinde bulunan şeylerin bir kısmını tüketir."

Aynı bugün olduğu gibi.

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyurulmaktadır:

"Bir toplulukta devlet malından hırsızlık zuhur ederse, Allah o topluluğun kalplerine korku salar." (Muvatta'. Cihad 26)

Midelerine haram girince, kalplerini korku sarar ve düşmanlarıyla karşılaşmak istemezler. Düşmanları da onlara galebe çalar.

.

"Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetlerini bir kenara bıraktıklarında, Allah onları birbirine düşürür." (İbn-i Mâce: 4019)

Bugün olduğu gibi müslümanlar paramparça olmuşlar, herkes kendi dinini kendi partisini kuvvetlendirmek ve ayakta tutmak için çalışıyor. İslâm dini umurunda bile değil, İslâm dini ile onun hiçbir ilgisi yok.

Sevban -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Size çullanmak üzere yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağrışan yiyiciler gibi birbirini çağıracakları zaman yakındır." buyurdu.

Orada bulunanlardan biri:

"O gün sayıca azlığımızdan mı." diye sordu.

"Hayır! Bilâkis siz o gün çoksunuz. Fakat sizler bir selin getirdiği çer-çöpler gibi hiçbir ağırlığı olmayan çer-çöp durumunda olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize zaafı atacak!" cevabını verdi.

"Zaaf nedir yâ Resulellah." denildiğinde:

"Dünya sevgisi ve ölüm korkusu!" buyurdu. (Ebu Dâvud: 4297)

Hazret-i Ali -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir gün:

"Gençlerinizin fıska düştüğü, kadınlarınızın azdığı zaman haliniz ne olur?" buyurdu.

(Yanıdakiler hayretle):

"Yâ Resulellah! Yani böyle bir hâl mi gelecek?" dediler.

"Evet, hatta daha beteri!" buyurdu ve devam etti:

"Emr-i bil-ma'rufta bulunmadığınız, nehy-i anil-münker yapmadığınız vakit haliniz ne olur?" diye sordu.

(Yanıdakiler hayretle):

"Yani bu olacak mı?" dediler.

"Evet, hatta daha da beteri!" buyurdular ve sormaya devam ettiler:

"Münkeri emredip, ma'rufu yasakladığınız zaman haliniz ne olur?"

(Yanında bulunanlar iyice hayrete düşerek):

"Yâ Resulellah! Bu mutlaka olacak mı?" dediler.

"Evet, hatta daha da beteri!" buyurdular ve devam ettiler:

"Ma'rufu münker, münkeri de ma'ruf saydığınız zaman haliniz ne olur?"

(Yanıdakiler):

"Yâ Resulellah! Bu mutlaka olacak mı?" diye sordular.

"Evet olacak!" buyurdular. (Mecma'uz-zevâid)

İslâm'ın en parlak devirlerinde, asırlarca sonra gelecek bozuklukları olduğu gibi görüp tasvir etmek, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimizin apaçık bir mucizesidir.

Huzeyfe -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyurmuşlardır:

"Nefsim kudret elinde bulunan Zât-ı Ecell-ü A'lâ'ya yemin ederim ki; ya iyilikle emreder kötülükten men edersiniz, yahut çok sürmez Allah kendi katından üzerinize bir azap gönderir. Sonra O'na duâ edersiniz de duânız kabul olunmaz." (Tirmizî. Fiten 9)

Cihad ve irşad faaliyetlerinin terkedilmesi kıyametin küçük alâmetlerindendir.

.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"İnsanlar, günahları çoğalmadıkça helâk olmayacaklardır." (Ebu Dâvud: 4347)

Sen ki Yaratan'a, nimetlerle donatana isyan edeceksin de O seni cezasız bırakacak, bu mümkün değildir. Muhakkak cezalandırır.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsî'de buyurur ki:

"Benim cinlerle ve insanlarla önemli bir hadisem var! Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor! Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor." (Taberânî)

İşte bugün medeniyet adı altında kâfir ve münafıkların bu kadar ileri gitmelerine sebep; kadınların çılgın, erkeklerin sarhoş, orta tabakanın şaşkın, zenginlerin azgın oluşundan ve halkın da bölücülerin peşinden koşuşundandır. Allah-u Teâlâ da azap üstüne azap indiriyor.

Allah-u Teâlâ Hûd sûre-i şerif'inde geçmiş ümmetlerin helâk olma durumlarını Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e haber verirken Lût Aleyhisselâm'ın kavminin bütün yurtlarının yıkılıp alt üst olduğunu ve üzerlerine ateşli taşlar yağdığını beyan buyurmaktadır:

"Vaktaki azap emrimiz gelince, o memleketin altını üstüne getirdik ve tepelerine pişirilmiş balçıktan taşları arka arkaya yağdırdık." (Hûd: 82-83)

Bu taşlar yeryüzü taşlarına benzemeyen hususi taşlardı. Her taşın üzerine o taş kime atılacaksa onun ismi yazılmıştı. Bu taşlar Rabb'in katından atılıyordu. O taşlar o şehir halkının üzerine indiği gibi, diğer şehirlere dağılmış olanların üzerlerine de inmiş, sonunculara varıncaya kadar helâk etmiş, Lût kavminden hiç kimse kalmamıştır. Memleketin altı üstüne geldikten sonra yağmur gibi taşlar

yağdırılması, cezalandırmanın tam olması içindir. Sâlih Aleyhisselâm'ın kavmine gelen şiddetli çığlıktan sonra bir de zelzele olması gibi.

Âyet-i kerime'nin nihayetinde ise şöyle buyurmaktadır:

"Bu felâket taşları zâlimlerden uzak değildir." (Hûd: 83)

Böyle bir azap, zulümlerinde onlara benzeyecek kimselerden hiçbir şekilde uzak kalmayacaktır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Cebrâil Aleyhisselâm'a:

"Zâlimlerden murad kimdir?" diye sorduğu zaman:

"Senin ümmetinin zâimleri de dahildir." buyurdu.

Çünkü sonrakiler de onlar gibi yalanlamışlardı.

Aynı zamanda fırka fırka bölünmüşlerdi. Bölücü, sapıtcı imamlar türedi. Bu imansız imamların, önderlerin türemeleri alabildiğine azgınlığa ulaştı. Hepsisi de kendi dinlerini ayakta tutmaya, Allah-u Teâlâ'nın dinini yıkmaya çalışıyorlar.

Biz bu hususları defalarca göz önüne serdik. Eğer bir ıslahat olmazsa bu gibi felâketlerin geleceği muhakkaktır.

Allah-u Teâlâ dilediği zaman, böyle taşlar zâlimlerin başlarına hemen yağdırır.

İlâhi irade tecelli ettiği zaman anında yeryüzüne iner, müstehak olanların beyinlerini patlatır.

Zinâ, fuhuş ve benzeri gayr-i meşru hayasızlıkların yaygınlaştığı bir memleketin ve halkının başına herhangi bir felâket ve musibetin geleceği mukadderdir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Bir memlekette zinâ ve fâiz yaygınlaşırsa, o memleket halkı Allah'ın azabını mutlaka helâl kılmış, hak etmişlerdir." (Taberânî)

Hak etmiş olmuyor muyuz?

İslâm memleketinde Allah-u Teâlâ'nın emirleri terk edildi, yasak ettiği şeyler benimsendi ve alabildiğine işlendi.

Allah-u Teâlâ felâket taşlarının eninde sonunda bütün zalimlere erişeceğini haber vermektedir.

Uyan be kardeş! Bu musibetler bizim için bir ihtardır. Yarın ne göndereceğini yine Allah-u Teâlâ bilir.

Ve fakat muhakkak ki isyan cezasız kalmaz, bu kati bir gerçektir. Bunu böyle bilin.

Bir insanın son durağı nihayet ölümdür, kabirdir. Gerçek hayat ölümden sonra başlar. Ya ebedî saâdet, yahut da ebedî felâket.

Bunlar bir hatırlatmadır, uyandırmadır. Nasibi olan hidayete mazhar olur, uyanır, tevbe eder, Hazret-i Allah'a yönelir.

Ve fakat ruhu ölmüş olanların imanları yok ki hidayete ersin.

Allah-u Teâlâ dünyayı doldurduğu gibi boşaltacak, az insan kalacak. Azdan başladı aza inecek. İsyan tuğyan çok, imar çok, hep harap olacak. Mülkünü murad ettiği gibi yapacak. Takdir ne ise o olacak.

Nitekim Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde, kendilerinden çok daha kuvvet ve satvete sahip iken isyanları ve günahları yüzünden helâk olup gitmiş bulunan kavimlerin tarihi hayatlarını hatırlatarak ve ibret almaya teşvik ederek şöyle buyurmaktadır:

"Görmediler mi ki, biz kendilerinden önce nice nesilleri helâk ettik. Yeryüzünde size vermediğimiz bütün imkânları onlara vermiş, gökten üzerlerine bol yağmurlar indirmiş, altlarından ırmaklar akıtmıştık.

Günahlarından ötürü onları helâk ettik ve arkalarından başka bir nesil vârettik." (En'âm: 6)

Allah-u Teâlâ sizden önceki Âd, Semud ve benzeri kavimleri, günahları yüzünden helâk edip ecellerini yetirmeye ve yerlerine başkalarını koyup onlarla yeryüzünü düzeltmeye ve imar etmeye kâdir olduğu gibi, size de böyle yapmaya kâdirdir. Buradan anlaşılıyor ki, ümmetlerin ecellerinin gelmesinde günahlarının ve hatalarının sebep oluşu mühimdir.

Bu Âyet-i kerime'de öncekilerin helâk edildiği gibi, isyan ettikleri takdirde sonrakilerin de helâk edileceğine işaret edilmektedir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Eğer seni yalanlarsa da ki: Rabb'iniz geniş rahmet sahibidir. Fakat O'nun azabı da günahkârlar gürûhundan geri çevrilmez." (En'âm: 147)

Günahkâr ve isyankârlara ne kadar zaman tanınırsa tanınsın, günahta devam ettikleri halde, sonunda o geniş rahmetten yoksun ve bir azaba mahkûm olurlar.

Allah-u Teâlâ'nın rahmeti çok geniş olmakla beraber, günahkâr ve isyankârlara er veya geç azabı da kesindir.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurulmaktadır:

"İnsanların elleriyle işlediklerinden dolayı karada ve denizde fesat başgösterdi. Allah işlediklerinden bir kısmını onlara tattırıyor, umulur ki dönerler." (Rûm: 41)

Allah-u Teâlâ engin rahmetinin bir tecellisi olarak insanları günahlarından ötürü hemen cezalandırmıyor, bazı hadiseleri onların uyanmalarına bir sebep kılmış oluyor. Küfür ve isyanlarında ısrar edenlerin asıl cezalarını ahirete bırakıyor.

"De ki: Yeryüzünde gezip dolaşın da, daha önce geçenlerin âkıbetinin nasıl olduğunu görün. Çünkü onların çoğu müşrik idi." (Rûm: 42)

Daha önceki kavimlerin çoğu müşrik oldukları için helâka uğratılmışlardır. Şirk koşmakla Allah'tan kurtulmanın çaresini bulamadılar. Sonunda ister istemez O'nun ilâhî hükmüne boyun eğerek kahrolup gittiler.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Biz onların her birini günahı ile yakaladık. Kiminin tepesine taş yağdıran bir kasırga gönderdik. Kimini korkunç bir ses, bir çığlık yakalayiverdi. Kimini yerin dibine geçirdik. Kimini de suda boğduk.

Onlara Allah zulmetmiyordu, fakat onlar kendi kendilerine zulmediyorlardı." (Ankebût: 40)

Övündükleri dünya varlıkları, ellerindeki güç ve kuvvetler kendilerini kahr-ı ilâhîden kurtaramadı.

Allah-u Teâlâ birçok Âyet-i kerime'lerinde yeryüzünde gezip dolaşılmasını, inkâr edenlerin sonlarının nasıl olduğundan ibret alınmasını emir buyurmaktadır:

"Yeryüzünde gezip dolaşın, sonra da yalanlayanların sonunun nasıl olduğuna bir bakın!"
(En'âm: 11)

Köklerinden sökülüp atılmak suretiyle ağır bir azaba uğramışlardır.

"Onlar yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı ki kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğratıldıklarını görsünler. Allah onları yerle bir etti. O inkâr edenler için de bunun benzeri vardır." (Muhammed: 10)

Nitekim zamanla başlarına nice nice felâketler gelmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Bunlardan önce yoketmiş olduğumuz hiçbir memleket halkı iman etmemiştir, şimdi bunlar mı iman edecekler." buyuruyor. (Enbiyâ: 6)

Onların Hazret-i Allah'a, dinine iman etmeye ihtiyaçları yokmuş gibi, hem dinine karşı gelir, hem de başka işlerle meşgul olurlar.

Bu Âyet-i kerime onların iman etmemekte direndiklerini, ne kadar inkârcı olduklarını, inanmalarının ne kadar uzak olduğunu ifade etmektedir.

Onlar Allah-u Teâlâ'nın indirmiş olduğu Kitap'tan, içindeki ilâhî hükümlerden habersizdirler, gaflettedirler, hatta bununla da kalmayıp apaçık inkâr ve küfür içinde olduklarından büyük bir sapıklık içindedirler.

"Hayır! Onların kalpleri bundan habersizdir. Onların bunun dışında da birtakım işleri vardır, bu işleri yapar dururlar." (Müminûn: 63)

Yapagelmekte oldukları birtakım işleri şirktir, Hazret-i Allah'a ve Kelâmullah'a, Resulullah'a karşı gelmektir. Hem inkâr ettiler, hem kötü işler yaptılar.

"Nihayet onların refah ve bolluk içinde olanlarını azap ile yakaladığımız zaman hemen feryadı basarlar." (Müminûn: 64)

O zaman Cenâb-ı Hakk azabını indirir ve ne ki varsa dilediği şekil ve usulle mahv-u perişan eder. Evvelki kavimleri helâk ettiği gibi dilerse bir âfâtla bugün de azabını indiriverir. Nitekim olmuştur da.

"Bugün artık boşuna feryad etmeyin! Çünkü size katımızdan bir yardım dokunmaz." (Müminûn: 65)

Zira siz yalanlıyordunuz, büyüklük taslıyordunuz. Allah-u Teâlâ'yı ve Âyet'lerini alaya alıyor, O'nun büyüklüğünü hafife alıyor, O'na takaza yapıyordunuz.

"Hiç değilse, kendilerine bu şekilde azabımız geldiği zaman yalvarıp yakarmalı değil miydiler? Fakat kalpleri iyice katılaştı, şeytan da yaptıklarını onlara cazip gösterdi." (En'âm: 43)

Gerçekten de Allah-u Teâlâ'nın bunca günah, isyan, zulüm, küfür, nifak sebebiyle gadaplandığını düşünmediler, düşünemiyorlar. Akıl edip, hakikati bulamıyorlar. Ve hâlâ İslâm'ı ya karşılarına almakla

ya da emellerine alet etmekle meşguller. Kimi küfründe devam ediyor, kimi münafıklığını sergiliyor. Hepsini hile yapmakla meşguller. Gerek iş ve icraatlarında, gerek ticaretlerinde...

Ve fakat:

"Kendilerinden öncekiler de hile yapmışlardı. Sonunda Allah onların binalarına temelinden geldi de, böylece üstlerindeki tavan tepelerine çöktü. O azap onlara hiç ummadıkları yerden geldi." (Nahl: 26)

Öyle ki Allah-u Teâlâ her şeye muktedirdir. Dilediği gibi mülkünde hükmeder, hükmünde hikmet sahibidir.

"Biz nice memleketleri helâk etmişizdir ki, halkı bol geçimleri ve refahıyla şıarmıştı." (Kasas: 58)

Fakat onlar bu nimetlere nankörlük ettiler, ilâhi cezalara müstehak oldular.

Oysa o milletler her bakımdan daha kuvvetli, her hususta daha ileri idiler. Fakat yaptıkları yanlarına kâr kalmadı. Günah, isyan ve tuğyanlarından ötürü ansızın yakalandılar. Azamet-i ilâhî karşısında kaçacak bir delik de bulamadılar. Allah-u Teâlâ hepsini bir bir kahretti.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmaktadır:

"Nice şehirlerin halkını, zulmederken helâk edip yok ettik. Artık çatıları çökmüş, kuyuları körelmiş, sarayları yıkılmıştır." (Hacc: 45)

Bütün bunlar hep birer ibret levhasıdır.

"Bizim onlardan önce nice nesilleri helâk etmiş olmamız, kendilerini hâlâ yola getirmede mi? Halbuki onların yurtlarında gezip dolaşırlar."

"Bunda elbette ki akıl sahipleri için ibretler vardır." (Tâhâ: 128)

Buna rağmen yine de bu ikaz ve uyarıdan bir ders almayanlar daha büyük felaketin ansızın kendilerini yakalamasından korksunlar. Daha evvel de arzettiğimiz gibi âfât umuma gelir, iyi ve kötü ayrılmaz. Kurunun yanında yaş da yanar. Amma orada iyiler, iyilerle beraber lütfullah'a mazhar olup cennete vâsil olurlar, kötüler kötülerle beraber gadabullah'a düşer olup cehenneme atılırlar.

Allah-u Teâlâ emir ve hükümlerine muhalefet eden, Peygamber'ini yalanlayan, indirdiği ilâhî hükümlerden başka yollara giden sapıklar Âyet-i kerime'lerinde tehdit ediyor, geçmiş ümmetlerin başlarına gelen çok şiddetli felâketleri haber veriyor ve müslümanları uyandırarak şöyle buyuruyor:

"Nice memleketler vardır ki, Rabb'lerinin ve peygamberlerinin emrinden uzaklaşıp azmıştır." (Talâk: 8)

Allah-u Teâlâ'nın dininden uzaklaşan ve peygamberleri reddeden kimselerin er veya geç ilâhî azaba uğramaları her zaman ve mekânda tekrarlanan şaşmaz bir kanundur.

"Biz de onları çetin bir hesaba çekmiş ve onları şiddetli bir azaba uğratmışızdır." (Talâk: 8)

Onların isyanları sebebiyle yaşadıkları memleketler harap olmuş; isyankârlar son derece şiddetli cezâlara çarptırılmışlar, emniyet, huzur ve güvenden mahrum olarak yaşamışlardır. Bununla iş bitmiş olmayacak, dünyadaki âcil azap yanlarına kâr kalmayacak; ölür ölmez kabir azabının ara vermeyen cefâsı ile karşılaşacaklar, ahirette de tepetakla cehenneme yuvarlanarak tasavvura sığmayan ve misli görülmemiş bir belâya uğrayacaklardır.

"Böylece onlar kendi yaptıklarının cezasını çektiler." (Talâk: 9)

Pişmanlığın hiçbir fayda vermediği bir zamanda pişmanlık duydular.

"İşlerinin sonucu da tam bir hüsrân oldu." (Talâk: 9)

Ömür sermayesini iyiye ve güzele, ahireti kazanmaya sarfetmedikleri için boşa harcamışlar; ticaretleri de zarar etmiş, tam bir müflis durumuna düşmüşlerdir.

Dünyada iken canla-başla çalışıp fayda bekledikleri çalışmalarından fayda değil, büyük zarar göreceklər.

Onlar bu pek müthiş azaba müstehak olmuşlardır. Dünyada çarptırıldıkları musibetler, günahlarına kefaret olmaz, ahirette de can yakıcı azaplara uğrarlar. İşte Hakk'tan sapmanın, hakikatten uzaklaşmanın vebâli bu kadar ağırdır.

Allah-u Teâlâ isyanların cezasız kalmayacağını anlattıktan sonra, isyankârların başına gelen dünyevî ve uhrevî azapların, müminlerin de başına gelmemesi için onlara uyarıda bulunmaktadır:

"Ey iman etmiş olan akıl sahipleri, Allah'tan korkun!" (Talâk: 10)

Felâkete uğrayan geçmiş ümmetlerin âkıbetlerini düşünün, akıllarınızı kullanın, Allah yolundan ayrılmayın, O'nun suçüstü yakalamasından ve intikam almasından sakının. Aksi takdirde onlara isabet eden musibetler size de isabet eder.

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar var; şiddetli, tasavvura sığmayacak kadar büyük harpler var. Bunları size hatırlatıyorum, şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın. Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar donakalır. O zaman herkes inanacak amma, iş işten geçmiş olacak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:

"Dünyanın geniş vakitlerinde, yani sıhhat ve servet, asayiş ve emniyet gibi istirahat sebepleri mükemmel olduğu bir zamanda Cenâb-ı Hakk'a ibadet ve taat ile kendini takdim et ki, muzayakalı bir zamanda seni lütfu ile yad buyursun." (Ahmed bin Hanbel)

Yaratan'ı tanımak, O'na gönülden teslim olmak, kulluk görevlerini yerine getirmek insanın en başta gelen vazifesidir.

Allah-u Teâlâ'ya yönelmekten daha güzel bir kale olmaz, O'nun kalesinin harici boşluktur. O kalesine kimi aldıysa hayat vardır, hem de hayat-ı ebediye vardır. Bu bir ikazdır, hatırlatmadır, yönetmedir. O dilediğine hidayet verir. Dilerse O her felâketten kurtarır.

DÜNYADA İKEN

KİM KİME TÂBİ OLMUŞSA,

AHİRETTE ONUN BAYRAĞI ALTINDA BULUNACAKTIR.

Her asrın insanı yaşadığı devirde kime tâbi olduysa onunla mahşere çağırılacaktır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamlarıyla beraber çağıracağız." (İsrâ: 71)

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz bu Âyet-i kerime hakkında **"İmamdan murad, herkesin yaşadığı asrın önderidir."** buyurmuşlardır.

Herkes dünyada kimin bayrağı altında bulunmuşsa, kime uymuş, kimleri rehber edinmişse, ahirette de onun bayrağı altında bulunacaktır.

Rehber edildiği, peşine düşüp gittiği lideri nereye götürürlerse onlar da oraya gidecek. Dünyada olduğu gibi ahirette de bir ve beraberdirler. İyiler iyilerle beraber cennette, kötüler kötülerle birlikte cehennemde olacaklardır.

Allah için sevgi, Allah için buğz, imanın en sağlam kulpudur. İmanın tekâmülünde en büyük bir âmildir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Amellerin en üstünü Allah için sevmek, Allah için buğz etmektir." buyuruyorlar. (Ebû Dâvud)

Diğer bir Hadis-i şeriflerinde ise meâlen şöyle buyuruyorlar:

"Şu üç haslet kimde bulunursa imanının tadını tatmıştır: Allah ve Resul'ünü herkesten ve her şeyden fazla sevmek. Sevdiğini ancak Allah için sevmek. İman ettikten sonra, ateşe atılmaktan nefret eder gibi küfre dönmekten nefret etmek." (Buharî-Müslim)

"Kıyamet ne zaman kopacak yâ Resulellah?" diye soran bir zâta Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: **"O gün için ne hazırladın?"** buyurdular. O da: **"Farz namazlarından, oruçlardan, sadakalardan başka fazla bir ibadetim yoktur. Fakat Allah ve Resul'ünü çok seviyorum."** dedi. Bunun üzerine ona şu müjdeyi verdiler:

"Sen sevdiklerinle berabersin!" (Tirmizi)

Hadis-i şerifi rivayet eden Enes bin Mâlik -radiyallahu anh- Hazretleri ise: **"Müslümanların İslâm'la müşerref olmalarından sonra, bu habere sevindikleri kadar hiçbir şeye sevindiklerini görmedim."** buyuruyorlar.

Hazret-i Allah'ın biricik Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-i, Allah sevgisine vasıta olduğu için, onu seven Allah'ı sevmiş olur. Dostun dostları da dosttur.

Bütün sevgiler Allah sevgisi ile bütünleşince kemâle erer. Çünkü Muhabbetullah bütün sevgilerin kaynağıdır. Sevgiye vesile olabilecek bütün sıfatlar, O'nun Cemâl sıfatının tecellileridir.

Huneyn savaşı'nda müslümanların ellerine pek çok esir düşmüş, ganimet malı geçmişti. O zamana kadar bu derece mal ve esirin alındığı Arap tarihinde görülmemişti. Resulullah Aleyhisselâm ganimet mallarını dağıtmaya başladı. Bu mallar beşe bölündü, dördü askerlere verildi, birisi Beytül-mâl'a ayrıldı. Beytül-mâl hissesinin tasarrufu Resulullah Aleyhisselâm'a âit bir hak idi. Bu taksim işinde Resulullah Aleyhisselâm, en büyük hisseyi Medineliler'den ziyade Mekke'nin yeni müslüman olan eşrafına ayırdı. Kur'an-ı kerim'de beyan buyurulduğu üzere bunlar, kendilerine: **"Kaplari İslâm'a ısındırılmak istenenler."** mânâsına gelen **"Müellefe-i kulûb"** adı verilen otuz kadar kişiydi. Müellefe-i kulûb'a karşı yapılan bu yüksek lutuflar, yeni müslümanları tam olarak İslâm'a ısındırmak ve kazandırmak, müslüman olmayanları da İslâm'a sokmak içindi.

Resulullah Aleyhisselâm'ın bu yüksek düşüncesi, Ensâr'dan bazı gençlerin sızlanmalarına yol açtı.

Kendi aralarında:

"Allah Peygamber'imize hayır ihsan buyursun! Artık o kendi kavmine kavuştu. Bizi bıraktı, Kureyş'e bol bol verdi. Halbuki kılıçlarımızdan hâlâ Kureyş kanı damlıyor!" diye serzenişte bulunuyorlardı.

Resulullah Aleyhisselâm bu dedikoduyu Ensâr'dan Sa'd bin Ubâde -radiyallahu anh-den duydu ve çok üzüldü. Hemen Ensâr'ın toplanmasını Sa'd -radiyallahu anh-a emretti. Deriden bir çadır içinde toplanan Ensâr ile konuşup Allah'a hamd-ü senâdan sonra söze başladı:

"Ey Ensâr! Siz yolunu şaşırmış müşriklerdendiniz. Allah, benim vasıtamla size doğru yolu göstermedi mi? Siz birliğinizi kaybetmiş, birbirinizden ayrılmıştınız! Benim Medine'ye hicretimle Allah sizi birleştirmede mi? Siz fakir idiniz, benim aranızda girmemle sizi Allah refaha kavuşturmadı mı?" diye sordu.

Ensâr bütün bu soruları:

"Bütün minnet, Allah ve Resul'ü içindir!" diye cevaplandırıdılar.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Ey Ensâr! Eğer siz de isteseydiniz, benim bu sorularına şöyle diyebilirdiniz:

'Kavmin seni yalanladı, bize hicret ettin. Biz seni tasdik ettik. Kavmin seni terketti, biz sana yardım ettik. Kavmin seni kovdu, biz seni göğsümüze bastık. Sen yoksuldun, biz seni malımıza ortak yaptık.'

Bütün bunları tekrarlasaydınız, doğru söylemiş olurdunuz. Ben de sizi tasdik ederdim.

Ey Ensâr! Sizin tarafınızdan söylenmiş bazı sözler var ki, bana kadar erişti. Bu sözler doğru mu?" deyince Ensâr:

"Yâ Resulellah! Bizim büyüklerimizden hiçbiri sizi üzecek hiçbir şey söylememiştir. Yalnız bazı gençlerimiz, bazı duygulara kapılmış." dediler.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Kureyş'ten bazılarını dünyalık verdiğim doğrudur. Bunlar müşriklik zamanına yakın oldukları için, gönüllerini İslâm'a ısındırmak istedim, bunun için verdim.

Ey Ensâr! Herkes aldıkları mallarla giderken siz de Peygamber'inizle evlerinize dönmek istemez misiniz?" buyurdu.

O zaman bütün Ensâr hep bir ağızdan:

"Yâ Resulellah! Biz yalnız seninle gitmek isteriz!" diye heyecanlı bir sesle bağıştılar. Birçoğu da hüngür hüngür ağladılar. Gözlerinden akan yaşlar sakallarını ıslattı.

Resulullah Aleyhisselâm da onlarla birlikte ağladı ve sözlerine devamla:

"Eğer hicret şerefi, hicret fazileti olmasaydı, muhakkak ben Ensâr'dan biri olmak isterdim. Ey Ensâr! Herkes bir yol tutup gitse, ben Ensâr'ın yolunda giderdim." buyurdu, Ensâr'a hayır ile duâ etti.

Bedir savaşına hazırlanırken Ashab-ı kiram'ı ile istişare yapmıştı. Onlar da kendilerine nasıl değer verildiğini görerek fevkalâde mahzuz olmuşlar ve şöyle söylemişlerdi:

"Yâ Resulellah! Allah sana ne emrettiyse yerine getir. Bize denizi geçelim desen, seninle birlikte geçeriz. Dünyanın öbür ucuna gidelim desen, seninle beraber gideriz.

Kavminin Musa Aleyhisselâm'a dediği gibi 'Sen ve Rabbin varın savaşın, biz burada oturacağız' demeyiz, fakat biz deriz ki 'Sen dilediğin yere git, seninle beraber olacağız.'

Resulullah Aleyhisselâm'ı bu derece sevmenin mükâfatı da unutulacak gibi değildir.

Bu en yüksek mertebedir. **"Peygamberlerle beraber olmak"** mertebesidir.

İyilere Tâbi Olanların Ahiretteki Saâdetleri:

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Kim Allah'a ve Peygamber'e itaat ederse; işte onlar Allah'ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerle, siddiklarla, şehitlerle, sâlihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel birer arkadaşlardır!"

İşte itaatkârlara yapılan bu ihsan Allah'tandır. Her şeyi bilici olarak Allah yeter." (Nisâ: 69-70)

Allah-u Teâlâ kıyamet gününde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine ve beraberindeki müminlere ikram ve ihsanların en büyüğünü yaparak taltif eder, onları mahçup edip rüsvaylığa sürüklemez.

Diğer Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"O gün Allah Peygamber'ini ve iman edip onunla beraber olanları rüsvay etmeyecek, utandırmayacak." (Tahrim: 8)

Zira Allah-u Teâlâ'nın vaad-i Sübhânî'si vardır. Günahları olsa bile onları örtecek ve affedecek, yüzlerini aslâ kara çıkarmayacak. Çünkü onlar o nurlu Peygamber'e uymuşlar ve o nur izinde yürümüşlerdir.

"Nurları önlerinde ve sağlarında koşup parlayacak." (Tahrim: 8)

O nur onları cennete götüren yollarını aydınlatacak.

Gece ceryanlar kesildiği zaman insan karanlıkta kalıyor, gideceği yeri de bilemiyor bulamıyor. Mahşer karanlığını bir tasavvur buyurun. Ancak nur ihsan ettiği kimse, o nur ışığı ile önünü görür, yolunu bulur, gideceği yere gider. Nuru olmayanlar nereye gidecek?

Onları Peygamber'ine bağlayarak herkesin başının derdine düşüp perişan olduğu o günde bu şerefe erdirmesi, gerçekten de son derece imrendirici bir lütuftur.

Kendilerinden başka kimselerin yürekler acısı durumlarını görünce şöyle derler:

"Ey Rabb'imiz! Nurumuzu tamamla ve bizi bağışla. Şüphesiz ki sen her şeye kadirsin." (Tahrim: 8)

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ- buyurur ki:

"Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in duâlarından birisi de şu idi:

"Allah'ım! Kalbimde bir nur kıl, gözümde bir nur kıl, kulağımda bir nur kıl, sağımda bir nur, solumda bir nur, üstümde bir nur, altımda bir nur, önümde bir nur, arkamda bir nur kıl. Beni nur eyle!" (Buhârî, Tecrid-i sarîh: 2146)

Allah-u Teâlâ kullarına olan lütuf ve ihsanlarının bir nişanesi olarak müminleri yine kendileri gibi mümin olan zürriyetleri ile cennette bir arada bulunduracaktır.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"İman edenleri ve kendilerini iman ile takip eden zürriyetlerini kavuştururuz." (Tur: 21)

Bir baba ile evlat arasında dünyada olduğu gibi âhirette de şefkat ve merhamet bulunacaktır. İnsanın ailesi, çocukları ve yakınları ile bir araya gelip sohbet etmesi, halleşmesi nasıl ki bir bahtiyarlık ise cennette de bu böyledir.

Müminlerin nesilleri, imanda babalarına tâbi oldukları zaman, her ne kadar babalarının amellerine erişememiş olsalar da, Allah-u Teâlâ babalarının buldukları mertebelerde oğulları, kızları ve torunları ile gözlerinin aydın olması için onları babalarının derecelerine eriştirir. En güzel bir şekilde onları bir araya toplar. Ameli eksik olanı, ameli en mükemmel olanın derecesine yükseltir.

Diğer Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"İşte bunlar var ya, dünya yurdunun sonucu sadece onlarındır. (O sonuç) Adn cennetleridir. Oraya kendileri ile birlikte atalarından, eşlerinden ve zürriyetlerinden salih olanlarla beraber girerler." (Ra'd: 22-23)

Cennete girmeye lâayık görülen müminler, salih ameller işlemiş olan ata, ana ve ninelerini, eşlerini, çocuklarını ve yakınlarını da yanlarına alacaklar.

Allah-u Teâlâ bir ikram ve ihsan olarak ameli mükemmel olanın ne amelini ne de derecesini düşürmez. Aşağı derecede olanı üstün bir dereceye yükseltir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Onların amellerinden de hiç bir şey eksiltmemişizdir." (Tur: 21)

Aşağı derecedeki salih evlatların yüksek derecedeki salih babalarla buluşturulması, babalarının salih insanlar oluşu sebebiyledir.

Onların bu buluşmaları arasına birinin giderek başka birisi ile buluşması gibi olmayacak, onlar cennette devamlı birlikte olacaklardır.

Bu ise pek büyük bir lütuftur. Bir babanın evlâdını kendisiyle beraber ulvi bir makamda görmesi ne büyük bir bahtiyarlıktır.

Arşı taşıyan ve çevresinde bulunan (melekler) Rabblerini hamd ile tesbih ederler, müminler için de bağışlanma dilerler:

"Ey Rabbimiz! Onları da, onların atalarından, eşlerinden ve nesillerinden iyi olan kimseleri de kendilerine vâadettiğin Adn cennetlerine koy."

Şüphesiz Aziz ve Hakim olan sensin!" (Mümin: 8)

**Kötülere Tâbi Olanların
Ahiretteki Felâketleri:**

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Firavun kıyamet gününde milletine öncülük eder, onları cehenneme götürür. Gittikleri yer ne kötü yerdir!" (Hûd: 98)

İşte Firavun'un ve bu gibilerin âkıbeti böyle ciğer yakan bir sonuçtur. Onlara uyanlar da böyle bedbaht kimselerdir. Onlar kendilerine gönderilen o âlicenap Peygamber'e uymadılar, Firavun gibi bir ifsatçının peşine düşüp gittiler. Şimdi ise orada bir ve beraberdirler.

"Onlar bu dünyada da, kıyamet gününde de lânete uğratılırlar." (Hûd: 99)

Kıyamete kadar ümmetlerin lânetine hedef oldukları gibi, ahirette de lânete maruz kalacaklardır.

"Ne kötü yerdir onların götürüldükleri yer!" (Hûd: 99)

Ne kötü bir ikramdır onlara takdim edilen! Ne kötü bir bağıştır verilen!

Bu sapıtıcı önderlerin, kendilerine uyanları cehenneme götüreceklerine dair Kur'an-ı kerim'de apaçık ilâhî hüküm vardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Zâlimlerin sonunun nasıl olduğuna bir bak!" (Kasas: 40)

Hepsi de helâk olup gittiler. Cürümlerinin cezasını kat kat gördüler. Yaptıkları yanlarına kâr kalmadı.

Onlar arkalarına taktıkları kimseleri cehenneme götürecek işleri yapmaya dâvet ediyorlardı. Onları ilâh edinerek tâbi olanlar da bilgisizce peşlerinden yürüdüler.

"Onları ateşe çağırın imamlar kıldık. Kıyamet günü onlar yardım görmeyeceklerdir." (Kasas: 41)

Kendilerine teveccüh eden azabı hiçbir kimse onların üzerinden kaldıramayacak. Ahiret rüsvaylığının yanısıra dünya rüsvaylığına çarptırılacaklar. Allah-u Teâlâ'nın, meleklerin ve müminlerin lâneti üzerlerine olacak, rahmet-i ilâhîden tardedileceklerdir.

"Bu dünya hayatında biz onların peşine bir lânet taktık (daima lânetle anılacaklardır.) Kıyamet gününde ise onlar çirkinleştirilip iğrenç kimselerden olacaklardır." (Kasas: 42)

İyilerin arkasında gidenler, saadet-i ebediyeyi kazanmaya vesile oldukları için liderlerini överek ve ona duâlar ederek büyük bir mutluluk içinde Cennet-i alâ'ya doğru yürüyeceklerdir. Sapıtıcı liderlerin peşine takılanlar ise felâket-i ebediyeye düşmelerine sebep oldukları için onlara büyük bir kin ve öfke duyacaklar, düşünmeden körü körüne ardına sürüklendikleri önderlerine lânetler yağdıracaklar, bedduâlar edeceklerdir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kıyamet gününde insanlar bir araya toplanır, Rabb'imiz 'Her kim neye tapmışsa onun ardına düşsün.' buyurur. Artık kimi güneşin, kimi ayın, kimi tağutların (kodamanların) peşine düşüp gider." (Buhârî. Rikak: 52)

.

Allah-u Teâlâ bu gibi kimselere azabını hatırlatarak kendi katına geldikleri zaman hor ve hakir olarak birbirleri ile çekişip tartışacaklarını haber vererek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Sen o zâlimleri Rabb'lerinin huzurunda durduruldukları zaman, suçu birbirine atıp dururken bir görsen!" (Sebe: 31)

Hep birbirini suçlayacaklar, hep birbirlerini kınayacaklar... Hiç birisi suçu üzerine almak istemeyecek.

Başkalarının peşlerinde körü körüne giden, bu hususta kendilerini uyarmak isteyen münevver insanları dinlemeyen kimseler, o gün hakikati apaçık gördüklerinde; liderlerinin suret-i haktan görünerek her şeyi nasıl ters gösterdiklerini, o kodamanlara uydukları için nasıl bir felâkete düşürüldüklerini ve azabın hazır vaziyette kendilerini beklediğini müşahade ettiklerinde pek büyük bir hasret çekecekler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İçlerinde zayıf sayılanlar (tâbi olanlar, peşlerine takıldıkları o) büyüklük taslayanlara: 'Siz olmasaydınız biz inanmış olacaktık.' derler." (Sebe: 31)

Zehirli propagandalarının kendilerinin kâfir olmalarına sebep olduğunu söylemek isterler.

Fakat onlar da kendilerine uyanlar gibi büyük bir azapla karşı karşıya bulunuyorlar, hepsi de aynı girdabın içindeler.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Büyüklük taslayanlar ise zayıf sayılanlara (kendilerine tâbi olanlara) 'Size hidayet geldi de, sizi ondan biz mi çevirdik? Hayır, kendiniz suçlu idiniz' derler." (Sebe: 32)

Onların verdiği cevabı da Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde beyan buyuruyor:

"Zayıf sayılanlar (tâbi olanlar) da (peşlerinden gittikleri) o büyüklük taslayanlara 'Hayır, gece gündüz bizi aldatıyordunuz. Bize Allah'ı inkâr etmemizi, O'na ortaklar koşmamızı emrediyordunuz.' derler." (Sebe: 33)

Kendileri için hazırlanan azabı gördüklerinde kelimelerle ifade edilemeyen elem ve nedamet duyarlar.

"Bunlar azabı gördüklerinde pişmanlıklarını içlerine atarlar, ettiklerine içleri yanar." (Sebe: 33)

Fakat bu pişmanlıkları kendilerine hiçbir fayda vermez.

.

Hakk'ı, hakikati red ve inkâr eden bu nasipsiz mahluklar, işledikleri günahların cezasını çekecekler, ettiklerini biçip ettiklerini bulacaklar.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Biz o kafirlerin boyunlarına demir boyunduruklar takarız. Onlar ancak yapmış olduklarının cezasını çekerler." (Sebe: 33)

Bunun böyle olacağı kendilerine dünyada iken ihtar edilmişti, fakat hiç oralı olmamışlardı.

"Onlar hesaba çekileceklerini hiç ummuyorlardı." (Nebe: 27)

Avam güruhu, dünyada iken lider kabul ederek hayvan sürüsü gibi körü körüne peşlerinde sürüklendikleri kimselerin ahiretteki zillet ve meskenetlerini, ne kadar sefil bir duruma düştüklerini gördüklerinde onlara şöyle derler:

"Biz size uymuştuk, sizin bağlılarınızдық şimdi siz Allah'ın azabından zerrece bir şey olsun savıp, bizi koruyabilecek misiniz?" (İbrahim: 21)

Bütün saltanat ve kisveleri dünyada kalan sapıtıcılar onları yüzüstü bırakır giderler. Aralarındaki bütün ülfet ve muhabbet sebepleri ortadan kalkar.

Kendilerine ne emretmişlerse emirlerini tutmuşlar, onlara uydukları için zaten bu acı sonuca varmışlar.

Bütün yetkileri, makam ve mansıpları dünyada kalan, yaptıkları tahrip ve tahriklerin, sapma ve saptırmaların cezası ile karşı karşıya bulunan önderler bu sözler karşısında mahçup olurlar, acziyetlerini itiraf ederler ve derler ki:

"Eğer Allah bizi doğru yola erdirtseydi, biz de size doğru yolu gösterirdik." (İbrahim: 21)

Orada ister istemez Allah-u Teâlâ'nın yüce kudretini kabul ve itiraf ediyorlar. Halbuki bir imtihan sahnesi olan dünyada iken, hem kendileri kabul etmiyorlardı, hem de arkalarına taktıkları kimselere kabul etmemelerini telkin ederek şirke sürüklüyorlardı.

"Şimdi artık sızlansak da sabretsek de birdir, kaçıp sığınacak bir yerimiz yoktur." (İbrahim: 21)

Artık iş bitmiş, iş işten geçmiştir.

"O halde o gün hepsi azapta müşterektiler." (Saffât: 33)

Onlar sapıklıkta müşterek oldukları gibi, cehennem azabına çarpılmada da müşterek bulunacaklardır.

.

Allah-u Teâlâ saptıranlarla sapanların cehennemdeki pek hazin manzaralarını tasvir edip ibretli bir tablo halinde aklı selim sahiplerinin gözleri önüne sermektedir.

Bu sapıtıcılar ve onlara uyanlar şeytanın dostu ve askeridirler, şeytan taraftarıdır. Dost edindikleri şeytanla birlikte cehenneme atılacaklardır.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Onlar ve azgınlar tepetakla oraya atılırlar. İblis'in bütün askerleri de." (Şuarâ: 94-95)

"Onlar" imamlardır, "Azgınlar" ise etrafında olanlardır. İşte onların sonu budur.

O zamana kadar arkadaş idiler. Fakat oraya atıldıklarında şöyle diyecekler:

"Ey şeytan! Keşke benimle senin aranda gün doğusu ile batısı kadar uzaklık olsaydı. Ne kötü arkadaşmışsın sen!" (Zuhruf: 38)

Onlara tâbi olanlar, kendilerini sapıtıp cehenneme götürünlere lânet ederler ve en büyük düşman kesilirler. Nedâmet çok, faydası hiç yok. Hep birlikte ebedî olarak cehennemdedirler.

Niçin? Cenâb-ı Hakk'ın emir ve nehiyelerine inanmayıp şeytana tâbi olan imansız insan şeytanlarına uydukları için.

.

Allah-u Teâlâ şeytanı ve onun şaşkırtıp yoldan çıkardıkları kimseleri cehenneme koyacağını vâdetmişti.

"Allah: 'Sizden önce geçmiş cin ve insan toplulukları ile beraber ateşe girin!' der." (A'râf: 38)

Her nankörü, her zorbayı ahirette evvelâ kaynar suya atar, sonra da cehenneme sokar.

Nitekim Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Amma yalanlayıcı sapıklardan ise; işte ona da kaynar sudan bir ziyafet ve cehenneme atılma vardır. Kesin gerçek budur işte!" (Vâkıa: 92-95)

Ve bunun inkârı mümkün değildir, bu bir doğru haberdır.

Onlar cehenneme ilk geldiklerinde, kendilerine çekilecek ziyafet, karınları eritecek olan kaynar sudur.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Başlarının üstünden de kaynar su dökülür. Bununla karınlarındaki şeyler ve derileri eritilir." (Hacc: 19-20)

Zira insan çok zâlim ve çok nankördür. Bu zulmünden ve bu nankörlüğünden ötürü bu ebedî azaba müstehak olmuş oluyor.

Öncekiler ve sonrakiler hepsi birleşirler. Hep beraber cehenneme girdiklerinde birbirlerinden son derece nefret duyarlar, birbirlerine lânet yağdırırlar.

"Her ümmet (topluluk) girdikçe kardeşine (kendini saptıran yoldaşına) lânet eder." (A'râf: 38)

Saptırıcı önderlerle onlara şuursuzca uyan şakşakçılar bir araya gelince husumet ve karşılıklı tartışmalar başlar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hepsi birbiri ardından cehennemde toplanınca, sonrakiler öncekiler için: 'Ey Rabbimiz! Bizi saptıranlar işte bunlardır. Bunlara ateşten bir kat daha fazla azab ver!' derler." (A'râf: 38)

İki taraf da sapıklıkta ortaktır. Çünkü öndekiler sapıtmişlar, sonrakiler de bu sapıtmayı kabullenmişlerdir. Uyan ile uyulan birbirinden karşılıklı kuvvet almıştır.

"Allah da: 'Zaten hepsinin azabı kat kattır, fakat siz bilmezsiniz.' buyurur." (A'râf: 38)

Bu gibi kimselere kendi günahları ile birlikte, işlenmesine sebep oldukları günahlardan da ceza verilecektir.

"Öncekiler de sonrakilere derler ki: Sizin bize hiçbir üstünlüğünüz yok." (A'râf: 39)

Biz de sizlere sapıklık ve azaba müstehak olma bakımından eşitiz. Sizlere de uyarıcı gelmişti, Hakk'ın emirleri tebliğ edilmişti. Neden bize tâbi oldunuz?

Ve taraf-ı ilâhîden onlara şöyle denilir:

"O halde siz de kazandıklarınıza karşılık tadın azabı!" (A'râf: 39)

Sizin cezanız da öyle fazlasıyla olacaktır. İnatçı bir azgınlığın cezası da elbette böyle kat kat bulunacaktır.

•

Allah-u Teâlâ saptıranlarla sapanların cehennemdeki pek hazin manzaralarını tasvir edip, ibretli bir tablo halinde akl-ı selim sahiplerinin gözleri önüne sermektedir.

Allah'ı ve O'nun dinini bırakıp bâtil sistemlerin kurbanı olanlar cehennemde alt derecelerde birbirleriyle hasımlaşır, mesuliyeti birbirine atmaya çalışırlar.

Âyet-i kerime'de:

"Onlar birbirlerini suçlayıp çekişirler." buyuruluyor. (Saffât: 27)

Sapıtıcıların peşine takılanlar, kendilerinin sonsuz bir felâkete düşmelerine sebep oldukları için onlara büyük bir kin ve öfke duyarlar. *"Sen bizim buraya girmemize sebep oldun!"* diyerek, leş üzerine üşüşen kargalar gibi üzerlerine üşüşürler.

İleri gelenlerine:

"Siz bize sağdan gelir, suret-i haktan görünürdünüz!" derler. (Saffât: 28)

Öyle suçlayıcı iddiâlarda bulunurlar ki, maksatları suçu üzerlerinden atmak ve kurtulmak. Fakat ne mümkün!

Bâtılı süslerler hak diye gösterirlerdi. Günahları sevap diyerek onlara işlettirirlerdi. Kendilerini hayrat ve hasenâta sevk etmek, doğru yolu göstermek istediklerini söyleyerek onları kandırıp Allah yolundan alıkoyarlardı. En güvindikleri noktalardan yanlarına sokular, onları ayartmaya çalışırlardı.

Kimileri de kuvvet ve tahakküm ile, sahip olduğu makamın forsunu kullanarak, halkı Allah'ın dininden uzaklaştırmak isterdi.

Bu sefer kodamanlar ileri atılırlar, haklarındaki ithamları reddederek, mesuliyeti onlara yüklemek isterler.

Ve derler ki:

"Hayır! Zaten siz inanan kimseler değildiniz." (Saffât: 29)

Ki, sizi imandan küfre çevirdiğimize dair iddiâlarınız doğru sayılsın. İman etmek imkânınız olduğu halde yüz çevirmiştiniz, kendi isteğinizle küfrü tercih etmişsiniz.

"Bizim sizi zorlayacak bir gücümüz yoktu, siz kendiniz azgın bir topluluk idiniz." (Saffât: 30)

"Artık Rabb'imizin sözü bize hak oldu. Azabımızı muhakkak tadacağız." (Saffât: 31)

"Evet biz sizi kışkırttık. Çünkü kendimiz azgındık." (Saffât: 32)

"O halde o gün hepsi azapta müşterektiler." (Saffât: 33)

"Biz suçlulara böyle yaparız." (Saffât: 34)

.

Uyanlar cehennemde lâayık oldukları cezalarını çekerlerken zebaniler saptırıcı önderlere şöyle seslenirler:

"İşte şunlar peşinize düşüp sizinle beraber gerçeğe karşı direnenlerdir." (Sâd: 59)

Ömürlerini sizin peşinizde körü körüne geçiren uyruklarınız da sizinle beraber en acı bir şekilde azap göreceklerdir.

Onlar da son derece öfkeyle cevap verirler:

"Onlara merhaba yok, rahat yüzü görmesinler! Çünkü onlar da ateşe girmişlerdir." (Sâd: 59)

Dünyada iken kendilerine uymalarından gurur duydukları kimseleri artık görmek istemiyorlar.

Buna mukabil uyruklar da onlara cevap vermekten geri kalmazlar:

"Asıl size merhaba yok! Siz rahat yüzü görmeyin! Bunu başımıza getiren sizsiniz.

Ne kötü bir durak!" (Sâd: 60)

Saptırıcı önderlere uymanın acı ızdırabını çok acı bir şekilde çeken uyruklar güruhu, kin ve intikam duyguları ile dolup taşarak Allah-u Teâlâ'ya yönelirler.

Derler ki:

"Ey Rabb'imiz! Bunu bizim başımıza kim getirdiyse, ateşte azabını kat kat artır." (Sâd: 61)

İş işten geçtikten sonra yalvarıp yakarıyorlar:

"Ey Rabb'imiz! Cinlerden ve insanlardan bizi yoldan çıkarıp sapıtanları bize göster. Onları ayaklarımızın altına alalım da en alçaklardan olsunlar!" (Fussilet: 29)

İnsanları saptırıp yoldan çıkaranların, dinden diyanetten, ahlâk ve fazilet değerlerinden mahrum bırakanların büyük bir azaba uğrayacaklarında şüphe yoktur.

Kahırlarından ne yapacaklarını ne söyleyeceklerini bilemezler. Bir netice vermeyeceğini bildikleri halde, değişik ifadelerle tekrar tekrar ilticâ ederler:

"Ey Rabb'imiz! Biz yöneticilerimize ve büyüklermize uymuştuk, onlar da bizi yoldan saptırdılar." (Ahzâb: 67)

"Ey Rabb'imiz! Onlara iki kat azap ver. Onları büyük bir lânete uğrat!" (Ahzab: 68)

Halbuki kendilerine ne emretmişlerse yapmışlar, onlara uydukları için zaten bu hale düşmüşlerdi. Şimdi ise pişmanlıklarına pişmanlık katıyorlar, Allah'a ve Resul'üne itaat etmediklerine nedamet ediyorlar. Fakat hiç faydası yok.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde onların bu tartışmasının kesinlikle olacağını beyan buyuruyor:

"İşte cehennemliklerin birbirleriyle bu şekilde tartışmaları gerçektir, muhakkak olacaktır." (Sâd: 64)

.

Gözleriyle ayan-beyan gördükleri bu azap gibi, Allah-u Teâlâ onlara amellerinin cezasını pişmanlık ve kahırla ödetecektir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"O zaman küfür öncülerini azabı görünce kendilerine uyanlardan hızla uzaklaşıp giderler ve aralarındaki bütün bağlar kopar." (Bakara: 166)

"Onlara uyup arkalarından gidenler: 'Ah ne olurdu, bir daha dünyaya gitmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları gibi, biz de onlardan uzaklaşmış olsaydık!' derler." (Bakara: 167)

Fakat ne çare ki, o sözleri olmayacak bir şeyi temenni etmek kabilindedir.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

"Böylece Allah onlara bütün yaptıklarını hasretler ve pişmanlıklar halinde gösterecektir.

Onlar cehennemden çıkmayacaklardır." (Bakara: 167)

"Tat bakalım! Hani sen kendince çok üstün, çok şerefli bir kimse idin!" (Duhan: 49)

İkaz edildikleri halde bu ikazlardan nefret duyanlar var ya, iman ettikleri saptırıcı imamlarla cehenneme girdikleri zaman ne kadar pişmanlık duyacaklar.

"Ah keşke dinleseydik!"

Hazret-i Allah'a ve Resul'üne iman etseydik. Allah-u Teâlâ'nın dâvetçisi bize hep O'nun kelâmını önümüze çıkarıyordu.

Fakat biz azgınlar bu âyetlerden ikrah ederdik. Çünkü sizin dininize girmiştik.

Meğer o ne güzel bir dâvetçiymiş, keşke uysaydık! Şimdi ise sizden ikrah ediyoruz. Bu azgın ve alevli ateşler içerisine, size uymamız, yolunuzda bulunmamız ve çalışmamız sebebiyle girdik." diyecekler.

Onların boyunlarına demir halkalar takılır, yetmiş arşın uzunluğunda zincirlere vurulur. O bir lânet halkasıdır, o lânet halkası ile kaynar suya da atılırlar.

Aslında o lânet halkası onlara daha dünyada iken takılmıştır. Zira onlara Allah-u Teâlâ ve melekler, peygamberler ve sâlih kullar kıyamete kadar lânet etmişlerdi.

Annesi, babası, kardeşi tarafından tayin edilenlerin, nefsini ilâh edinenlerin, Allah-u Teâlâ'nın yolunu kesenlerin durumu budur.

"Kâfirlere gelince; onlar için de çetin bir azap vardır." (Şûrâ: 26)

Bütün yaptıkları işler hiçe müncer olacak, cezâlarını korkunç bir şekilde çekeceklerdir.

"Zâlimler için elem verici bir azap hazırlamıştır." (İnsan: 31)

O azap ise cehennemden pek şiddetli ve ebedî olan azabından ibarettir.

"Allah'a karşı yalan uydurandan veya O'nun âyetlerini yalanlayanlardan daha zâlim kim olabilir? Şu bir gerçektir ki suçlular aslâ iflâh olmazlar." (Yunus: 17)

Suçlular arasında zâlimler, zâlimler arasında en zâlimler elbette hiç felâh bulmazlar. Ahirette ebedî surette azap görüp duracaklardır.

"Kötülükleri yapanlara gelince, kötülüğün cezası kendi mislidir. Onları zillet kaplar. Onları Allah'tan koruyacak hiç kimse bulunmaz. Onların yüzleri sanki karanlık geceden bir parçaya bürünmüştür. İşte bunlar da cehennemliklerdir. Orada ebedî kalacaklardır." (Yunus: 27)

Sadece yüzleri kızarmakla kalmaz, her taraflarını kuşatan büyük bir zillet kaplar ve horluk hakirlik içinde kalırlar. Onların ateşten kurtulma ümidi aslâ yoktur.

"Orada herkes geçmişte yaptıklarıyla imtihan verir ve gerçek sahipleri olan Allah'a döndürülürler. Uydurdukları şeyler kendi kendilerinden kaybolup gider." (Yunus: 30)

Ve onlar çok acı bir gerçeğe başbaşa kalırlar.

İNSAN SÛRE-İ ŞERİF'İNİN TEFSİRİ-1

Kâfur Karışımı Cennet Şarabı

Sûre-i Şerif'in Takdimi:

Medine-i münevvere'de; Rahman sûre-i şerif'inden sonra, Talâk sûre-i şerif'inden önce nâzil olmuştur. Otuz bir Âyet-i kerime, iki yüz kırk kelime ve bin elli dört harften müteşekkildir.

Adını, insanın yaratılmadan önceki hiçliğini ifâde eden birinci Âyet-i kerime'deki "**İnsan**" kelimesinden alır. "**Dehr**", "**Hel Etâ**", "**Ebrâr**", "**Emsâc**" adlarıyla da anılmaktadır.

Muhtevâsı:

Bu mübârek Sûre-i celîle muhtevâsı bakımından öldükten sonra dirilmenin kesin olduğunu beyan ederek, bir önceki Kıyâme sûre-i şerif'inin tamamlayıcısı olmuştur.

Sûre-i şerif'in ilk iki Âyet-i kerime'sinde insanın anılmaya değer bir şey olmadığı, çok uzun bir zaman geçmesinden sonra katışık bir meni damlasından yaratıldığı, yaratılışının gayesinin ise imtihan olduğu bildirilmektedir.

Üçüncü Âyet-i kerime'de insana verilen kabiliyetler sayesinde hidayet yolunu bulma imkânına kavuşturulduğu açıklanmakta, şükredici veya nankör olmasının kendisine kaldığı belirtilmektedir.

Yirmi üçüncü Âyet-i kerime'ye kadar; kâfirlerin cehennemde karşılaşacakları azap şekillerinden misaller verilmekte, akabinde cennete girmeye müstehak olan ve "**Ebrâr**" diye vasıflandırılan müminler için hazırlanan güzellikler gözler önüne serilmektedir.

Yirmi yedinci Âyet-i kerime'ye kadar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e hitap edilmekte; tebliğ vazifesini yaparken sabırlı olması ve muhalefet edenlere itaat etmemesi, sabah akşam Rabb'inin İsm-i celâl'ini zikretmesi, geceleri uzun uzadıya tesbih etmesi emredilmektedir.

Mütebâki Âyet-i kerime'lerde; âkıbetlerini düşünmeyerek dünya hayatının geçici güzelliklerine kendilerini aşırı kaptıranlar kınanmakta, dileyen kimsenin Allah'a giden yolu bulabileceği, Allah-u Teâlâ'nın dilediği kimselere rahmetiyle muamele edeceği, zâlimler için de elem verici bir azap hazırlandığı bildirilmektedir.

İnsanın Yaratılış Merhaleleri:

Âdem Aleyhisselâm'ın yaratılış safhasından insan hâline gelmesine kadar uzun bir zaman geçmiştir.

İnsan anılmaya değer hiçbir şey değilken, zayıf ve güçsüz bir varlık olduğu halde; Allah-u Teâlâ bu değersiz damlayı geliştiriyor, iskeleti kuruyor, ruhunu nefh ediyor ve insan olarak yeryüzüne gönderiyor.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"İnsan anılmaya değer bir şey olana kadar, üzerinden uzun bir zaman geçmemiş midir?" (İnsan: 1)

Âdem Aleyhisselâm çamur hâlinde yoğurulup hazır duruma getirildikten sonra, ruh üfürülmeden, şekillendirildiği hâl üzere bir süre bekletilmiş, ruhunun üflenmesine uygun bir kıvama getirilmiştir.

Kâinat ve yeryüzündeki canlılar Âdem Aleyhisselâm'dan çok önce yaratıldıkları için, o dönemde ismi, cismi ve nişanı yoktu.

İnsana gelince;

Dünyaya gelmeden önce babasının sulbünde bir hücre ve onu yaratacak olan Allah-u Teâlâ'dan başkasının bilemeyeceği kerîh bir su idi. Üzerinden belli bir zaman geçti, ki o zaman yeryüzünde ismi esamesi yoktu. Ne gibi bir isim alacağı, niçin yaratılmış olduğu bilinmiyordu. Sonra Allah-u Teâlâ onu mülk âlemine getirdi. Daha önce tanınmayan bir şey iken, tanınmaya ve anılmaya değer bir varlık oldu. Yaratılışındaki gaye ortaya çıktı.

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayet edildiğine göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde; **"Âdem Aleyhisselâm'ın çamur halinden başlayarak her yaratılış merhalesinde kırk yıl kaldığı"** beyan buyurulmaktadır.

Allah-u Teâlâ insanı bir anda yaratmak kudretine sahip iken, insan şeklini alıncaya kadar aradan uzun zamanlar geçmesinde, topraktan ve meniden başlayarak kan pıhtısına, bir çiğnemlik ete ve nihayet insan suretine dönüşmesine kadar yaratılışın her safhasında, hiç şüphesiz ki O'nun kudretinin yüceliğini gösteren birçok hikmetler ve ibret verici incelikler vardır. Bu deliller her canlıda mevcuttur.

İlk insan Âdem Aleyhisselâm'ın yaratıldığı toprak, su ile hamur edilip yapışkan bir sıvı haline dönüştüğü gibi; Âdem Aleyhisselâm'dan üreyen insanların da menşei toprak ve sudur.

Çünkü toprak ve suyun yetiştirdiği bitkilerin insanlar tarafından yenilmesiyle; baba sulbünde sperma, ana rahminde yumurta ve bunların birleşmesiyle de cenin meydana geliyor.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Biz insanı erkek ve dişi suları ile karışık bir nutfeden yarattık." (İnsan: 2)

İnsan kendi kendine var olmuş ve kemale ermiş bir varlık olmadığı gibi, bir anda yaratılmış basit bir yaratık da değildir.

Zamanın başlangıcından bu yana devir devir, merhale merhale yaratılmış, adı sanı geçmeyen şeylerden süzülüp birbirlerine katıla katıla birleştirilmiş ve terbiye edile edile bir takım vasıflar ilâve olunarak yetiştirilmiş karışımlardan meydana getirilmiş bir nutfeden yaratılmıştır.

Böyle yaratmasının hikmetini de şu şekilde açıklıyor:

"Onu imtihan edelim diye öyle yarattık." (İnsan: 2)

Bu dünyada insanın değeri budur, bir imtihan gayesi ile burada bulunmaktadır. Yani insanı öyle yaratıp işi bitti diye başıboş bırakıvermek için değil, bir takım emanet ve yükümlülüklerle sorumlu tutup kendisine vazifeler yükleterek imtihana çekmek için yaratmıştır.

Dünya insan için bir imtihan sahnesidir, ömür denilen şey de bu imtihanın süresidir. Bu imtihan ömrün sonuna kadar, son nefes çıkıncaya kadar sürer. Neticesi ise burada değil ahirettedir. Bütün imtihanlardan aldığı neticeler değerlendirilecek, başarılı veya başarısız olduğu ilân edilecektir.

Verilen emirleri, yapılan uyarıları dinleyip önünü ardını görerek hidayet yoluna gitmesi için Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'nin devamında:

"Onu işitici ve görücü kıldık." buyuruyor. (İnsan: 2)

Kur'an-ı kerim'deki ve kâinattaki âyet ve delilleri işitecek, görecek, kalp gözüyle bilip ona göre şuurlu bir şekilde vazifesini yapacak bir yaratık hâline gelmiştir.

İlâhî nimetler kulun üzerinde açıkça görülmektedir. Ki bu nimetleri tefekkür ederek hidayet yoluna girsin, sapıklık yoluna girmekten sakınsın.

Nitekim Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Biz ona hidayet yolunu gösterdik." (İnsan: 3)

Peygamberler gönderdik, kitaplar indirdik. İyiliği kötülüğü, doğruyu yanlış, güzeli çirkini açıkladık. Artık tercih ve sorumluluk tamamen kendisine âittir.

"İster şükredici olsun, isterse nankör olsun." (İnsan: 3)

Bu durumda hiçbir insanın mazeret ileri sürmesine hakkı kalmamıştır. İsteyen nimetlerin kıymetini bilir ve şükreder, hakikati anlar, mümin olur, nurlu yolu takip eder. İsteyen nankörlük eder ve bedbaht bir kâfir olur. Sonra da lâayık olduğu cezâyâ en ağır bir şekilde çarptırılır. Kendisine gösterilen hidayet yoluna girmemenin vebâli kendisine çok pahalıya mâl olur.

"Doğrusu biz kâfirler için zincirler, demir halkalar ve alevli bir ateş hazırladık." (İnsan: 4)

Görülüyor ki iyiler nimet içinde olduğu gibi, kötüler ise büyük bir azaptadır. Onlar için öyle şiddetli bir azab vardır ki, kimisi zincirlere vurulur, kimisi demir halkalarla bağlanır, alevli ateşin içinde kavrulup dururlar.

Kâfur Karışımı Cennet Şarabı:

"Kâfur"; beyaz ve hoş bir renkte, güzel kokulu, serinletme, tabii olarak kalbi kuvvetlendirme özelliği bulunan bir maddedir.

"Ebrâr" adı verilen itaatkâr müminler orada cennet kâfuru ile karıştırılmış içkiyi kâselerden içerler.

Âyet-i kerime'de:

"Ebrâr (iyiler), kâfur katılmış dolu bir kâsedan içerler." buyuruluyor. (İnsan: 5)

Güzellikleri göz kamaştıran o nâzenin kâseleri, hiç durmadan dolu dolu akan ve sonsuz hayat kaynağı olan serin bir pınardan doldururlar.

"Bu öyle bir pınardır ki, ondan Allah'ın kulları içer." (İnsan: 6)

Onu içmekle tarifi mümkün olmayan bir haz duyarlar.

Kâfur kokulu cennet şarabından içenlere birinci Âyet-i kerime'de **"Ebrâr"**, ikinci Âyet-i kerime'de ise **"Allah'ın kulları"** tabiri kullanılmıştır.

"Ebrâr"; iyilik yapıp ihsanda bulunan, Allah-u Teâlâ'nın hakkını edâ edip sözünü yerine getiren kimse mânâlarına gelir.

Onlar bu yüksek ikramlara bu vasıflarından dolayı nâil olmuşlardır.

"Allah'ın kulları" tabiri ile de Allah-u Teâlâ onları kendisine izafe etmiş, şereflerini artırmıştır.

"İstedikleri yere onu kolayca akıtırlar." (İnsan: 6)

Nereye isterlerse pınarın suyu sühuletle o tarafa gider, kuvvetle fışkırarak akar.

Onlar da diledikleri gibi kana kana içerler ve lezzet alırlar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

Câhiliye Sapıklığı

Mekke ve çevresindeki müşrikler koyu bir cehâlet içinde hayat sürüyorlardı. Ekinlerle hayvanlardan birer pay kendi putlarına, kendi anlayışlarına göre birer pay da Allah'a ayırırlardı. Allah için ayırdıklarını misafirlerine, yoksullara, muhtaçlara sarfederler; putlar için ayırdıklarını putlara ve puthanedeki hizmetçilere harcarlardı. Putlara ayırdıklarından bir şey yok olur veya harcanacağı yere yetmeyecek olursa, Allah'a ayırdıklarından alarak noksanlığı giderirlerdi. Allah'a ayırdıkları yetmezse, onu putlarına ayırdıkları ile takviye etmezlerdi.

Onların bu sapık inançları reddedilerek Âyet-i kerime'lerde şöyle buyurulmuştur:

"Allah'ın yarattığı ekinlerle hayvanlardan O'na pay ayırdılar ve kendi zanlarınca: 'Bu Allah'ındır, şu da O'na koştığımız ortaklarımızdır.' dediler. Ortakları için ayırdıkları Allah'a ulaşmıyor, fakat Allah için ayırdıkları ortaklarına ulaşıyor! Ne kötü hüküm veriyorlar?" (En'âm: 136)

Halbuki Allah-u Teâlâ bu hususta ne bir emir vermiştir, ne böyle bir paylaşırma yapacaklarına dâir bir hüküm indirmiştir.

"Kendilerine rızık olarak verdiklerimizden o bilmezler (putlara) pay ayırırlar. Allah'a andolsun ki siz uydurup durduğunuz şeylerden mutlaka sorguya çekileceksiniz!" (Nahl: 56)

Ahirette hiç şüphesiz ki bunun cezasına kavuşacaksınız.

"Onlar bâtil zanda bulunarak: 'Bu hayvanlarla ekinler yasaktır. Onları bizim istediklerimizden başkası yiyemez. Şunlar da sırtları yasaklanmış hayvanlardır.' dediler." (En'âm: 138)

Binilmesi, yük yükletilmesi ve herhangi bir şekilde kullanılması haramdır.

"Allah 'Bahîre', 'Sâibe', 'Vasîle' ve 'Hâm' diye bir şey meşru kılmamıştır. Fakat kâfirler Allah'a karşı yalan uydururlar. Onların çoğunun akılları ermez." (Mâide: 103)

Câhiliye dönemi insanların bir takım âdetleri vardı. Beş kere yavrulayıp da beşinci yavrusu erkek olan devenin kulağını yarıp salıverirler, artık ondan istifade etmezler, bu deveye "Bahîre" ismini verirlerdi. Bazı hayvanları putlara tahsis ederler, onlara da Âyet-i kerime'de geçen isimleri verirlerdi. Yapacaklarını yapar, sonra da bunu kendilerine Allah-u Teâlâ'nın emrettiğini söylerlerdi.

"Ayrıca bir kısım hayvanları (keserken), Allah'ın adını anmazlar, Allah'a karşı yalan uydururlar. Allah onları, yaptıkları iftiraları yüzünden cezalandıracaktır." (En'âm: 138)

Onları putları adına keserler, bunu da kendilerine Allah'ın emrettiğini söyleyerek iftira ederlerdi. O ise onları hiç şüphesiz, lâıyk oldukları cezalara kavuşturacaktır.

"Dediler ki: 'Şu hayvanların karınlarında olan yavrular yalnız erkeklerimiz içindir, kadınlarımıza haram kılınmıştır.' Eğer ölü doğarsa, o zaman hepsi onda ortaktır. Allah onların bu vasıflandırmalarının cezasını verecektir. Şüphesiz ki O hükmünde hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir." (En'âm: 139)

Bu mantıksız hükümleri kendileri uydurdıkları gibi, aynı zamanda bu hükümleri hiç çekinmeden Allah'ın koyduğunu söylüyorlardı.

Allah-u Teâlâ onların bu çirkin iddiâlarını bilir, bu gibi iftiraları kesinlikle cezasız bırakmaz.

"Hoşlarına gitmeyen şeyleri Allah'a nispet ederler. Güzel şeylerin ise kendilerinin olduğunu anlatan dilleri de yalan söylüyor. Hiç şüphesiz ki onlar için sadece ateş vardır ve onlar ateşe sürüleceklerdir." (Nahl: 62)

O ateşin içinde ebedî olarak kalacaklardır.

.

Müşrikler kendi anlayışlarına göre ekin ve davarlar hakkında gelişigüzel ve dayanaksız hükümler veriyorlardı. Kimi zaman davarların erkeklerini, kimi zaman dişilerini, kimi zaman hem erkeklerini hem de dişilerini haram kılarlardı. Üstelik: "*Bunları haram kılan Allah'tır.*" derlerdi. Dini hükümler inmeye başlayınca, Resulullah Aleyhisselâm'la mücâdeleye kalkıştılar.

Allah-u Teâlâ onların bu iftiralarını reddederek Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurdu:

"Sekiz çift; koyundan iki, keçiden iki. De ki: O, iki erkeği mi, yoksa iki dişiyi mi veya iki dişinin rahimlerinde bulunanları mı haram kıldı? Eğer doğru sözlü iseniz bana ilimle haber veriniz." (En'âm: 143)

Ey münkirler! İddiânızda doğru iseniz ispat ediniz! Cevabınız kuru zanlara, atalarınızın âdetlerine, bâtil inançlara değil; hak ve hakikate, ilme dayanmalıdır.

"Deveden de iki, sığırdan da iki.

De ki: O, iki erkeği mi, yoksa iki dişiyi mi veya iki dişinin rahimlerinde bulunanları mı haram kıldı? Yoksa Allah bunları size emrederken orada hazır mıydınız?" (En'âm: 144)

Hazır mıydınız da, bunları haram kılmanızı emrederken şahit oldunuz?

"İnsanları bilgisizce saptırmak için Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kim vardır?"
(En'âm: 144)

Gerçekten de bunlardan daha zâlim kimse yoktur.

"Şüphesiz ki Allah zâlimler topluluğunu hidayete erdirmez." (En'âm: 144)

İşledikleri o zulümler sebebiyle onları doğru yola iletmez.

Allah-u Teâlâ müşriklerin iddiâ ettikleri haramlar hakkında delil getirmekten mahrum olduklarını, bu fikirlerinin doğruluğuna dâir bir şâhit getiremeyeceklerini Âyet-i kerime'sinde beyan buyurmaktadır:

"De ki: 'Allah'ın bunu haram ettiğine dair şâhitlik edecek şâhitlerinizi getirin.' Eğer onlar şâhitlik ederlerse, sen onlarla beraber şâhitlik etme. Âyetlerimizi yalanlayanların ve ahirete inanmayanların hevâ ve heveslerine uyma. Onlar (taptıklarını) Rabb'lerine denk tutuyorlar."
(En'âm: 150)

Gerçek delilleri yalanlarlar, yalanda mahzur görmezler, Allah-u Teâlâ'ya bile ortak koşarlar. Bunların yapacağı şâhitlik, yalancı şâhitlikten başka bir şey olmaz.

Diğer bir Âyet-i kerime'de ise şöyle buyuruluyor:

"De ki: Allah'ın size indirdiği, sizin bazılarını haram bazılarını helâl kıldığınız rızıklar hakkında ne dersiniz? De ki: Allah mı size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus: 59)

Bir takım hayvanları haram saydınız. Bir takım hayvanları da kadınlara haram, erkeklere helâl saydınız. Halbuki Allah size bu hususta bir salâhiyet vermiş değildir.

Haram kılınan şeylere riâyet edilmesi hususunda Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"İşte böyle. Her kim Allah'ın yasaklarına tâzim ederse bu, Rabb'inin katında kendisi için daha hayırlıdır. (Haram olduğu) size okunanların dışında kalan hayvanlar size helâl kılındı. O halde murdar olan putlardan kaçının ve yalan sözden çekinin." (Hacc: 30)

Sizler tabiatınız itibariyle murdar ve pis şeylerden nefret edersiniz, o halde putlardan da nefret etmelisiniz.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM
-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN
"HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ
BEYAN ve İFŞAATLARI (74)

Mu'înüddîn Ahmed el-Buhârî (3) -kuddise sırruh-

İlk dönem "**Fusûs**" şârihlerinden olan Mu'înüddîn Ahmed el-Buhârî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "**Meşâriku'n-Nusûs el-Bâhis 'an Ğavâmizi'l-Fusûs**" ismini taşıyan şerhinden; kendisine has güzel bir üslûp ve Ekberîyye meşrebine mahsus hususi bir tecelliyâtla, "**Hâtemü'l-evliyâ**" olan zâtın makamına ve vasıflarına ışık tutan güzide beyanlarını nakletmeye devam ediyoruz.

Hâtemü'l-Evliyâ'nın Şer'î Hükme Bağlılığının Mâhiyeti:

Mu'înddîn el-Buhârî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Meşâriku'n-Nusûs el-Bâhis 'an Ğavâmizi'l-Fusûs**" ismini taşıyan şerhinde, Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın tâbi olduğu peygamberin şeriatına ancak, kendisine tâbi olunan "**Hâtemü'l-velâyeti'l-hâssa**" mertebesini elde etmek için bağlı bulunduğuna işâret ederek şöyle buyurmuştur:

"Hâtemü'l-velâyeti'l-hâssa, Muhammedî kemâlin insânî inşâsı ile alâkalı olduğu için, zâhir yönüyle şerî'atın zâhirî emirlerine tâbidir ve aynı zamanda onun gözcülerinin de nihâyete erdiricisidir. O işte buna riâyeti gerçekleştirir. Şu kadar var ki, o bâtın yönüyle de ilâhî emri, vâsitasız olarak doğrudan doğruya; 'Onda tâbîliği meydana getiren şey, zâhir sûretiyle tâbî olduğu şeyi, sırr'da (bâtında) Allah'tan almasıdır. Çünkü o ilâhî emri olduğu hâl üzere görür.' sözüyle işâret edilen, Resûl'ün ve meleğin aldığı kaynaktan alır. Daha doğrusu bir velî, zâhir sûretiyle kendisinde tâbîliği meydana getiren şeyi sır yolunda Allah'tan aldığı gibi, şerî'atının hükümleri hakkında da yine Peygamber Aleyhisselâm'a tâbidir. Çünkü velî tâbî olduğu ilâhî emri görüp, kendi özünde ve Allah katında bulunduğu hâl üzere bilir. Dolayısıyla o da mevcûdiyeti husûsunda kendisine gerekli kılınanı, kendi özüne âmil olanla bilir. Zirâ o diğerine, kendisine tâbî olunması gerekçesiyle tâbî olur. Dolayısıyla onun da onu aynı şekilde görmesi uzak olmaz." ("Meşâriku'n-Nusûs el-Bâhis 'an Ğavâmizi'l-Fusûs"; Es'ad Efendi, nr.: 1539, vr. 35a.)

O'nun Ahlâkı ile Ahlâklanıp, Tâbîliğin Kemâline Eren Velî:

Diğer bir beyanında ise Hazret, Hâtemü'l-evliyâ' olan zâtın Allah sevgisine ulaştırılan tek ve en büyük vâsıta olan Hâtemü'l-enbiyâ' Aleyhisselâm'ın ahlâkı ile ahlâklanıp, bu sayede ona tâbîliğin kemâline erişeceğine dikkati çekmiştir:

"O (Hâtemü'l-evliyâ) öyle bir kaynaktan alır ki, Resûl'e vahiy getiren melek de aynı yerden alır. İşâret ettiğim şeyi idrâk edebildiysen, senin için faydalı bir bilgi meydana gelmiş demektir. O ise Allah'ı sevmekle ilgili olarak;

'Eğer Allah'ı seviyorsanız bana tâbî olun ki, Allah da sizi sevsin!' (Âl-i İmrân: 31) buyruğu ile gerekli kılınan, Resûl'e tâbîliğin kemâlidir.

O'na tâbîlikte kemâli bulan kimse onun ahlâkı ile ahlâklanmış demektir. Artık o diğer velîlerden daha üstün ve daha yücedir." ("Meşâriku'n-Nusûs el-Bâhis 'an Ğavâmizi'l-Fusûs"; Es'ad Efendi, nr.: 1539, vr. 35a-35b.)

Bütün Nûrlardan Önce Yaratılan "Muhammedî Hakikat" ve Ona Mazhar Olan İki Zât:

Mu'înüddîn el-Buhârî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Meşâriku'n-Nusûs**"un başka bir noktasında; Hâtemü'l-enbiyâ' Aleyhisselâm'a ve Hâtemü'l-evliyâ' olan zâta tahsis edilen "**Muhammedî hakikat**"in peygamberlerin ve velîlerin yaratılışından önce vâredilişinin sırrını, kendisine has kâmil üslûbu ile şöyle izâh etmiştir:

"Âdem zamanından son Peygamber'e varıncaya kadar onlardan hiçbiri yoktu ki, (nûrunu) Hâteme'n-nebiyyîn'in kandilinden almış olmasın. Zîra yaratılışla ilgili olan varlığı her ne kadar geriye bırakılsa da, o yaratılışla ilgili olan varlığından önce kendi hakîkatıyla zâten mevcuttu.

Nitekim;

'Âdem su ile toprak arasında iken ben peygamberdim.' buyurması ona delâlet eder.

Onun dışındaki peygamberler ancak gönderildikleri zaman bi'l-fiil peygamber olabilmıştır. Nitekim ulvî âlemlerin tümünde mazhariyeti sâbit gözükmeyen, Âdem'in de bu suret üzere yaratıldığı hakîkatın sûreti husûsunda, Muhammedî hakîkat diğer kişilerden öncedir. Sen onu, ilâhî toplayıcı ehadî hakîkate göre peygamberler için, her peygamberin ruhlarına gönderilen ruh olan, ruhlar âlemindeki nûr olarak da tanımlayabilirsin. Bütün peygamberlerin ve velîlerin ruhları ve onlara dercedilen nûrlar, bütün nûrlardan öne geçmiş olan Muhammedî Nûr'un içine dâhildir.

İşte bu nedenledir ki o;

'Allah'ın ilk yarattığı şey benim nûrumdur.' buyurmuştur.

Onu rûhî, nûrî bir mertebenin içine de bi'l-fiil yansıtmıştır. Sen unsûrî bir sûret bulduğun vakit, bu inşâ hakkında ruhların mazharlarına ruhun gönderilmesi sırrı zuhûr etmiş; kimisi ona îmân etmiş, kimi de onu inkâr etmişti.

'Ruhlar saf saftır. Orada uyuşanlar birbirini tanır, orada uyuşmayanlar birbiriyle ihtilâfa düşer.' buyruğu buna işâret eder.

İşte 'Âdem su ile toprak arasında iken ben peygamberdim.' buyruğu ile ilgili olarak, rûhî mertebedeki nübüvvetten yapılan haberleşmeler de buna benzer.

Tıpkı bunun gibi, Hâtemü'l-evliyâ' da Âdem su ile toprak arasında iken velî idi. Diğer velîler ise ilâhî ahlâktan olan velâyet şartlarını tahsîl ettikten, Allah'ın 'Velî' ve 'Hamîd' isimlerini mevcut kılıp, onunla vasıflanmaya hak kazandıktan sonra ancak velî olmuşlardır." ("Meşâriku'n-Nusûs el-Bâhis 'an Ğavâmizi'l-Fusûs"; Es'ad Efendî, nr.: 1539, vr. 35b.)

**Peygamberlerin ve Velîlerin Çok İsteddiği,
Ancak Muhâlefet Edemediği Büyük Lütuf:**

Eserinin başka bir noktasında ise diğer velîlerin değinmediği çok mühim ve farklı bir noktaya işâret ederek; hakîkatleri diğer peygamber ve velîlerden önce yaratılan Hâtemü'l-enbiyâ ve Hâtemü'l-evliyâ'nın, bu lütufla diğer peygamber ve velîlerden öne geçirildiğini; dolayısıyla kendilerine âit hiçbir çaba olmaksızın kavuştukları bu lütfâ ve takdir edilen bu işe hiçbir peygamber ve velînin muhâlefet edemeyeceğini beyan etmiş, onların kavuştuğu bu lütfâ başka peygamberlerin ve velîlerin de kavuşmasını çok temenni ettiğini belirterek, bu makâma epeyce gıpta ettiğini gösteren ilginç sözler sarfetmiştir:

"Bil ki, Hâtemü'l-evliyâ Muhammed Aleyhisselâm'ın has velâyetini hatmeden, Muhammedî sûretlerden bir sûret olan kimsedir. Unsurî varlığından önce velî olduğunu bilmede, Hâtemü'r-rûsul hükmü de onun hükmündeydi. İnsânî kemâlle ilgili küllî Muhammedî hakîkat, nübüvvet mertebesinde onun tecellî ettiği en kâmil mazhara vâcip kılındığı gibi, velâyet mertebesinde de

onun tecellî ettiği en kâmil mazhara vâcip kılınmıştır. Bu iki Hatm'in velâyet mertebesinde tek bir hakîkatî tasvir etmesi uzak olmaz. Daha doğrusu; 'Ben velîler arasında ancak velâyetim ve Hatmiyyet'imle âlim oldum.' diyebilmek ancak ikisi için mümkündür. Bu, unsûrî vârlıktan önce meydana gelince, diğer velîler (onun) en kâmil vâris oluşuna muhâlefet de edemez. Zîrâ onlar ancak O'nun ahlâkıyla ahlâklandıktan, sıfatlarıyla vasıflandıktan sonra velî olmuşlardır.

Keşke bu tıpkı Hâtem gibi, bizâtihi onlar için de geçerli olsaydı! 'Zâtiyyet' yalnız onlar (Hâtemü'l-enbiyâ' ve Hâtemü'l-evliyâ') için geçerli olmasaydı, onu kazanmak belki onlar için de mümkün olabilirdi.

'Allah'ın 'Velî' ve 'Hamîd' isimlerini mevcut kılmak' sözü, bu sıfatların insânî velâyetin Hatm'ine göre tek bir kimseye yönlendirilmesiyle ilgilidir. Zîrâ 'Velî' ve 'Hamîd'le isimlenmek de bu Hâtem'in özünde ve başka bir şeyle değil; Hakk'ın varlığıyla, Zât'ıyla, sıfatlarıyla ve isimleriyle meydana gelen velâyetinde gerçekleşir." ("Meşâriku'n-Nusûs el-Bâhis 'an Ğavâmizi'l-Fusûs"; Es'ad Efendi, nr.: 1539, vr. 35^b-36^a.)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

MEKTUBAT

78. MEKTUP

ŞEYH MUHAMMED ES'AD ERBİLÎ
(Kuddise Sirruh)

HİKMET VE MARİFET İLMİ

Dervîşâne mektubumdur.

Çok çeşitli ülfet, iltifat ve muhabbetle süslü atıfletle dolu olan değerli ve belîğ üslûpla yazılmış mektubunuz hürmetle ele alınarak büyük bir saygı ve dikkatle okundu. İyilik ve güzelliklerle donatılmış muhtevası cemâl ve kemâllerinize aşık bu fakiri sevinç ve minnet deryasına gark etti. Bir hafta sonra da saâdet muştulayan, müjdeler ve sonsuz feyiz ve bereketlerle dopdolu diğer bir dostluk ve sevgi kokan mektuba parlak bir saadetnâmeye kavuştum.

Şöyle ki, Peygamberler serdârı -aleyhi edfalü't-tehâyâ- Efendimiz Hazretleri'nin huzurunda ayakta bulunma ve onunla karşı karşıya kalma şerefine nâil bulunduğunuzdan, sonra da bizim şekil ve suretimize bürülü bir zâtın mânevî ve rûhânî dünyasından değerli kalplerinize kaymak rengine hikmet ve marifet ilmi ile Cenâb-ı Hakk'a muhabbetin akitildiğinden bahsedilmiş idi. Bundan dolayı Hakk Teâlâ Hazretleri'ne çok teşekkürlerde bulundum. Aslında olanca güven ve itimatla evliyaullah'ın silsilesine gösterilen bağlılık onların hâlisâne ve tertemiz vâridatına göstermekte bulunduğumuz teslimiyet duygusuna karşı bu gibi övülmeye değer faziletlerle yükselerek benzerleriniz arasında değerli bir mevkiye erişeceğiniz tarafımdan da bilinmekteydi. Şimdilik sadece tebrik ile yetinir, bundan böyle de gerek maddî ve gerek mânevî sahip olduğunuz saadetlerin sırası ile size müjdenmesini niyaz ve istirham ederim.

SÖZLER ve NOTLAR - 25

Nefsin Ölümü, Ruhun Hayatı

– Üç buçuk yıldır sizin kitaplarınızla yatıyorum, sizin kitaplarınızla kalkıyorum. Çok mutlu oldum. Fakir olduğumu öğrendim. Yalnız taştan daha sert, şeytandan daha kötü bir nefsim var, ölmesini istiyorum onun. Yardıma ihtiyacım var. Kabul ederseniz evlâdınız olmak istiyorum.

– Allah'ım ezelden kabul ettiklerinden etsin. Nefis korkunç bir mahlûktur. Şeytanın şerrinden de Allah'ıma sığınırım.

– Üç buçuk yıldır bu ânı bekliyordum, bu kitapların yazarına kavuştum elhamdülillâh.

– Allah'ım ahirette de kavuştursun. Hayat bir hayâlâtır, bir sahnedir, tanışmadan ibarettir. Allah'ım ahirette iman ile selâmetle kavuşturmayı nasip etsin.

– On sene kadar önce bir rüyâmda, ölüler sofrasında tahta kaşıkla yemek yediğimi gördüm. Bu arada bana: "*Azrâil gelince hiç korkma!*" dediler. Sırt üstü yatırdılar, Azrâil Aleyhisselâm'ın geldiğini hissediyorum. Üzerime gelinlikten daha güzel bir kıyafet giydim, aynada kendime baktığımda kendimi tanıyamadım.

– Ölüler sofrası deyince; "*Ruhu canlı nefsi ölü kimselerle hemhâl olacaksınız!*" diyorlar size. Binaenaleyh bir nefis öldükten sonra, hayat-ı ebediyenin namzeti başlar. Allah'ım ruhu ölenlerden etmesin. Ruhu öldü mü sıfat-ı hayvâniye olur. Binaenaleyh onların sohbeti, onların yemeği nasip olmuş. Azrâil Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın sevgili bir meleğidir. Ölüm mahlûkunu Hâlik'ına kavuşturan en güzel bir vasıta. Değil korkmak, insan sevgilisine kavuşacağı için sevinmesi ve hiç telâş etmemek lâzım.

– Rüyâlarımda Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i görüyorum. Bana önem veriyor, amma yüzünü göremiyorum.

– Bu birden olmaz, görmene de lüzum yok. Yeter ki yolundu bulun, bu esastır. Onun yolunda bulunman, ona kavuşman demektir. (29 Temmuz 2005)

Ruhun Canlılığı:

– Rüyâmda evimize beş-on kadar, yeni gelin olmuş kadın misafirlerin geldiğini gördüm. Elbiselerinin alt tarafı siyah, üstü yeşil idi. Birisi ise biraz yaşlı ve elbisesi hep yeşildi.

– Şüphesiz ki, tekâmüliyet herkesde bir değildir. Binâenaleyh o gördüğünüz yeşillik, ruhun hayatıdır. O gördüğünüz siyahlık ise, nefsin karanlığıdır.

Binâenaleyh insanların ekserisi, nefsinin arzuları veçhile hareket ediyor. Yine bu gördükleriniz hep müslümandır. Fakat ekserisi nefsinin arzusuna göre hareket ediyor, az kişi ruh ile hareket ediyor. Ve ruhun canlı olanlardan pek az kişi de var." (25 Ağustos 1973)

Kabir Suali:

– Kabirde sorulacak sualleri önceden ezberlemek lâzım mıdır?

– Hareket ve davranışlarımızda aşağıdaki hususlara dikkat etmemiz gereklidir:

1. *Himmet-i veçhallah*: Yapacağımız bir işe bakacağız. Hazret-i Allah'ın rızâsı var mı? Varsa gir, yoksa girme.

2. *Şevk-i billâh*: Kalp daima yoklanacak. Benim muhabbetim nerede? Mâsivâda ise istiğfar edilecek. Muhabbetinde ise şükredilecek.

3. *Firâr-ı ilâllah*: Hazret-i Allah'a doğru koşmak. Başına gelen her şeyde Allah'a sığınır. Kimseye istinad etmez.

Hazret-i Allah bu durumda olan kullara bilmediğini öğretir. Bütün gaye rızâ-i Bâri'ye nâil olabilmekte. (22 Nisan 1973)

İhlâs ve Muhabbet:

Bir sohbetlerinden:

"İtimat edin, bu yolun sermayesi ihlâs ile muhabbettir. Kimde ne kadar varsa ona o kadar verilir.

Çok büyük zannedilen bir kimse eğer Allah-u Teâlâ'nın nazarından düşmüşse, onunla her konuşan kimse batmış gibi zarar görür. Tıptı kirece batmış gibi yanar, hiç kimse de bilmez. Çünkü o nazardan düşmüş. Bir mürşidin nazarından düşmektense gökten düşmek daha hayırlıdır. Gökten düşerse belki imanla gider, fakat onun imanından şüphe edilir. Eğer mürşidin kalbi nazargâh-ı ilâhî ise, onda Hazret-i Allah hükmeder. Onun rızâsı Hakk'ın rızâsıdır. Zamanın mürşidi Resulullah Aleyhisselâm'da fânî olmuşsa aynıdır. Fakat bunu bilmediği için kayar?

Fakat nazar ise iksir gibidir. Bir bakışı kalbindeki bakırı altına çevirir. Onun için bu yolun sermayesi ihlâs ve muhabbettir. Ne kadar ihlâs ve muhabbet varsa o kadar mânevî ücret verilir. O ücret saâdet-i ebediyenin kazanılmasına vesile olur. Yani sevmek bu kadar mühimdir, düşmek de bu kadar acıdır!" (31 Ağustos 1986)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (9)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- (9)

Hâtemü'l-Evliyâ' Niçin Türkiye'de Vazîfelendirildi?

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri Hâtemü'l-evliyâ olan zâta ve vasıflarına, "**Hatmü'l-evliyâ**" kitabından önce yazmış olduğu diğer kitap ve risâlelerinde de değinmişti. Bu beyanlar, "**Hatmü'l-evliyâ**" kitabı'nda kapalı kalan bazı noktaların, bir nevî şerh ve izahı mâhiyetindedir.

Nitekim o "**Nevâdirü'l-Usûl**" isimli eserinde; velâyet'in en yüksek derecesini elinde bulunduran bu zâtın bugün ayan beyan müşâhade edilen bazı alâmetlerini aynen zikretmiş ve kendisinden sonra pek çok tartışmalara sebep olan, onun yakınlık cihetinden peygamberlerden öne geçme meselesini şer'î bir delille ispat ederek şöyle buyurmuştur:

"Hepsi Enbiyâ Aleyhimüsselâm'dan olmalarına rağmen, kalpler ve dereceler hususunda peygamberler arasında bir farklılık vardır. Her biri velilerden oldukları halde, velilerin aralarında da böyle bir farklılık mevcuttur.

İşte bu kimsenin vasfı, Resulullah Aleyhisselâm'ın Allah-u Teâlâ'dan hikâye ettiği gibidir.

Şöyle buyurmuştur:

'Velilerimden kendisine en çok gıpta edilen kişi, benim katımda derecesi ulu ve yüksek peygamberlerin derecelerinden bile daha yakın olan gizli bir kimse; Üveysü'l-Karnî'ye ve onun benzerlerine denk olan hafîfü'l-haz bir mümindir.

İşte bu onun zâhirî sıfatıdır, bâtını ise târife sığmaz.'

Velilerden bir kimse, en yüksek dereceye sâhip olur. Bu, Allah'ın kendi adına, velî olarak kullandığı bir kuldur. O Rabb'inin himâyesi içinde hareket eder; O'nunla konuşur, O'nunla bakar, O'nunla tutar, O'nunla anlar. O, yeryüzünde onun şöhretini yaymış; kendisini halkın imamı, velilerin bayrağının sâhibi, yer ehlinin emini, gök ehlinin nazar yeri, gönüllerin reyhânı, Allah'ın has'ı, O'nun nazargâhı ve kendi sırlarının kaynağı yapmıştır.

O yeryüzünde Allah'ın; halkı kendisiyle terbiye ettiği ilâhî bir kırbaçtır. Ölmüş olan kalpleri onun ru'yetiyle diriltir ve halkı (onunla) kendi yoluna çevirir. Hukûk-u ilâhî'sini onunla ayakta tutar. O hidâyet anahtarı, yeryüzünün nûru, velilerin defterinin emânetçisi ve onların rehberidir. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in huzurunda Rabb'ini anmakla meşgul olur. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bu yerde onunla iftihar eder, Allah da bu makamda onun ismini yüceltir. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bizzat onunla yetinip karar kılar.

Allah onun kalbini dünyaya kapılmaktan alıkoyar. O'na 'Hikmetü'l-ulyâ'sını, yani 'En yüce hikmet'ini bağışlar. O'nu kendi Tevhîd'ine sevkedip yönelterek, nefisini görmekten ve hevanın gölgesinden yolunu uzak eder. Velilerin defterini ona emânet eder, onların makamlarını kendisine tanıtır ve menzillerine muttali kılar.

O neciplerin seyyidi, hikmet sâhiplerinin sâlihi, mânevî tabiplerin imamıdır. Sözü kalpleri esir eder, görünümü nefislere şifâ verir, yönelmesi hevâ ve hevesleri yok eder, yakınlığı kötü huyları temizler. O bir çiçek misâli baharda açar, meyveleri ise güzün toplanır. Kendisine sığınılan bir

sığınaktır. Elde edilmek istenen şeylerin kaynağıdır. Hakk ile bâtilin arasını ayırır. O siddîktir, fâruk'tur, velî'dir, ârif'tir, muhaddes'tir.

O Allah'ın yeryüzündeki 'Tek'idir.' (Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdisü'r-Resul" c.1, s. 619-620)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in "**nübüvvet**"ini, "**risâlet**"ini ve "**velâyet**"ini herkes biliyor; fakat ona "**vâris**" olan velînin gerçeği bilinmiyor.

Niçin bilinmiyor?

Çünkü yaratılışı ezeldir; onu o zaman yaratmış, koyacağını da o zaman koymuştur. "**Hâtemü'n-nebi**"nin de, "**Hâtemü'l-veli**"nin de ezelden yaratılışında büyük bir hikmet mevcuttur. O Peygamber Aleyhisselâm'dan evvel yaratıldığına göre, şimdi size bunun izâhını arzedeceğiz.

O'nun üstünlüğü nereden geliyor?

O bizzat Resulullah Aleyhisselâm'ın "**velâyet**"ine vâristir, bunun içindir ki şaşırmanın, hudûdunuzu da aşmayın. Gerçek budur, amma sizin hafsalarınız almıyor o başka. Çünkü siz "**peygamber**"liğin ayrı şey, "**velâyet**"in ayrı şey, "**Hâtemü'l-veli'nin velâyeti**"nin de ayrı şey olduğunu bilemiyorsunuz.

"**Velâyet**"te derece derece çıkılır, o kadar çıkılır ki; İbrahim Aleyhisselâm'ın hâlâtına, Mûsâ Aleyhisselâm'ın hâlâtına dahi erişilebilir. Amma Muhammed Aleyhisselâm'ın hâlâtına "**Hâtem**" olandan başkasının erişmesi mümkün değildir.

Nitekim Hazret'in; "**Bu, Allah'ın kendi adına, velî olarak kullandığı bir kuldur.**" buyurmasında ne büyük incelikler vardır! Zira o bu "**velâyet**"i kendisi elde etmiş gitmiş değildir. Allah-u Teâlâ onu öyle yaratmış; onu O kullanıyor, O yürütüyor, onun irâdesi yok. "**Hâtem**"lik mevzuu işte burada ayrılıyor. Niçin? "**O**" kullandığı için! O Hakk ile hemhâldir, Hakk ile meşguldür, halk ile değil. Hakk da ancak O'nunla meşguldür. Çünkü Hakk onu kendisi için yaratmıştır, halk için yaratmamıştır.

Resulullah Aleyhisselâm'ın huzurunda Rabb'ini anmakla meşgul olması, Resulullah Aleyhisselâm'ın bu yerde onunla iftihar etmesi, bizzat onunla yetinip karar kılması, Allah-u Teâlâ'nın bu yerde onun ismini yüceltmesi hep ilâhî birer lütuftur. O Resulullah Aleyhisselâm'dan ayrı-gayrı değildir. O ondan emîndir, "**velâyet**" vazîfesi de ona geçmiştir. O vazîfesini hakkıyla yapıyor, onu ona muhtaç bırakmamıştır.

Binâenaleyh Resulullah Aleyhisselâm onun bu hâinden çok memnun; onunla övünüyor, seviniyor ve birliği de istiyor. Bu ne büyük bir devlettir!

Gerçekten de onun irâdesi Allah-u Teâlâ'nın irâdesine bağlıdır. O yarattı, O yürüttü! Onun aslında bir sıfatı, bir hayâlî, bir maskesi vardır; bütün değer ise içinde O olduğundan, O yürüttüğünden dolayıdır. Ona verdiği diğerlerine vermemiştir.

Hadîs-i kudsî'de geçen "**Hafifü'l-haz**"ın mânâsına gelince; onun bir tek Allah'ı var, başka hiçbir şeyi yok. O'nda Allah'tan gayrısı yoktur, kimsesi de yoktur. Bir Allah'ı var, bir de Resulullah'ı var!..

Hakîm et-Tirmizî -kuddise siruh- Hazretleri yukarıdaki beyanlarında "**O bir çiçek misâli baharda açar, meyveleri ise güzün toplanır.**" buyurmuşlardır. Bu sözün mânâsını şöyle izâh edelim:

Şimdiki zaman açılma zamanı, bizden sonra halk sıkıştığında, meyveler o zaman toplanacak. Şimdi her şey açılıyor. Açılıyor amma, muâriz olanlar var, anlamayanlar var, umursamayanlar var. Fakat zaman geçtikçe iş kıymete ve değere binecek, nasibi olan nasibini alacak. Beşeriyet bir gün ayılacak, onun sözlerinden istifâde edecek. Şimdi hiç kimse anlamıyor. O bir çiçektir, güzün de meyve verir.

Bizden sonra halk bu kitaplara sarılacak. Şimdi çiçek açma zamanı, Allah-u Teâlâ'nın ihsânı ile her şey açılıyor. Halk zamanla ayılacak, o zaman bunlara sarılacak ve istifâde edecek. Çünkü kimseyi bırakmıyorum, esas da budur.

Nasipdar olanlar bunların üzerinde duracak, açıklamalar yapacak, ondan sonra meyvesini o şekilde alacak. Allah-u Teâlâ dilediğine dilediği kadar duyuracak, O'nun duyurması ile hakikati anlamış olacak.

Kişinin varlığı kişiye perdedir, o perde kalkınca daha iyi nazar eder. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın istifade ettirmesi ile kâimdir, kişinin kendisinin bilmesi mümkün değildir. Ona o "**Nûr**"u verir, ona duyurur, o da o gözlükle bakar ve istifade eder. O artık âhirete intikâl ettiği için oradan istifade edecek.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

NE İDİK, NE OLDUK!

OSMANLI İMPARATORLUĞU -15- (1299-1924)

III. Ahmed:

III. Mehmed'le başlayan Duraklama Devri, Viyana kuşatmasına kadar devam etmişti. Bu dönemde ilk defa toprak kaybedilerek gerileme dönemine girilmişti. Fakat III. Ahmed döneminde Avrupa'da Fransa, İngiltere, Avusturya arasında savaş vardı. Azak kalesini Osmanlılar'dan alan Ruslar Lehistan için İsveç'lilerle savaşıyordu. İsveç ise Osmanlılardan yardım bekliyordu, sonunda İsveç kralı yenilerek Osmanlılar'a iltica etti. Ruslar İsveç kralının ardından Osmanlı topraklarına girdiler.

Ruslar bütün Ortodokslar'ın hamisi olduğunu ilân ederek Sırp, Karadağ, Eflak ve Boğdan halklarını Osmanlılar'ın aleyhine ayaklandılar.

Bu durum üzerine Kırım Han'ı çağırılmış ve Rusya hakkındaki görüşü sorulmuştu. Kırım Han'ı ise "Eğer bu düşmanın sulh'una itimat edilerek tehlike haberleri dikkate alınmazsa, cümle Kırım memleketi elden gider, Rumeli'nin elden çıkmasına da neden olur. Bu kâfirin niyeti İstanbul'dur." diyerek padişaha durumu anlatmış ve Rus tehlikesinin çok büyük olduğunu ifade etmiştir.

Bunun üzerine Rusya'ya savaş ilan edilmiştir. (1711)

Aslında Padişah savaş istemiyor ancak kaybedilen yerlerin geri alınacağı ümit ediliyordu.

Baltacı Mehmed Paşa Serdar-ı Ekrem olarak, ordu hazırlandı. Prut yakınlarında 60.000 kişilik Rus ordusu yakalanarak çevrildi.

Fakat yeniçeri savaşmak istemiyordu. Askerin bu halini gören Baltacı Mehmet Paşa çok üstün bir durumda olup, Rus askerleri sıkıştığı halde barışı kabul etmiştir.

Yapılan antlaşmaya göre; Azak kalesi Türkler'e teslim edilecekti. Yeni yapılan Rus kaleleri yıkılacaktı. Osmanlı tebasını oluşturan Gayr-i müslimler tahrik edilmeyecekti, Kırım'a Ruslar vergi verecekti, İsveç kralına karşılmayacak ve Lehistan'a Ruslar müdahale edemeyecekti. Ancak kuşatma bittikten sonra Rus çarı anlaşmanın hiçbir maddesini yerine getirmede.

Baltacı Mehmed Paşa azledildi.

Bunun üzerine Ruslara tekrar savaş ilân edildi. Ordu Edirne'ye kadar geldiğinde çar aman diledi ve Azak kalesini Osmanlılara geri vermeyi kabul etti.

Karlofça anlaşması ile Venedik'e bırakılan Mora, geri alınmak istendi ve Venedik'e savaş ilan edildi.

Avusturya, İspanya veraset savaşlarıyla uğraştığı için Venediklere yardım edemediler ve Osmanlı ordusu tüm Mora'yı tekrar geri aldı. Daha sonra ise Avusturya saldırıya geçti ve Belgrat'ı aldı. Bu defa Pasarofça Anlaşması yapıldı. Küçük Eflak, Barât, Tameşvar, Belgrad, Semendire Avusturya'ya bırakıldı. (1718)

İşte bu anlaşmadan sonra Osmanlı Devletinde süs, lüks, eğlence, hayatının başlangıcı olan Lale devrine girilmiş oldu.

Lale Devri:

III. Ahmed ve Damadı Sadrazam İbrahim Paşa savaş yanlısı olmayan sulha ve eğlenceye çok düşkün kimselerdi. Herkes eğlence hayatına daldı. Kışın helva sohbetleri yazın ise lale bahçelerinde şenlikler, eğlenceler düzenlenmeye başlandı. Saray kadınları ön plana çıkarak tepeden tırnağa süs, lüks ve mücevherat içine büründüler. Vezir ve ricâl kadınları da bu lüks ve israf ortamına girdiler. İstanbul boğazındaki saraylar eğlence merkezleri haline gelmiş ve boğaza birçok yalı, köşk, kasır, lale ve gül bahçeleri yapılmıştır. Devlet adamları işlerini bırakmış zevklerinin peşine düşer olmuşlardı. Çok büyük paralar harcanarak uzak ülkelerden lale soğanları dahi getirilmiş, Sadrazam Damat İbrahim Paşa ise eğlencenin sınırını çok fazla aşmıştı.

Sarayda bu ihtişam ve lüks varken, İran kuvvetleri Osmanlı'nın birçok şehrini topraklarına kattı. Ancak Sadrazam İbrahim Paşa ile Padişah bu duruma duyarsız kaldılar. Neticede İbrahim Paşa'nın savaşı sattığı ortaya atıldı ve isyan başladı.

Patrona Halil isyan edenlerin başı oldu. Önce 4 kişinin daha sonra 34 kişinin kellesini istediler. Sadrazam Damat İbrahim Paşa öldürülüp isyân edenlere gönderildi. III. Ahmed'in tahtan inmesini de istediler ve III. Ahmed de tahttan inerek yerini I. Mahmud'a bıraktı.

Bu zevk sefa diye bilinen Lale devri böylece bitmiş oldu.

İsyan edenler bununla da kalmadılar, 120 kadar yalı ve köşkün yıkılmasını istediler. Padişah kerhen de olsa izin vermek zorunda kaldı ve binalar yıkılıp ağaçlar bile kesildi. Sonunda ise bu isyan edenler öldürüldü. (1730)

Osmanlı İran savaşları I. Mahmud döneminde de devam etti ve sonuçta anlaşma yapıldı.

Bu defa Osmanlı Rus ve Avusturya savaşı başladı.

Ruslar Azak kalesini aldılar. Kırım'a girerek Bahçesaray'daki kütüphaneleri yaktılar. Özi'yi aldılar. Avusturya, Rusya ile ittifak yaparak Osmanlı topraklarına girdiler. Savaş Osmanlı'nın başarısıyla neticelendi.

1718'de Pasarofça anlaşması ile Avusturya'ya verilen yerler geri alındı.

Azak kalesi yıkılarak arazisi Osmanlılar'a bırakıldı.

Ruslar Karadeniz'de donanma ve ticaret gemisi bulunduramayacaktı. Karadeniz Osmanlı gölü olma özelliğine devam etti. Rusya'nın işgal ettiği yerler Osmanlılar'a iade edildi. Bu barıştan sonra 28 yıl savaşılmamış ve bir ıslahat dönemi başlamıştır.

Fransa'ya yeni imtiyazlar ve haklar verilmiştir. I. Mahmud döneminde çok büyük yangınlar çıkmış ve şehir yeniden inşaa edilmiştir. Ayrıca o yıllarda deprem olmuştu.

I. Mahmud devrinde 1754'te Yalova'da kâğıt fabrikası kurulmuştur. Ölünce yerine kardeşi III. Osman geçti. Onun zamanında da İstanbul'da birkaç defa yangın oldu bir defasında şehrin üçte ikisi yanmış, diğer bir yangında ise binlerce ev ve dükkân ve 200 camii yanmıştı.

Sultan Üçüncü Ahmed'in, Yeğeni Sultan Birinci Mahmûd Hân'a Nasihati

Devlet işlerinin sekteye uğradığı, saray ileri gelenleri arasında güvenilecek tek bir adam kalmadığı bir devirde pâdişah olan Sultan Üçüncü Ahmed Hân, sadrâzam Nevşehirli Dâmad İbrâhim Paşa'nın öldürülmesiyle sonuçlanan Patrona Halil isyânından sonra, isyancıların kendisini de öldürebileceği ihtimâlini dikkate alıp tahttan çekilerek, pâdişahlığı kendi elleriyle yeğeni Sultan Birinci Mahmûd'a devrederken, ona zamanın devlet adamlarının durumunu özetleyen şu ibret dolu nasihati yapıyordu:

"İbtidâ (öncelikle) vezîrine teslim olma ve ve dâimâ ahvâlini tecessüs eyle (araştır) ve beş-on sene birini vezârette müstakîl istihdâm (tek başına hizmetkâr) eyleme ve kelâm-ı duruğlarına aslâ i'timâd etme ve sâhib-i merhamet ol ve sehâveti elden koma ve gâyet tasarruf üzere ol! Hâlâ hazînelerde olan malî izâ'at (ziyân) eyleme ve işini kendün gör, ele i'timâd eyleme! İşte benüm hâlim sana pend-ü nasihat kifâyet eder (nasihat olarak yeter). Hemân sa'y-ü ihtimâm (çaba ve gayret) eyle ve umûrunu (işlerini) âkil ve dindâr ve ihtiyâr, umûr görmüş ve bu fenâ dünyada uzun ömür geçirmiş ve bu rûzgârın nice türlü türlü derd-ü belâsın çekmiş pîrler ile dâimâ meşveret (istişâre) eyle ve dâim Hakk Sübhânehû ve Teâlâ Hazretleri'nden rûz-u şeb (sabah-akşam) niyâz ve arz-u hâl eyle kim, yaramaz hidmetkâr şerrinden emîn eyleye. Zirâ tamâ'-kâr ve zâlim musâhip (yetki sâhipleri) ve bî-akl nûdemâ (akılsız yardımcıları) elinde kalan pâdişâhlar felâh bulmaz!" (Abdî Efendi, "Abdî Târîhi", s.41-42. TTK Yayınları; Ankara, 1999)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Dirlik ve Düzen Nimeti"nin Kıymetini Bilelim!

Vatanımızın Kıymetini Bilelim:

Vatanımızın kıymetini bilelim, devletimizin kıymetini bilelim, güçlü bir orduya sahip olmanın kıymetini bilelim. Birlik ve beraberliğin önemini bilelim.

Bunların her birisi birer nimettir. Hem de çok büyük nimetlerdir. Bu nimetleri ikrar ve itiraf edelim, Hazret-i Allah'a şükredelim. Zira sahip olduğumuz nimetler, solduğumuz havadan, içtiğimiz sudan, yediğimiz yiyeceklerden ibaret değildir.

İnsan maalesef nimet elinden kaybolduğu zaman kıymetini anlıyor. Irak'ta, Afganistan'da yaşayan halkın durumundan ibret alalım.

Irak'ta "Polis kim?", "Vatanperver kim?", "Terörist kim?", belli değil. Gündüzler geceden daha tehlikeli hale geldi. Para için insanlar kaçırılıyor, çocuklar kaçırılıyor. İstene fide ödendiği halde rehinelere öldürülüyor. Polis kıyafeti ile gelip evlerden insanları alıyorlar. Hiçbir devlet otoritesi yok. Kaçırılan insan kurtulduğu zaman ya şehir değiştiriyor ya da gidebileceği bir yer varsa ülkeyi terk ediyor. Masum insanlar, "Ekmek parası" kazanmak için direksiyon sallayan şoförler din adına, İslâm adına katlediliyor. Elektrik-su arada sırada geliyor. Aileler korkularından çocuklarını okula göndermiyor. Sağlık sektörü çökmüş durumda. İnsanlar kime güveneceğini bilemiyor. Gıda yardımı artık yapılmıyor. Birkaç senedir yaşanan kuraklık köylerde bile hayatı çok zorlaştırmış durumda. Küffar düzen sağlamak için değil, adeta karışıklığı çoğaltmak için uğraşiyor. İşkence, tecavüz sıradan işler haline gelmiş.

Hepsinden kötüsü birlik-beraberlik yok. İman zayıflamış. Küffar maharetle halkı birbirine düşürmüş, karışıklık-ıç savaş her gün daha çok büyüyor. Bu durum küffarın işine yarıyor. Petrol kuyuları çalışmaya devam ediyor fakat sayaçları bozulmuş; "Kim, nereye, ne kadar petrol götürüyor?" belli değil. Bir taraftan da petrol fiyatı almış başını gidiyor. Irak'ı işgal edenler Irak'ın kanını emiyor. Halkın kanını emiyor. Halk zulüm çekmiş, eziyet çekmiş, açlıktan bitap düşmüş umurlarında değil.

Diğer taraftan İslâm adına ortaya çıkan vehhabi zihniyetli bölücüler kendilerinden olmayan herkesi kafir ilan edip halka zulüm yapıyor, katliam yapıyor. Küffarın ekmeğine yağ sürüyor.

Hiç düşündünüz mü: Evinizde çocuklarınızla rahat koltuğunuzda oturup, hiçbir güvenlik kaygısı taşımadan çayınızı yudumlamanın ne kadar büyük bir nimet olduğunu?

Şu bir gerçek ki fitne ve fesat ülkemizi de kasıp-kavurmaktadır. Ancak Allah'ın izniyle bu fitne ve fesat zümreleri ile mücadele eden bir zümre vardır.

Şüphesiz bu bölücülüklerin, bu fitnelerin ateşi sebebiyle bu ülkede de sıkıntılar yaşanması muhtemeldir. Ancak ümidimiz ve duamız odur ki, Hazret-i Allah bize büyük fitneler yaşatmasın, küffara bu vatani çığnetmesin.

İç ve Dış Düşmana Karşı Uyanık Olalım:

Dünyada yaşanan gelişmeleri, ülkemiz üzerinde oynanmak istenen oyunları ciddiye almak ve karşı tedbirler geliştirmek zorundayız. Unutulmamalıdır ki, küresel sömürgeci güçlerin 20. yüzyıl başlarındaki hesaplarının önündeki en büyük ve belki de tek engel Osmanlı İmparatorluğu ve sahip olduğu coğrafya idi. 21. yüzyılın küresel sömürgeci ve fundamentalist ülkelerinin hesaplarının önündeki en büyük engellerden belki de birincisi yine Türkiye'dir. Bu gerçeği bir paranoya olarak yaftalayıp küçük görmek basiretsizlikten başka bir şey değildir.

Dikkat edilirse kurulduğundan beri güçlü bir Türkiye hiçbir küresel gücün işine gelmemiştir. Belli bir sıklıkla geçmesine izin verilmemiştir. Bu küresel güçlerin başında ABD gelir. Türkiye'nin ABD ile yakınlığı bir tür postmodern işgale dönüşmüştür. Türkiye'nin bugün yaşadığı sıkıntıların en büyük sebebi bu işgalden kurtulamamış olmasıdır. Bilindiği gibi herkesin ağızda bir sakız gibi "Derin devlet" teranesi dolaşmaktadır. Türkiye'deki en büyük derin devlet daha önceki yazılarımızda da işaret ettiğimiz gibi Sivil bürokrasideki ve medyadaki Dönme-Mason gizli yapılanmasıdır. Bir devletin güçlü olabilmesi için gerekli en birinci şart menfaatlerini müdafaa etme görevini üzerine almış bürokrasinin sıkı olmasıdır, dış etkilere kapalı olmasıdır. Halbuki bugün bahsettiğimiz bu derin devlet yapılanması sebebiyle Türkiye bütün kapıları açık bir "Kale"ye dönüşmüştür. Bu gizli örgütlere karşı uyanık olma ve tasfiye etme makamında olanların ise tam tersine basiretsizce bunların güdümünde hareket ettiklerini müşahade ediyoruz. Bu durum ülkemizi tehlikeli mecralara sürüklüyor. (Sadece ordunun güçlü ve dış etkilere kapalı olması tek başına yeterli değildir. Önemli bir faktördür ama yeterli değildir.)

Bu basiretsizliğin neticesi birçok hatalı icraat ortaya çıkıyor. Medya ise bu hataları örterek milletin aleyhine hizmet ediyor. Mesela özelleştirme konusunda çok ciddi gelişmeler yaşanıyor, ancak bunlar medya gündeminde hakettiği yeri bulamıyor. Türkiye'nin en önemli sanayi kuruluşları TOBB öncülüğünde bir araya gelerek Erdemir'in özelleştirilmesine talip oluyorlar. Dünyanın çelik tekelleri büyük bir iştahla bu özelleştirmeyi takip ederken bu gelişmeyi sadece bir ekonomi haberi gibi görmek

mümkün mü? "Üfürükten teyyare" denilebilecek "Eften püften" haberleri manşete taşıyorsunuz, haber yapacak konu bulamıyorsunuz. Çeksene bunu manşetlere? Bugün girmeye çalıştığımız Avrupa Birliği'nin temelini Avrupa ülkeleri arasında yapılan "Demir-Çelik" anlaşmaları ve birlikleri ile başladığını biliyor musunuz? Bir sanayicimiz "Can boğazdan gelir" deyişinden yola çıkarak "Can Türk sanayii ise, boğaz Erdemir'dir." benzetmesini yapıyor. Bu basit bir değerlendirme midir? Ticari bir kaygıyla da olsa hemen bütün milli sanayi kuruluşlarımızın bir araya gelmesine sebep olacak kadar mühim bir işletmeyi hangi akıl hangi vicdan yabancıya peşkeş çekmeye izin verebilir. Hangi vatan evladı "Yabancıya satacağız" diye peşin hüküm beyan edebilir? Bunları yazsana.

Amerikan'ın nisbeten ufak sayılabilecek Petrol şirketlerinden birisi satışa çıkartıldı. Çin devlet petrol şirketi talip oldu. Sonucunu veya bu haberi kaç kişi duydu? Çinli şirket daha fazla para verdiği halde koskoca Amerika milli menfaat diyerek bu şirketin Çin'e satılmasına izin vermedi. Bu haberi manşetten versene. Bir dergide Telekom ihalesini kazanan Lübnan şirketinin İngiliz istihbaratı ile bağlantısı olduğu iddia edildi. Hangi gazetede bu haber ciddiye alındı. Peki siz biliyor musunuz: "Batı merkezli küresel tekeller batılı ülkelerin istihbarat teşkilatları ile adeta iç-içe geçmiştir." Amerika'da eski asker, istihbaratçıların ortak olduğu kaç şirket var? Bunların kaç tanesi biliniyor? Dünyadaki silah, uyuşturucu vb. kaçakçılıklarından istihbarat teşkilatları ile bağlantılı bu karanlık güçlerin kasasına ne kadar para giriyor? Afganistan'da eskisinden daha çok üretilmeye başlanan afyon ticaretinin kaymağını kim götürüyor? Avrupa'nın ABD'yi; küresel haberleşmeyi dinlemek ve istihbarat sağlamak için kurduğu Echolon uydu sistemini ticari sırları kendi şirketlerine aktarmakta kullanmakla suçladığını biliyor musunuz?

Biz Türkiye'deki "Çelme atma düzeni"ne alıştığımız için dünyayı da böyle zannediyoruz. Adamlar dünyanın bir ucundaki vatandaşını korumak için seferber olurken, biz dışarıdaki Türk insanına yıllar yılı zenci muamelesi yaptık. Bazı ülkelerde PKK destekli yatırım ve girişimler ön plana çıktı.

Dış destek ve güdümlerle ortaya çıktığı çok aşikar bir terör dalgası karşısında zaafiyet olarak algılanan çıkışları ne ile izah edebiliriz? İnsanların PKK'ya yüklendikleri bir zamanda seni kim dolduruşa getirdi de ortaya bir "Sorun" peydah oldu? Bu kadar basiretsizlik olur mu?

"Avrupa'lılar ne der?" diye, ne idüğü belirsiz bir objektiflik adına Ermeni propagandası yapılacak bir konferansa devlet üniversitesinde yol vermek "Devlet adamlığı" vasfı ile örtüşür mü? Bu akli size kim verdi?

Halbuki gerek iç bölücülerin, gerekse dış düşmanın bizde sıkı bir duruş ve azim görmesi gereken bir devirdeyiz. Zira Türkiye'nin ABD ve İsrail planlarına, Irak ve İran politikalarına itiraz ve müdahale kabiliyetinin eritilmeye çalışıldığını görmemiz lazım. (Senenin şu son günlerinde bu niyet ve taarruzların değişik bir boyutu ile karşılaşılabiriz.)

Vatan'ın kıymetini en iyi bilen -bilmesi gereken- bir milletiz. Zira bu millet her daim yeri ve günü geldiğinde vatan uğrunda canını-kanını feda etmekten zerre tereddüt etmemiştir. Küffara düşmana vatanını çiğnetmemiştir. Bu kuvvet ve azmimizin kaynağı Hazret-i Allah'a olan imanımızdır.

Devir ıslah ile, irşad ile uğraşma devridir. Dış düşman yıkmaya, işgal etmeye, bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Böyle bir zamanda kim ki içerden yıkmaya çalışırsa bilinsin ki o apaçık bir haindir. İmandan hiçbir nasibi yoktur.

Son zamanlarda günahkâr bir toplum haline gelmiş olsak da özde muhafaza ettiğimiz imanımız inşaallah yine bizi muhafaza edecektir.

TARİHTEN SAYFALAR

"Şehid Kanı" ve "Alın Teri" Dökerek Fethettiğimiz Kıbrıs, "Annan Plânı" ve "AB Kriteri" Diyerek Peşkeş Çekilemez!..

Millî ve mânevî değerlerini unutup her hususta "küffâr"ın emrine âmâde olan "küfür birliği" mübtelâları yüzünden, "Annan Plânı" ve "AB kriteri" gibi oyunlarla bir "hiç" için "küffâr"a peşkeş çekilen Kıbrıs'ı, bundan tam dört yüz otuz dört yıl önce, büyük Türk "serdâr"ı Lâla Mustafa Paşa komutasındaki Türk ordusuyla, "şehid kanı" ve "alın teri" dökerek fethetmiştik.

Resulullah Aleyhisselâm'ın Kıbrıs'ın Fethine Dâir Müjdesi:

Pek çok beldenin fethini müjdelediği gibi, İslâm medeniyetinin bekâsı ve muhâfazası bakımından mühim bir noktada bulunan Kıbrıs'ın da fethini müjdeleyen Resûlullah Aleyhisselâm, bir gün halası "Ümmü'l-Harâm -radiyallahu anhâ-nın hânesinde uyumakta iken, birdenbire "tebessüm iderek" uyanmış, Ümm-i Harâm: **'Yâ Resulellah! Hiçbir zaman tebessümden uzak olmayasınız! Tebessüm etmenizın sebebi nedir?'** diye suâl edince; **'Yâ Ümm-i Harâm! Ümmetimden bir tâife gördüm, tahtın üzerindeki padişahlar gibi gemilere binip düşmanla savaşmaya gittiler.'** buyurmuştu.⁽¹⁾ Bu gazanın iki defâ gerçekleşeceğine işaret ederek, bunlardan ilkinde Ümmü'l-Harâm'ın da katılabilmesi için duâda bulunmuş; gerçekten de yıllar sonra "Ümm-i Harâm gazâ-yı Kıbrıs için gemilere binüp" giden askerlerle birlikte "gemiden çıkub, Kıbrıs'a giderken atdan düşüb şehid" olmuştu.⁽²⁾

Müslümanların yayıldığı üç kıt'anın tam ortasında, "küffâr"ın istilâsına karşı bir gözcü kalesi konumundaki "Kıbrıs'ın Hazret-i 'Ömer -radiyallahu anh- hilâfeti zamanında dahi bir cânibi (tarafı) feth olunub, ol zamanda binâ' olınan câmi-i 'Ömer'ün" asırlardır "mihrâbı" ve diğer alâmetleri yerli yerinde dururken, Sultan II. Selîm döneminde bu aşağılık "melâ'in (mel'unlar)" gürûhunun mübârek câmiyi, kendi hemcinslerini bağlayarak "hâşâ, sümme hâşa, selh-hâne-i hanâzîr (domuz ahır) itdükleri" haber alınmış ve bunu işiten ehl-i İslâm'ın öfke ve hiddeti son haddine varmıştı.⁽³⁾

Sultan İkinci Selim Hân, "küffâr birliği"ne dâhîl olmak için kendini âdetâ yırtan, "küffâr"a yaltaklık ve yalalaklık uğruna; din, imân, şeref ve vatan gibi paha biçilmez değerleri ayaklar altına alan, İslâm medeniyetinin kritik bir parçasını koparıp "küffâr"ın emri altına sokan şuursuz ve ahmak devlet adamlarından olmadığı için, Kıbrıs'ın "bir-iki def'a dârü'l-İslâm olmuş iken, yine bir tarîk (yol) ile düşmen" hâkimiyetine ve "tasarrufuna girdüğü"ni görmekten son derece rahatsızlık duyuyor ve bu durumu "gayret-i İslâm"a "mugâyir" buluyordu.⁽⁴⁾

Nitekim "ol târîhdeki vüzerâdan (vezîrlerden) Lâla Mustafa Paşa" da, İslâm'ın kudsî değerlerine kudurmuş bir köpek gibi saldıran bu kâfirlerin yaptıkları rezillikleri işittikçe, "her zamân ve her ân" hüznleniyor;⁽⁵⁾ "Kıbrıs ve Şirvân anıldıkca derûn-u dilden (gönlünün derinliklerinden) âh-u figân" ederek, "her zamân ve her ân" içinden "'Fethi bu bendeye emr olunmak vukû' bula mı?' deyû Cenâb-ı Hakk'a du'â ve tazarrû"'da bulunuyordu.⁽⁶⁾

Dolayısıyla şanlı vezîr de "küffâr"dan medet uman ve onlara yaltaklık ederek, imânını ve vatanını yok pahasına satan "sûretâ" vatansaver(!)lerden olmadığı için, hiçbir zaman: "Küffâr birliğine girelim de, ne iman gerekir ne de vatan!" diyecek kadar düşmemiş; aksine, gönlünde alevlenen "imân" ve "vatan" aşkıyla: "'Evvelâ imân, âhir (sonra) Kıbrıs ve Şirvân!' deyû" duâ etmeyi "şâm-u seher (akşam-sabah) kendüye vird" edinmişti.⁽⁷⁾

Kıbrıs'ın Fethi İçin Bardağı Taşıran Son Damla Neydi?

Sultan II. Selîm döneminde Venedik "*küffâr*"ının işgâli altında bulunan "*Kıbrıs*", bulunduğu coğrafi konum itibâriyle İslâm sâhillerine çok yakın olduğu için, "*her sene Mısr-u Kâhire'ye müteveccih olan (yönelen)*" hacılar ve tâcirler, giderken gemilerini "*elbette ol semte karîb olan ma'âbirden (yakın olan yerlerden) geçirüb*" de gitmek zorunda kalırdı.⁽⁸⁾ Adada hüküm süren yüzüstü kâfirler, görünüşte Osmanlı pâdişâhına "*itâ'atde geçinüb, mütâba'ât (bağlılık) lâfin urırlar*"dı,⁽⁹⁾ ancak "*fursat düşürdikce gemilere çıkub, Mısr'a müteveccih olan ehl-i İslâm gemilerini*" yağmalayarak,⁽¹⁰⁾ ortalığı fesâda vermekten de geri kalmazlardı.

Bu iki yüzlü ve sahtekâr kâfirlerin, işi tezgâhlayan elebaşları köşeye sıkıştırılıp da, kendilerine; "*Niçün böyle tuğyân idersün?*" *dinildükde: 'Bu fesâdâtı iden Misina ve Malta cezîrelerinün (eyâletlerinin) gemileridür, biz değilüz!*' *deyû*" işi başka tarafa çevirerek "*hıyânetleri*"ni örtbas etmeye kalkışır;⁽¹¹⁾ kendileri yazıp kendileri oynayan ve ardından suçu başkasına yamamaya kalkışan günümüz "*küffâr*"ı gibi, çevirdikleri dalâvere su yüzüne çıkmasın diye de dikkati hemen başka yönlere çekmeye çalışırlardı.

Nitekim Sultan II. Selîm henüz "*şehzâdeliği hâlinde*" iken, "*diyâr-ı Mısrıyye'den murâd idindükleri tuhhâf (hediyeler) ve sükker (şeker) ve pirinç ve at için gönderdikleri âdemleri furtına ile deryâdan*" adaya sığındıklarında, adayı serseri yatağına çeviren Venedik korsanları Osmanlı ile sözde "*sulh üzere iken, atları ve sâ'ir metâ'ı zabt idüb*", bunların Osmanlı şehzâdesine âit olduğu kendilerine bildirildiğinde "*Şehzâdenün idüğü ne ma'lûm?*" *deyüp*", daha "*niçe ihânetden soñra virmeğle*", pâdişâhın "*vicdân-ı şerife'leri*"nde daha o zamandan Kıbrıs adasını fethedip, içindeki kâfirlerin kökünü kazıma fikri yer etmişti.⁽¹²⁾

İşte bu nedenle pâdişâh, Kıbrıs üzerine derhâl "*sefer-i hümâyûn*" düzenlemeye karar verdi ve Şeyhülislâm Ebu's-su'üd Efendi'den, bu seferin "*şerî'at-ı mutahhara*"ya uygun olup olmadığına dâir bir "*fetvâ-yı şerife*" istedi.⁽¹³⁾

"Donanma-i Hümâyûn"la "Lefkoşe" ve "Girne"nin Fethi:

Ebussu'üd Efendi'nin, Kıbrıs Seferi'nin "*şerî'at-ı mutahhara*"ya "*aslâ mâni' olmak ihtimâli*" bulunmadığını bildiren fetvâsı⁽¹⁴⁾ üzerine, nihâyet 978 hicrî (m. 1570) yılında "*pâdişâh-ı zemîn-ü zamân, Hazret-i Sultân Selîm Hân*"ın emriyle "*cezîre-i Kıbrıs fethi*"ne çıkıldı.⁽¹⁵⁾ Sultan Selîm "*vezîr Lâla Mustafa Paşa Hazretleri*" ile birlikte "*Piyâle Paşa -edâme'llâhu te'âlâ iclâlehû- Hazretleri'ni donanma-i hümâyûn'a serdâr buyurup ve Kapûdân Ali Paşa -dâme ikbâluhû- Hazretleri'ni de 'iki biñ nefer cengcû yeñiçeri yoldaşları*" ile birlikte "*tersâne-i âmire'den seksen dört pâre kadırğa*"nın başına koyduktan sonra, kadırgalarda yerini alan "*korsan re'isler şevket-ü haşmet*"le "*Beşiktaş iskelesün'den demür alup*" yola çıktılar.⁽¹⁶⁾

Sefere çıkan donanma erleri öncelikle "*sarây-ı âmire öniñde alay bağlayub, şenlikler ve şâdmanlıklar*" ederek "*tôpların atup, Hazret-i pâdişâh-ı dîn-penâh*"la vedâlaştılar.⁽¹⁷⁾ Pâdişâh gördüğü bu muhteşem manzara karşısında son derece duygulanıp, elini "*niyâz*"ların ulaştığı en ulu "*dergâh*"a doğru kaldırarak: "*Asker-i İslâm eyne kânû haysü kânû (nerede ve hangi yerde olursa olsun) mansûr ve muzaffer olub, a'dâ-yı dîn (dîn düşmanları) üzerine gâlib-ü kâhîr (kahredici) olalar!*" *deyüp*", müminler ise "*hayr du'â-vü senâları*yle vedâ'laşub" onları uğurladılar.⁽¹⁸⁾

Karadan vazîfe görecek olan "*ümerâ*" ile birlikte, "*piyâde ve tôplar ve arabalar*" da Lâla Mustafa Paşa'nın emrine "*âmâde olmağın*", şanlı "*serdâr*"ın "*meyli evvelâ Lefkôşe kal'ası fethine toğrul*"up,⁽¹⁹⁾ ilkin "*Lefkôşe*" muhâsara olundu. Osmanlı levendleri deniz tarafında "*küffâr*"la çarpışırken, "*yeñiçeri tûfeng-endâzları dahî ihzâr eyledükleri meterislere (hazırladıkları siperlere) girüb, kal'a bedenlerinde (burçlarında) olan düşmen üzerine tûfeng fındıkların*" ard arda "*tökerek yağdırub, düşmen doğ*"ı olan baş kâfire "*baş çıkartmayub*" ortalığı peyderpey gülle ve kurşun yağmuruna tuttular.⁽²⁰⁾ Şehri çevreleyen "*kal'a divârları ziyâde mefîn olmağla, bir vechile (türü) gedük açılmayub*" kale kapıları hâlâ

"feth olmayacak", lâğımçı erlerine "dīvârda lâğımlar kazdırub", altlarına "bârût döşeyüb, od (ateş) virildikde", kâfirlerin yıkılmaz sandıkları o sarp ve sağlam "kal'aları harekete gelüp" korkunç bir gürültüyle yerle bir oldu.⁽²¹⁾

Paşa'nın verdiği direktifle "kal'a"daki kâfirler "gürûh"u "sekiz yirden töp-u tüfeng ve her taraftan şakalûş ve darbzen (toplar)la ve zenbürek (oklar)la bombardımana tutularak, surlar "elli gün tamâmen döğildi" ve nihâyet 9 Eylül 1571 târihinde, "elli birinci gün bi-inâyeti'l-Fettâh Lefkôşe kal'ası feth" edildi.⁽²²⁾

Osmanlı ordusunun kudretli pençesiyle "Lefkôşe ki alındı"; şehirde yaşayan kâfir beyleri "serdâr tarafından Girîne kal'ası'na" gönderildi.⁽²³⁾ Girne "kal'ası"ndaki kâfirler, Osmanlı tokadıyla feleğini şaşırın Lefkôşe'li yoldaşlarının içler acısı durumunu ne zaman ki "gördiler"; aynı darbeyi yemenin verdiği kuyruk acısıyla büyük bir korku ve "haşyete düşüb, emânla kal'a miftâhları (anahtarları)nı gönderdiler. Kal'a evbâşları (alçakları) ki" kaleden dışarıya "çıkıldıkda, Girîne de zabt" edildi.⁽²⁴⁾

Magosa'nın Düşmesi ve Kaledeki "Mel'ûn"un Katli:

Kıbrıs'ın iki mühim şehri olan Lefkôşe ve Girne "zabt" edildikten sonra, sıra "Magôsa kal'ası"nın fethine gelmişti. Serdâr, gâzîlerin "Magôsa"yı kolaylıkla fethedebilmesi için "küffâr"ın kazdığı "kal'anuñ handekinden bir mahâlli" toprakla doldurarak, askeri "kal'aya yürüyüş itmeğe" sevkedip, düşmana o menzilden "hücûm olunmasını" emretti.⁽²⁵⁾ Şu kadar var ki, "yürüyüş mahâlli olan yerin handeki altında" kalan mevziye "meğer ki küffâr"ın bâzısı "yir yir bârût yığınları komışlar ve yürüyüş gününde âna âteş virmeği" plânlamışlar. Gâzîler o an böyle bir şeyin "mümkün idüğüne i'tikâd" etmedikleri için, bu sinsî plândan "gâfil ve tolmuş handek altında" kurulan böyle bir tuzağa "cidden ihtimâl virmezler iken", askere "hemân ki yürüyüş"e geçmeleri emrolundu.⁽²⁶⁾ İşte o an bu aşağılık kâfirler "zümre"si "kal'a içindeki yolından lâğımlara âteşi virdi"ği gibi, "küffâr"ın "ol fitne"siyle "üç biñ mikdârı" cenkçi "âdem"den "kimi âteşle yandı ve kimi toprak altında basılıp" kalarak o an "şehâdet mertebesine yit"ti.⁽²⁷⁾ Kıbrıs'ı "küffâr"ın elinden almak için çarpışan bu "üç biñ" gâzî, canını bu ada "küffâr"a bir "hiç" için peşkeş çekilsin diye fedâ etmemişti!..

Bu şiddetli savaştan sonra "Kıbrıs cezîresi tamâmen feth" edilmiş ve "emân nâmı ile çıkan yedi kâfir" Lâla Mustafa Paşa'nın izni ve emriyle "yigirmi pâre sefâyine (gemiye) koyulup" Paşa'ya ve yaşadıkları eski topraklara "vedâ' etmek tarîkıyla" yola çıkmışlardı. Bu "yedi kâfir"ın hepsi "Magôsa hâkimi olan 'anîd (inatçı) ve ümerâsından" ibâret olup, Paşa'nın katına "el öpmeğe" gelmişlerdi.⁽²⁸⁾

Lâla Mustafa Paşa "Magôsa hâkimi" Bragadino'ya "dahî kal'a feth olunmadan" önce, "erkenden isti'mân idüb (emân dileyip) çekilmesi câ'iz idüğini" iletip: "'Senüñ bu vechile (yönde) 'inâdın netîce virmez!' deyû bildirmiş"ti.⁽²⁹⁾ Ancak bu "kâfir" eceli gelmiş "kelb-i 'anîd.. (inatçı bir köpek) olmağın: 'Kal'ayı saña virmek değül, bir kaç günden soñra tonanmamuz geldikde 'askerüñi kırmak ve seni esir idüb öñimce yayak getürmek ve kal'a handekine toldırduğın toprağı arkanla yine saña taşıtmak mukarrerdür!" demeye cür'et etmişti.⁽³⁰⁾ Ancak, Osmanlı'nın kudreti karşısında "küffâr imdâddan me'yûs (ümitsiz) olmağla", bu kez Paşa "küffâr doji" ile bir anlaşma yapıp, kendisinden serbest bırakılmaları karşılığında "esârâ-yı müslimîn (müslüman esirler)den elli mikdâr nâmdâr"ın "teslîmini taleb itmîş"ti.⁽³¹⁾

Şanlı "serdâr", huzûruna "çıkan yedi kâfir"ın arasında, zillet ve perişanlık içinde duran "Magôsa hâkimi" Bragadino'yu hemen tanıdı. Verdiği emânın hâricinde, Osmanlı donanmasından "yigirmi pâre gemi" alarak, arzu ettikleri şekilde "gemilere dahî taşınub tol"malarına müsaade eden Paşa, buna karşılık Magosa kralına; "Bu kadar kimse ki size virildi, deryâda donanmañuz var; gemilerimüz yine bize vâsıl olunca(ya dek), rehn tarîkıyla (yoluyla) bir beg kalsun!" dedi.⁽³²⁾

Ne var ki, yenilgiyi hazmedemeyen bu "mel'ûn, gazâbı yüzünden" serdâr'ın bu sözüne karşı küstahça ve hakâretâmiz bir tarzda; "Beg değül, bir kelb (köpek) bile alıkomazın!" demek cür'etinde bulundu.⁽³³⁾ Hâlbuki "serdâr" hiç mecbur olmadığı hâlde, kendilerine vermek lütfunda bulunduğu onca gemiye karşılık, bu "mel'ûn"dan epeyce basit bir istekte bulunmuştu. Ortada geçerli hiçbir sebep yokken

şımarıp dikbaşlılığa yeltenen bu arsız "mel'ûn"un bu çirkin ve cür'etkârâne tavrı karşısında, "hemân serdâr" Hazretleri "âr ve gayret ve hiddet"e gelip,⁽³⁴⁾ "ol kelb-i kebîr i akûra (kudurmuş koca köpeğe) gazâbla" anlaşma gereği teslim etmesi gereken elli esiri hatırlatarak; "Bre mel'ûn!.." buyurdu⁽³⁵⁾ ve "Ya ol esârâ-yı müslimîn (müslümân esirler) kanı?" diye sordu.⁽³⁶⁾

Bragadino bu soruya verecek cevâbı olmadığı için, ayaküstü hemen bir yalan uydurup; "Ânlar cümlesi benüm değil idi. Her biri beglerden birinüñ idi. Vire (anlaşma) gecesi katleyemişler!" dedi.⁽³⁷⁾ Bu cevap karşısında öfkesi daha da artan serdar, bu kâfire son kez: "Ya sende olanı n'eyledüñ?" diye sorduğu zaman, bu "mel'ûn" öncekinden daha şirret ve mel'anet bir tavırla: "Ânlar katli idicek ben dahî katli eyledüm!" deyû cevâb virince, serdâr dahî: "İmdi bu takdîrce vireyi (anlaşmayı) sen bozmışsın!" deyüb", bu kalles "mel'ûnlaruñ otak öniñde başların kesdürdi"; hattâ bununla kalmayıp "gemilerde olan küffârı dahî çıkardı, ayaklarına muhkem kadanalar (halkalar) urdurdu" ve bu hâl üzere "donanma-yı hümâyûn gemilerine" koydurdu.⁽³⁸⁾

Magosa "doj"u Bragadino acziyetini tatmin için şanlı "serdâr"a kendince "taş" atmaya kalkışmış, ancak ummadığı başka bir "taş" fenâ hâlde kendi başını yarmıştı. Önce verilen ahdi alçakça bozmasının, ardından bu cürmü yetmezmiş gibi, bir de küstahlığa kalkışmasının bir cezâsı olarak, Serdâr bu "baş olan mel'ûn"un önce "iki kulakların" kestirdi ve ardından "cunda ucına bağladub, birkaç def'a deryâya" sokup-çıkarttırarak işkence "itdürdi. Zirâ bazı ehl-i İslâm giriftârlarına (tutsaklarına) böyle 'azâb idermiş. Ândan öniñe getürdiler. Çün kal'aya getmelü oldı, yapuğın tahmîl (yapmak istediğini îâde) idüb öñince götürtdi ve kendüler Cum'a namâzın kılınca mel'ûn'a handek toprağın taşıtdılar." Lâla Mustafa Paşa "namâzdan" sonra "begler sarâyına gel"ince, "meydânda bir direk dikilmiş ve bir-iki kelepce yanuna konılmış turır" hâlde görüp; "Bu ne içündür?" deyû kendüyden su'âl itdi. Müslimân esirlerine ânınla 'azâb itdiklerine i'tirâf idicek, kendüsine dahî ol direği kuşatdırup ve ol kelepceleleri elüne ayağına urdurup, ândan soñra" tıpkı biçâre ve savunmasız müslümanlara yaptığı gibi "derisin yüzüydü ve samân toldırub ol direğüñ ucına" astırdı.⁽³⁹⁾

Lefoşa ve Girne'den sonra, Magosa'nın da teslim alınmasıyla "Kıbrıs cezîresi tamâmen feth" edilmiş oldu. İkinci Selîm Hân şanlı fetihten sonra "her tarafa feth-nâmeler gönderüb", Kıbrıs'ın "fethi"ni ve kazanılan "zafer"İN "ahvâl"ini dünyanın dört bir yanına duyurdu.⁽⁴⁰⁾

Nitekim 7 Ekim 1571 tarihinde Rus çarı İvan'a gönderilen "feth-nâme"de Sultan İkinci Selîm şöyle diyordu:

"Husûsâ, şimdiki hâlde Venedik'e müte'allik olan cezâ'ir-i 'azîmeden (bağlı olan büyük eyâletlerden) Kıbrıs nâm cezîre ki, fethi husûsunda nice selâtîn-i 'âlî-makâm envâ'-ı sa'y-vü ihtimâm (yüksek makamdaki sultânlar türlü çaba ve gayret) zuhûra getirmüşlerken müyesser olmamıştı. Bi-inâyeti'llâh-i Te'âlâ kuvve-i kâhire-i husrevânemizle (Allah-u Te'âlâ'nın yardımıyla, husrevâne kahredici kuvvetimizle) murâd-ı şerîfimiz üzere feth-u teshîri müyesser olub, sâ'ir memâlik-i mahrûsemizden (ülke sınırları içindeki memleketlerimizden) biri olmuşdur!"⁽⁴¹⁾

Lâla Mustafa Paşa'nın eliyle gerçekleşen bu şanlı feth'e "Aldı Kıbrıs atasın Şâh-u Selîm"⁽⁴²⁾ ve "Hamdû li'llâh yiñe alındı hisârı Kıbrıs'uñ"⁽⁴³⁾ mıs râlarıyla târih düşürüldü. Bu mıs râlar fethin hicrî yılı olan 978 (m. 1571) tarihini gösteriyordu.

Türkler'in "Traş Edilen Sakal"ı ve Küffâr'ın "Kol Kırdırma" Merâkı:

Kıbrıs'ın fethinden bir yıl sonra "deryâdan ba'zı ümerâ mektûblarıyla haberler gelüp tahkîk itdiler ki, Venedik dojlari İsbâniyye (İspanya) lâ'in ile dostluk üzere ittifâk-u ittihâd eyleyüp, küllî donanma tedârükine" girişmiş ve çok sayıda "cengcû cem' eylemeğe" teşebbüs edip, "bu def'a deryâ yüzine çıkan ehl-i İslâm donanmasıyla buluşmağa 'âyîn-i bâtilaları üzere îmân idüb, 'ahd-ü mîsâk eylemiş"lerdi. Yedikleri Osmanlı tokadının acısıyla, kendi aralarında Osmanlı'ya karşı bu kez "Gaflet câ'iz değıldür!" deyû" kesin olarak sözleşmişler; bu beyhûde çabalarıyla Kıbrıs'ı geri alamasalar bile, en azından "Kıbrıs intikâmuñ aluruz!" demişlerdi.⁽⁴⁴⁾ Küffârın bu girişimi, İnebahtı'da yüz doksan Osmanlı gemisinin yakılmasıyla netîcelenmişti.

Kıbrıs'ın fethini engelemeye çalışan Sokollu Mehmed Paşa bile, zamanla bu adanın fethinin *"küffâr birliği"*ne vurulmuş en büyük târihi darbelerden biri olduğunu itirâf etmek zorunda kalıyor; İnebahtı fâciasından sonra Osmanlı'nın nabzını ölçmek için İstanbul'a gelen Venedik elçisi Barbaro'ya:

"Bilmiş ol ki, donanmamızı mağlûp etmekle siz bizim ancak sakalımızı kesmiş oldunuz; biz ise Kıbrıs krallığını fethetmekle sizin kolunuzu kırmış olduk. Kesilen kol bir daha yerine gelmez, fakat traş edilen sakal eskisinden daha gür çıkar!" diyordu.⁽⁴⁵⁾

Sokollu'nun bu sözü bir taraftan Kıbrıs'ın ne kadar büyük bir stratejik öneme sâhip olduğunu ortaya koyarken; diğer taraftan da sinsi ve maksatlı kâfirlerle *"el ele"* vermeyi mârifet zanneden, *"küffâr"*ın oyununa gelip devleti yıkımın eşiğine sürükleyen ahmak *"hoşgörü"* mübtelâlarının, *"küffâr"*a *"el"*ini verince *"kol"*unu kaptırıldığını gösteren bir *"nükte"* olarak târihe geçiyordu.

Bugün rum *"küffâr"*ının büyük bir iştahla imzâlattığı *"ek protokol"* safsatası da, Türk milletinin yanında *"İnebahtı"* gibi ancak bir *"traş"*tan ibârettir. Bu *"traş"*ı yapmaya kalkışanlar bilsinler ki, *"kol kırmak"* Türk milletinin en çok sevdiği ve asırlardır vazgeçemediği en köklü *"târihi"* âdetidir!..

Ebussu'ûd Efendi'nin Kıbrıs Seferi İçin Verdiği "Fetvâ"da Neler Yazılıydı?

Ebussu'ûd Efendi'nin pâdişâha yolladığı fetvâda; vaktiyle *"dârü'l-İslâm"* iken, sonradan *"küffâr-ı hâk-sâr"*ın istilâ ettiği, medrese ve mescidlerini *"harâb"*, minber ve mahfellerini *"küfr-ü dalâlet ile"* tahrip ve tahrif ederek, *"nice dürlü"* çirkin fiillerle *"dîn-i İslâm'a ihânete kasd"* ettiği bir *"diyâr"*ı *"pâdişâh"* Hazretleri *"küffâr-ı hâk-sâr elünden alup, dârü'l-İslâm'a ilhâk eylemeğe"* niyetlense, *"keferenüñ"* daha önce *"ellerine virilân ahd-nâme"*nin bu gerekçeyle bozulmasına *"şerî'at-ı mutahhara mücebince"* herhangi bir *"mâni"* olup olmadığı *"su'âl"* ediliyor, Şeyhülislâm Efendi de bu *"su'âl"*e karşılık şu *"fetvâ"*yı veriyordu:

***"el-Cevâb: Allâhu a'lem aslâ mâni' olmak ihtimâli yokdur. Pâdişâh-ı İslâm -e'azze'llâhu te'âlâ ensârehû- kefer ile sulh eylemek ol zamân meşrû' olur ki, kâffe'-i müslimîn'e (müslümanların hepsine) menfa'at ola. Olmayacak aslâ sulh meşrû' değildir. Menfa'at müşâhade olunub mü'ebbed yâhud muvakkat (süresiz veyâ süreli) oldıktan soñra, menfa'atlı zamânda bozulması enfi' (yararlı) görilse, elbette bozmak vâcib ve lâzım olur. Hazret-i Resûli'llâh 'Aleyhisselâm hicret-i Nebeviyye'nüñ altıncı yılından on yıla değin sulh idüb, Hazret-i Alî -kerremallâhu vechehû- mü'ekked (tasdikli) 'ahd-nâme yazub mu'âhade mukarrere (sözleşme karar) kılındıktan soñra gelicek yıl bozmak enfi' (yararlı) görilüb, hicretüñ sekizinde üzerlerine varub Mekke'-i mu'azzama'yı feth buyurmuşlardır. Hazret-i halife'-i Rabbü'l-'âlemîn -halledallâhu zilâl-i saltanatuhû.- 'azîmet-i hü mâ-yûn'larında Cenâb-ı Risâlet-penâh -sallallâhu te'âlâ 'aleyhi ve sellem- Hazretleri'nüñ sünnet-i şerîf'lerine iktidâ buyurmuşlardır."* (Peçevî, "Târîh-i Peçevî", c.1, s. 486-487.)**

(1-2) Solakzâde, "Fihrist-i Şâhân Târîh-i Âl-i Osmân", s. 592, bas.: h. 1297. Hadîs-i şerîf için, bk.: İbn-i Kesîr, "el-Bidâye ve'n-Nihaye", c. 7, s. 164.

(3) Âlî, "Kühü'l-Ahbâr", c. 2, s. 67. nşr.: Faris Çerçi.

(4) Solakzâde, a.g.e., s. 592.

(5-11) Âlî, a.g.e., c. 2, s. 66-67.

(12) Selânikî, "Târîh-i Selânikî", c. 1, s. 77. nşr.: M. İpşirli.

(13-14) Peçevî, "Târîh-i Peçevî", c.1, s. 486-487. bas.: 1980.

- (15-18) Selânikî, a.g.e., c. 1, s. 77.
- (19) Âlî, a.g.e., c. 2, s. 70.
- (20-21) Solakzâde, a.g.e., s. 592-593.
- (22-30) Âlî, a.g.e., c. 2, s. 70-72, 76.
- (31-34) Peçevî, a.g.e., c.1, s. 489-490.
- (35-36) Âlî, a.g.e., c. 2, s. 77.
- (37-39) Peçevî, a.g.e., c.1, s. 490-491.
- (40) Solakzâde, a.g.e., s. 593.
- (41) Başbakanlık Osmanlı Arşivi, Mühimme Defteri, nr.: 21.
- (42-44) Selânikî, a.g.e., c. 1, s. 79, 80, 81.
- (45) Ahmed Refik, "Sokollu", s. 149.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

PKK Terör Örgütü Hâmilerince Yeniden Kullanılıyor!

Türkiye yönlendirilen yöneticilerin basiretsiz idaresiyle daima küçük düşürülmekte, yolları kesilmekte; bir türlü istenen atılımları ve becerileri ortaya koyamamakta, tarihten tevarüs ettiği büyüklük mirasının hakkını verememektedir. Düşman toplumlar da bundan azami istifade ederek Türk Milletini esir etmek, Türk Vatanı'nı yağmalayıp yok etmek için ellerine geçirdikleri bütün fırsatları en ayrıntılı bir şekilde kullanmaktan kaçınmamaktadırlar. Bunu zaman zaman "Dostluk!" maskesi adı altında yapmaktadırlar.

Mesela dost olduğumuz Almanya'nın uzun yıllar başbakanlığını yapmış Helmut Schmidt "*Sevr anlaşması'nın imzalanmış olmasına rağmen Türkiye'nin bölünmemiş olması bir hatadır*" diye itirafta bulunması Avrupa fikriyatının hangi boyutta olduğunu ortaya koymaktadır. Bütün Avrupalı ve batı dünyası bunu şiddetle istemektedirler. Hâlâ Türkiye'nin bölünmemiş, parçalanmamış olmasını aslâ hazmedememektedirler. Bunu gerçekleştirmek için günümüzde PKK terör örgütünü hepsi bilumum, ittifak halinde desteklemektedirler.

ABD ikiyüzlü tavrını kullanarak görünüşte dost, müttefik, ortak diye yedeğine aldığı Türkiye'yi PKK terörünü kullanarak başta Güneydoğu bölgemiz olmak üzere Türkiye'nin başında asılı tutmak istemektedir. Mesela Osman Öcalan ABD'nin kendi hakkında çıkardığı yakalama kararını ciddiye almamış ve şöyle demiştir: "*ABD, hiçbir Kürt tarafını kendisine düşman etmek istemez. ABD'nin siyaseti Kürtlerin her kesimi ile ittifak içinde olmaktadır.*"

Sonra dostumuz ABD Türkiye'nin hiçbir haklı, makûl ve mantıklı isteğini hesaba katmamış, terör örgütüne karşı en küçük bir harekette bulunmamıştır. İki ülke arasında PKK'nın Kuzey Irak'taki varlığının sona erdirilmesi için düzenlenen güvenlik amaçlı toplantılardan sonuç alınamamıştır. Irak,

ABD, Türkiye arasında yapılan toplantılar akım kalmıştır. Bush yönetimi PKK'nın terör örgütü olduğunu kabul etmektedir. Ama ona karşı bir askeri operasyonun yapılmasına şiddetle karşıdır. Daha evvel arzettiğimiz gibi binlerce silahlı terörist Kuzey Irak'ta her türlü eylemi gerçekleştirmek için hazır bekletilmektedir. Barzani-Talabani ikilisinin kontrolündeki bölgelerde rahatça hareket ettikleri gibi artık Türkiye içinde eylemler; sabotajlar, adam kaçırmalar, öldürmeler, askeri birlikleri basmalar başlamıştır.

ABD'nin yeni isteği! *"PKK'yı Iraklı'lar temizlesin"*den ibarettir ki bunun gerçekleşmesi mümkün değildir. Irak bölünmüş, parçalanmış, harabeye çevrilmiş, şahsiyeti belirsiz kimseler tarafından aşiret kafasıyla yönetilmeye çalışılan, kanın, gözyaşının, ölümlerin kol gezdiği zavallı bir ülkedir ki yakın gelecekte bölündüğünü, parçalandığını göreceğiz. Terör örgütünün varlığını kabul etmek başka, ona karşı ciddi önlemler almak ve yardımcı olmak başkadır. Özel planlarıyla Afganistan'ın işgalinden sonra yaşanılmaz hale getirilen Irak mı PKK'yı temizleyecek, etkili önlemler alacak?

PKK Türkiye'nin zayıflatılması için kullanılan bir maşadır. İngiltere iki tane terör saldırısıyla titrerken Türkiye'nin acı feryatlarını duymamış, Güvenlik Kuvvetleri'mizin, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin bölgedeki operasyonlarını daima ve her zaman insafsızca *"İnsan hakları ihlali, baskı, zulüm, işkence"* sözleriyle anons etmekten geri durmamıştır. Bu tavır sadece İngiltere ile sınırlı değildir. Hepsini işin içine alabilirsiniz. Avrupa Birliği kendisi ile ters düşen bir durumdadır. Medeniyet, barış, hoşgörü, insan hakları, demokrasi vs ne kadar görünürde iyi şeyler varsa slogan olarak kullanmış, baskısını artırmış, yeri geldiğinde kendi içinde eylemler yapıldığında feryatlara başlamıştır.

PKK etnik amaçları olan bir örgüt değildir. Öyle lanse edilmeye çalışılmaktadır. Hiçbir zaman Türkiye ile Türk Milleti ile herhangi bir sorunu olmayan Kürtlerin ne hamisi, ne kılavuzu ne de destekçisidir. Kürtleri kullanmaktadır. Unutulmamalıdır ki en çok acıyı Kürtlere çektirmiştir. Köyleri basmış, yakmış, yıkmış, öldürmüş; öldürürken Türk-Kürt ayırımı yapmamıştır. Türkiye'nin büyümesini istemeyen şer güçlerin bir maşasıdır. Bölgesinde etkili bir güç olmayı isteyen Türkiye'nin önüne bir engel olarak çıkarılmış ve kullanılmaktadır. Büyük ülkelerin maddi ve manevi desteği ile saldırmaktadır. Faaliyetlerini o ülkelerin istihbaratları belirlemekte, finansa etmektedir. Bu örgütler eskiyenlerin yerine yenilerini getirmekte mahirdirler. Türkiye zamanlar Sağ-sol çatışmaları ile nice evlatlarını yitirdi, maddi hasara uğratıldı, manevi ızdırapları halen devam eden acı olayları yaşadı. Ardından ASALA Ermeni Örgütünün dış temsilciliklerimize saldırıları başlatıldı. Peşinden PKK sahneye sürüldü.

Mesela dünya için El Kaide icad edildi. Şuna dikkat etmeli: *"Bir örgütün dünyaya mağaradan şekil verdiğini kabul etmek elbette çok saçma. Terörü devletler yapıyor. El Kaide CIA'nın kod adıdır."* Bu örgütün siyasi hedefi nedir, var mıdır? Eylemlerinden en fazla kimler faydalandı, kimler zarar görüyor? Bunlar aralanması gereken satır başlıklarıdır. PKK da böylesine deşifre edilmeli ve özellikle Kürt vatandaşlarımıza anlatılmalıdır. Gerçekten aklı başında, sağ duyu sahibi hiçbir Kürt bu örgütün haklı olduğunu düşünmemektedir, eylemlerine prim vermemektedir. Doğu ve Güneydoğu'nun halkı vatanımıza ve Türk Milletine candan bağlıdır, samimidir. Bunun ayırt edilmesi gerekir.

"Federal çözümden, demokratikleşmeden, federal cumhuriyetten, Diyarbakır büyük ortadoğunun parlayan yıldızı olacaktır" yollu sözlerin nereye gideceğini bir devlet idarecisi bilemiyorsa Türkiye ve Türk Milleti'ne acımak gerekiyor. Böyle gidişin hayra alamet olmadığını ısrarla söylüyoruz.

ABD'nin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Adam Ereli: *"...ABD, Irak ve Türkiye olarak terörizmle mücadele hakkında görüşmeler yaptık. Daha çok PKK konusunda görüştük, konuştuk ve bu terörist örgütün, Irak'ın topraklarını kullanarak Türkiye'ye saldırılarının engellenmesinde birlikte nasıl çalışacağımızı tartıştık..."* diyor. Siz bize karışmayın yeter, biz terörün üstesinden nasıl geliriz size de gösteririz, dünyaya da. Yeter ki gölge etmeyin. PKK artık Irak topraklarını değil, Kürdistan topraklarını! kullanarak eylemlerine başlamıştır. Türkiye uyumaya devam etsin. İsrail ve ABD'nin desteği ile yakın bir zamanda Kürt Otonom Bölgesi tam bağımsızlık için Birleşmiş Milletler Teşkilatı'na müracaat eder.

Kendinizi kandırdığınız yeter, artık bu milleti kandırmayın, cebinden ve kanından beslenmeyin.

Burnumuzun dibinde PKK'nın da yuvalandığı bir Kürt devletçisi doğuyor, bunun bütün ihtiyaçları Türkiye üzerinden karşılanıyor. Habur Kapısı Kürtlerin tam bir geçim ambarı durumundadır. Habur kapısının kapanması gündeme geldiğinde Türkiye'deki mutemet adamlar feryadı basarak *"Habur kapatılmaz"* diyorlar. Kapat kapıyı bakalım ne yapacaklar. Ama Türkiye'nin asıl sıkıntısı adam gibi adamların yokluğudur.

"PKK terörist örgüttür." Bunu ABD de söylüyor. Ama Kürtler tarafından tamamen işgal edilen Kerkük'te sekiz tane PKK bürosu bulunmaktadır. Bu şehir Amerikan işgal güçlerinin kontrolü altında bulunuyor. PKK bu ilde bayrak açıyor. Ses-soluk, gören-duyan yok! Barzani'nin peşmergeleri burada silahlı olarak dolaşıyorlar. Teröristler silahları ile birlikte ABD, İngiltere ile birlikte yaşıyorlar. "*Stratejik ortağımız, dostumuz!*" ABD Türkiye'ye her türlü desteğe hazır olduğunu söylüyor. Ne güzel dostluk değil mi? Böyle dost varken düşmana ne gerek var. Bu günkü yönetim batıya bu kadar bağlılığın, PKK karşısındaki teslimiyetçi tavrının karşılığını ağır faturalarla ödeyecek ve bu millete de acılarla ödetirecektir.

Türkiye'de Kürt meselesi yoktur ama bir terör meselesi vardır, böyle giderse de devam edecektir. Demirel'in "*Kürt realitesi, Kürt meselesi aynı şeydir.*" mantığı ile meseleler çözülemez ve üstesinden gelinemez.

Türkiye içte ve dışta oyalanıyor, kan kaybettiriliyor. Herkes topu başkalarına atıyor. Yanlışlar devam ediyor. Millet uyuyor.

ABD, bölgede Türkiye'ye yönelik uygulamalarında oyalama taktiği uyguluyor, zaman kazanıyor, Kürdistan'ın sağlam temeller üzerinde(!) kurulmasına çalışıyor, İsrail'e rahat nefes aldırıyor, Türkiye bunları kabule zorlanıyor, maalesef kabulleniyor. Kerkük göz göre göre satılıyor! Son haftalarda daha yoğun bir Kürt göçü ABD'nin onayı ve desteği ile şehre getiriliyor. Bir Kürt peşmergenin şu ifadesinin altını çizmek gerekiyor: "*Amerikan askerleri ve Kürt partileri tarafından emir verildi, Kerkük'e gelmemiz istendi.*" İşte böyle, anlaşıldı mı? Türkiye baskı altında tutulacak, İran'ın işgali için istihbarat çalışmaları yapılacak, petrol kuyuları sağlam kaynaklar tarafından kullanılarak bir kısım gelirler Kürtlere aktarılacak.

PKK, Peşmergeler ve ABD askerleri birlikte hareket etmektedirler. PKK militanlarının ülkemiz topraklarında kullandıkları patlayıcı maddelerin Amerikan ordusu tarafından kullanıldığı ve onlardan temin edildiği biliniyor.

İmralı'da beyler gibi ağırlanan Apo, örgüte talimatlar yağdırmaktan geri durmuyor. PKK'nın Amerika tarafından Türkiye üzerindeki baskıların artmasına "evet" diyor bir pazarlık yapmayı istiyor "*ABD, PKK'yı Türkiye'ye karşı kullanıyor. Bunun bedelini Türkiye ağır öder. Beni serbest bırakırsanız, PKK'yı ABD'nin kontrolünden çıkarır, Türkiye'nin kontrolüne veririm...*" (Özgür Gündem, 6.8.2005)

Apo yakalanıp Türkiye'ye getirildikten hemen sonra dikkatlerden kaçan bir cümle söylemişti. "*Bana verilen rolü oynadım.*" Türkiye'nin yıllanmış başbakanı Ecevit ne söylemişti?: "*Apo'nun Türkiye'ye teslim edilmesi, ABD ile olan ilişkimizin bir sonucudur.*" Bu ilişkiler! sistemli bir şekilde devam ediyor. İşin sonuna doğru gelirken Türkiye yaptığı stratejik hatalarla akıl almaz bunalımlara sürüklenmektedir.

Neler oluyor? Yahudi asıllı William Safire kaleme aldığı bir yazısında Türkiye'ye biçilen rolü şu cümlelerle ifade ediyor: "*Türkiye'ye PKK'nın kellesi hediye edilmeli, karşılığında da Kuzey Irak'taki Kürt devletini kabul etmesi istenmeli!*..." Olayları takip edenler adım adım hedefe yaklaşıldığını görmekteyiz. Kürt devletinin adımlarının seslerini sadece Türkiye'yi yönetenler duymuyorlar. Şimdi bay-bayan Ecevitler feryad ediyorlar. "*Türkiye bölünmeye doğru gidiyor, üniter devlet yapımız yok ediliyor, gerekirse bayrağı elimize alır tek başımıza mücadeleye ederiz.*" Apo işi bittikten sonra yakalanıp paketlenerek Türkiye'ye ABD tarafından teslim ediliyor. Aynı günlerde Bay Ecevit'in şöyle bir demeci vardı. "*Kuzey Irak'ta çağdaş bir devlet kuruluyor!*..."

ABD Genelkurmay Başkanı Orgeneral John Shalikashvili'ye İncirlik Üssü'nde bir subayın verdiği brifingin satır aralığında!: "*PKK'nın görevi Kürt devletinin kuruluş süreci boyunca Türkiye'yi angaje tutmaktır...*" Mesele anlaşılmalıdır sanırım. Büyük Ortadoğu Projesi'nin önemli bir ayağı olarak PKK'nın pazarlandığını görmekteyiz. Bu projenin en önemli engeli Türkiye'dir. Büyük İsrail için adımlar birer birer atılıyor, hedefe ilerleniyor.

PKK ile mücadelede Türkiye tamamen yalnız kalmıştır. Yıllardır İran ve Suriye ile ortak tavır takınma, birlikte hareket etmek fikri ve isteği hep neticesiz kalmıştır. İran şimdi batı bölgesine 100 bin kişilik askeri birlik göndermiştir, terör faaliyetlerine karşı, çatışmalar olduğu bildirilmektedir. Suriye'nin doğusu Kürtlerin kesif yoğun olduğu bölgelerdir, bir kürt isyanı provası yapılmış, Suriye güçleri tarafından

bastırılmıştır ki Hafız Esad zamanında PKK en üst düzeyde barındırılıyordu, ağırlanıyordu, eğitiliyordu, korunuyordu. Şimdi tehlikeyi anlamış bulunuyor. Türkiye ile birlikte nasıl hareket edecekler bundan sonra göreceğiz.

PKK ile mücadele konusunda Amerikalı yetkililerle daha önce yapılan görüşmelerde Kandil Dağı'ndaki teröristlerden bahsedilmiş, ABD'den yakalanan 150 PKK'nın Türkiye'ye teslim edilmesi istenmesine rağmen aradan geçen iki yıl, teslim edilmemiş. İşte dostluk!, işbirliği! müttefiklik! stratejik ortaklık! PKK hakim olmaya çalıştığı bölgelerde adeta mayın tarlaları ile eylemlerini sürdürüyor.

Askere ve güvenlik güçlerine terörle mücadelede tam yetki verilmelidir. Avrupa'nın terörle ilgili yasası tamamen alınmalı ve uygulanmalıdır ki sesleri çıkmaz, yapılanlar karşısında bahaneleri kalmaz. İngiliz Polisi İsraililerin telkiniyle terleyenlerin bile vurulması eylemine başlamıştır.

AB de Kürt kartını kullanarak Türkiye'yi parçalamak istemektedir. Eğer yeniden teröre karşı etkili yöntemler kullanılmaz, bölücü terör faaliyetleri önlenmez, siyasi, iktisadi mekanizmaları devletimiz aleyhine kullananların ipi çekilmezse bir iç savaşın çıkması kaçınılmaz olur. Bunun neticesini kestirmek zordur. Biz vatanımıza ve milli bağımsızlığımıza, bayrağımıza sahip çıkmak zorundayız. Bunu karşılık beklemeden, yönetim hastalığına tutulmadan, kimsenin esiri, kölesi olmadan, mankurtlaşmadan, beyinlerimizi kiraya vermeden yapmalıyız. AB Türkiye'ye çok çeşitli dayatmalarda bulunuyor. Bunların kabulü imkansızdır. Ama Avrupa Birliği'ne girmek için sara nöbetleri geçirenler verecekleri bir şeyleri kalmayınca vatanımızı pazarlamanın peşine düştüler. Türkiye çok çetin bir dar boğaza sokulmaktadır. ABD ile AB aynı paralelde PKK destekçiliği yapmaktadır.

"...Basında 'CIA Peşmergeleri' denilen grup ne oldu? Bugün PKK'nın C-4 patlayıcılarla, elektronik bomba düzenekleri ile eylem yapmasını kim sağladı? Guam'daki CIA peşmergelerinin eğitimi 2003 yılının başında bitmiş ve Irak'ın işgali ile birlikte bunlar Amerikan üniformaları ile Kuzey Irak'a getirilmişti. Bu gün ülkemizde patlayan bombaları bu ekipler, Kandil dağı'ndan gelen teröristlere eğitim vererek yaptırmaktadır.

Hani Saddam ile Barzani 1996 yılında işbirliği yapmış, ABD ortada kalan binlerce CIA peşmergesini Silopi üzerinden Guam adasına taşımıştı. Bunların bir kısmı ABD'ye götürülmüş, bir kısmı Guam arasında kalmış ve gerilla eğitimi görmüştü... İşte o peşmergeler şimdi Kürdistan'ı kuruyor..

...

Şimdi sizlere soruyorum: 36. paralelin üstünü güvenli bölge ilan ederek ve Saddam'ı Kürtlerin üzerine saldırtarak, bölgede bir kürt devleti çekirdeği oluşturan kimdir? Türkmenler'in yoğun olduğu Musul, 36. paralelin üstünde olduğu halde, bölgeyi Saddam'a bırakan kimdir? 36. paralelin altında olduğu halde Süleymaniye'yi Kürtlere bırakan kimdir? ABD değil midir?

Florida'daki komutanlıkta, Mersin'den Ağrı'ya kadar, Ağrı'dan Körfez'e kadar olan toprakları Büyük Kürdistan olarak gösteren haritalar altında savaş planı yapanların; 5000 peşmergeyi önce Guam adasında, sonra Macaristan'da aynı haritalar altında eğitip, Amerikan askeri üniforması giydirerek İskenderun açıklarındaki gemilerde bekletenlerin, Türkmenler'e ne faydası olur? Bu haritaları gerçekleştirmek için çalışan ABD ile Türkiye, hangi koordinasyon için çalışabilir?

ABD, 20. Yüzyılın başında İngiltere'nin hazırladığı, şimdi Bernard Lewis'in ABD'ye kabul ettirdiği, dörtlü konfederasyon modelini uygulamaya çalışıyor... Rodop Dağları'ndan Tanrı Dağları'na kadar uzanan bölgede 4 federasyon kurup, bunu bir konfederasyonla birleştirerek yönetmek istiyorlar..." (Arslan Bulut, "Meseleyi Baştan Ele Almak", Yeniçağ, 10.08.2005)

Acı ama gerçek. Bugünkü kafa ile, yönetim anlayışı ile Türkiye'nin meselelerinin üstesinden gelmek mümkün değildir. Millet millî şuuru sahiplenmeli, kendi değerlerini canından aziz bilmeli ve iradesini İslâm imanı'yla yoğurmalıdır ki yarınlarını kurabilsin, önüne kurulan tuzaklardan kurtulabilsin.

Yolculuğumuz!

*Bir handan bir hana göçer gideriz,
Kırda gül misali açar gideriz,
Hakk'ın şarabı'ndan içer gideriz,
Menzilden menzile yolculuğumuz,
Doğarız, yaşarız; ölüme doğru.*

*Düşeriz dünyaya, sır dolu yoldan,
Engelden geçeriz, kir dolu yoldan,
Elbet kâ'm alırız Pîr dolu yoldan,
Menzilden menzile yolculuğumuz,
Güleriz, ağlarız; bir sona doğru.*

*Gönlümüzle güler, küser ağlarız,
Gezeriz, gürlüyoruz; coşar çağlarız,
Yerin kucağında mekân bağlarız,
Menzilden menzile yolculuğumuz,
Susarız, söyleriz; kabire doğru.*

*Farkında olmayız pusu kuranın,
Özü neşe dolmaz, tasa kuranın,
En ulvî çağrılar, yasa KUR'AN'ın,
Menzilden menzile yolculuğumuz,
Düşeriz, kalkarız; şafağa doğru.*

*Zamanı delice kovdukça öte,
Kalbim bu menzilden kaydıkça öte,
Saat dakikayı savdıkça öte,
Menzilden menzile yolculuğumuz,
Dururuz, koşarız; ukbaya doğru.*

*Toprağın altında bambaşka dünya,
Dünyada o hayat bilinmez rüya,
"Ölüm, yok olmakmış" gülerim güya,
Menzilden menzile yolculuğumuz,
Üzülür, sevinir; sırata doğru.*

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**Kâ'b Bin Züheyr -R. Anh-
ve Kaside-i Bürde**

Züheyr, sayılı Arap şâirlerinden biriydi. Ehl-i kitap'tan kimselerin sohbetlerine devam ederken, bir peygamberin geleceğini iştir dururdu. Bir gece rüyâsında gökyüzünden bir ip uzandığını, ona yapışmak için elini uzattığı halde onu tutamadığını görmüş, bunu âhir zamanda gelecek Peygamber'e kendisinin yetişemeyeceğine yormuştu. Ona yetişecek olurlarsa iman etmelerini oğullarına vasiyette bulunmuştu.

Züheyr, Resulullah Aleyhisselâm'ın gelişinden bir sene önce ölmüş, Büceyr ve Kâ'b adında iki çocuk bırakmıştı. Onlar da şiirde şöhret kazandılar.

Büceyr, Resulullah Aleyhisselâm'ın risaletini iştirince bu hususta bilgi edinmek ve kendisiyle görüşmek üzere hemen ziyarete gitti. Resulullah Aleyhisselâm İslâmiyet'i anlatıp müslüman olmasını teklif edince, hiç tereddüt etmedi ve müslüman oldu.

Kâ'b bin Züheyr, kardeşinin müslüman olduğunu haber alınca çok kızdı ve hem kardeşini hem de Resulullah Aleyhisselâm'ı hicveden bir şiir yazdı. Büceyr, Kâ'b'ın şiirini gizlemeyi uygun görmeyerek okuyunca Resulullah Aleyhisselâm kanının dökülmesini helâl saydı ve:

"Kâ'b'a kim rastlarsa öldürsün!" buyurdu.

Büceyr -radiyallahu anh- kardeşine nasihat veren bir şiir yazıp tehlikeyi haber verdi. Kâ'b sığınacak bir yer bulamadı, dünya başına dar gelmeye başladı. Tayy kabilesi İslâm'a girdiği zaman, o da uzun yollar katedip Medine-i münevvere'ye geldi. Kabilesinden eski tanışığı olan bir zâtı rehber edinerek Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna çıktı, önüne diz çöktü, mübarek elinden tutarak: *"Kâ'b bin Züheyr tevbe etti, İslâm'a geldi, eman dilemek için huzurunuzda gelmek istiyor, kabul eder misiniz?"* dedi. Resulullah Aleyhisselâm Kâ'b'ı tanııyordu. **"Evet"** diye cevap verince:

"Şehâdet ederim ki Allah'tan başka ilâh yoktur. Sen de O'nun Resul'üsün." dedi ve kendisini tanıttı.

Bunun üzerine Kâ'b, *"Bânet süâdü..."* diye başlayan meşhur kasidesini okuyarak Resulullah Aleyhisselâm'ı methetti.

Kasidesini okuyup bitirdiği zaman Resulullah Aleyhisselâm sırtındaki Hırka-i saâdet'ini çıkarıp ona giydirdi. Bu sebeptendir ki kasidenin adı, hırkaya nisbetle "Kaside-i Bürde" ünvanıyla şöhret buldu.

•

Yavuz Sultan Selim Han, Mısır'ı fethedip halife olduğu zaman, Mısır'daki mübarek emanetler arasında o da İstanbul'a getirildi. Bugün Topkapı Sarayında Hırka-i saâdet dâiresinde herkes tarafından ziyaret edilmektedir.

Kaside-i Bürde:

Kâ'b bin Züheyr -radiyallahu anh- bu kasidesinde sevgilisi Suâd'ı yana yakıla anlattıktan ve kendisini ona ulaştırarak devanın üstün vasıflarını saydıktan sonra asıl mevzuya geçti.

Şöhreti âfâka yayılan uzun kasidesinin bazı bölümlerinde şöyle söyledi:

**"Haber geldi: 'Peygamber seni öyle bir cezâyâ çarpacak ki!'
Siz ne bilirsiniz hey zavallılar! İşte onun kapısındaım, yüreğimde sonsuz bağışlanma ümidi."
"Ondan özür dilemeye geldim, af istemeye geldim.
Çünkü o sırrını bilendir, kabul edicisidir mazeretlerin, o affedenlerin en affedicisi."
"İçi hidayet öğüdü en yüce gerçekler dolu Kur'an'ı,
Sana hediye eden Allah için ver bana bir eman müddeti."**

**"Ben senin makamındayım şimdi, fillerin bile titrediği makamda.
Bir makam ki, titrerdi bir fil benim gördüklerimi görse, işitse işittiklerimi."
"Burada beni ancak Allah buyruğuna bağlı Peygamber affı kurtarır,
Ben de onun öç ve adalet eline uzatıyorum işte sağ elimi."
"Beni ancak o kurtarabilir burada, yalnız o. Şimdi söz onun.
Amma o: 'Sen suçlusun, cezanı çekeceksin.' dese, önünde eğik bulur boynumu adaletin
heybeti."**

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Güzel Allah Ne Yaparsa Güzel Yapar!

Kaza ve kadere iman; hayır ve şer, iyi ve kötü, acı ve tatlı, fayda ve zarar, kazanç ve ziyanların hepsinin Allah-u Teâlâ'nın takdiri ile dileyip yaratmasıyla meydana geldiğine inanmak demektir. Nitekim Kur'an-ı kerim'de Allah-u Teâlâ:

"Biz her şeyi bir kader ile yarattık." buyuruyor. (Kamer: 49)

İman etmiş insan huzura ermiş insandır. Kadere imandaki hikmet ise her şeyin yaratıcı tarafından yazılı olup bir bir vakti geldimi emredip zuhur ettirmesi insana sükûnet telkin etmesidir. İnsan telâş ve teşviştten böylece kurtulmuş olur. Bu yüzden imanın temel esaslarındandır.

Allah-u Teâlâ'nın ezelden ebede kadar yaratılmış ve yaratılacak şeylerin yerini ve zamanını en ince teferruatına varıncaya kadar her şeyi ezeli ilmi ile bilip takdir etmesine kader denir. Kader aynı zamanda Levh-i mahfuz'da yazılıdır. Kaderin Levh-i mahfuz'da yazılı şekliyle meydana gelmesine de kaza denir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Biz herkesin dünyadaki amelinin kendi boynuna doladık." buyuruyor. (İsrâ: 13)

Hazret-i Allah her şeye kâdirdir. Bizi dünyaya göndermeden de hesaba çekip cennet ve cehennemine taksim edebilirdi. O hiç bir şeyden sual olunmaz. Bizi dünyaya göndermesindeki gayesi ise bizim de kendi kader rolümüzü dünya sahnesinde oynayıp görmemizi sağlamaktır. Eğer bizi dünyaya göndermeseydi bir takım itirazlarda bulunacak *"Ben böyle yapmazdım."* gibi sözler sarfedecektik. İşte bunu engellemek için bizi dünya sahnesine gönderdi. Biz ise yazılmış olan kaderimizi irademizi de kullanarak dünyanın çeşitli imtihanlarını geçmeye çalışıyoruz. Bir nevi imtihanımızı veriyoruz. Halbuki tıpkı öğrencisinin notunu yazılı ya da sözlü yapmadan bilebilen bir öğretmen misali Hazret-i Allah da bizi yaratan olarak dünyada irademizi ne yöne kullanacağımızı biliyordu. Ve bunu Levh-i mahfuz'unda yazılı tutarak vakti saati geldiği an insanın icraatını yapmasını ve bunu görmesini sağladı.

Kesilmiş bir hükme bağlı olan kader vardır ki asla değişmez ve sakınmak mümkün değildir. Bir de bir sebebe bağlı olarak yazılmış kader vardır. Bu yüzden sebeplere yapışmak; tedbiri elden bırakmamak gerekir. Tedbirde kusur edip kadere sitem etmek hatadır. Meselâ; silahını tedbirsizce kurcalayan birinin yoldan geçen bir kimseyi vurması büyük bir hatadır. O zavallının vurulması ise kadedir.

Fiili tedbirden başka sözle söylenecek tedbir olarak inşaallah ve maşaallah kelimelerini adeta dilimize yapıştırmamız gerekir. İnanarak söylenen ve gayet külfetsiz bir tedbir olan inşaallah sözü kişinin önündeki zaman diliminde yapmayı tasarladığı işin adeta garantisidir. Aksi takdirde nedamet bizi sarar. Âyet-i kerime'de Hakk Celle ve Alâ Hazretlerimiz:

"Hiçbir şey için: 'Ben bunu yarın yapacağım.' deme. Allah'ın dilemesine bağlamadıkça (inşaallah demedikçe). Bunu unuttuğun zaman Rabbini an ve: 'Umarım ki Rabbim beni doğruya, bundan daha yakına eriştirir.' de." (Kehf: 23-24)

Yine inanarak söylenen ve gayet külfetsiz bir tedbir olan maşaallah sözü kişinin hoşuna gidip beğenerek baktığı herhangi bir şeye muhafazalık eder. Aksi takdirde ortaya kul hakkı gibi bir vebal çıkar.

"Kim hoşuna giden bir şey görür de derhal 'Maşaallah lâ havle ve lâ kuvvete illâ billah' derse, onun nazarı ona zarar vermez." (Bezzar)

"Ümmetimin başına gelen musibetlerin üçte biri nazar değmesindedir." (C. Sağır)

Dünya ve ahiret işlerinde sebebe yapışmak, tedbire başvurmak hususunda insanların serbest bırakılması kaderdir. Akıl, fikir, aza ile bize bırakılmış şeyler de evvelâ çalışmak sonra tevekkül yani kalbi Hakk'a bağlamak lâzımdır. Kaderi Cenâb-ı Hakk'a duadan başka hiçbir şey geri çeviremez. Fakat tehlikeden kaçmak kaderden kadere kaçmak olduğundan doğrudur. Adakla, kazadan hiçbir şey ileri geri gitmez. Zararın gitmesi için Rabbimizden sebeplerini yaratmasını dileyerek sebebe yapışmalıyız. Sadaka vererek de musibetlerden korunabiliriz. Ayrıca sadaka ömrün uzamasına, hastalıkların def'ine de sebeptir.

"Sadaka veriniz! Zira sadaka sizi cehennem ateşinden kurtarır." (Ebu Nuaym, Hilye)

Halk arasında kadere iman hususuna tezat oluşturan yanlış kelimeler kullanılıyor. *"Karakış kendini gösterdi."*, *"Ağustos da pek çok sıcak yaptı."*, *"Bahar da böyle hava olur mu, kış gibi..."* gibi cümleler. Bunlar hikmete karışmaktır. Aylar, yıllar, mevsimler hep emirle hareket eder. Hiçbir şeyin tabiatıyla olmadığını, tüm alemlere hâkim, Cebbar bir âmirin hükmü ile olduğunu göstermek ve kâinatın mahkûm bir vaziyette bulunduğunu bildirmek için hava durumunu da, başka şeyleri de bazen değiştirir. Kaderin, hayrın ve şerrin Allah-u Teâlâ'dan geldiğine inandım diyen her şeyi Rabbi Teâlâ'dan bilmelidir. Cahilce kişinin kendi insanlar arası diyalogundaki zaafını *"Yıldız barışıklığı"* gibi aslı olmayan bir şeye bağlamak da yanlıştır. Şans adı altında kadere isyan sözleri sarfetmek de mahzurludur.

Olmuş bitmiş bir olay için *"Keşke şöyle olsaydı"*, *"Keşke şu olmasaydı."* gibi cümlelerle takdirine karışmak bakımından son derece tehlikelidir. Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh- buyurur ki:

"Yaktığını yakan ve bıraktığını bırakan bir ateşe dokunmam; olmayan bir iş için 'Keşke olsaydı' dememden bana daha sevimli gelir."

Her nimet ve musibetin takdirle olduğunu bilen bir kimse kaybettiğine üzülmez, elde ettiğine sevinmez. Allah-u Teâlâ bunların pek yakında yok olmasını takdir edebilir. Elden çıkan düşünmekle geri gelmez. Elde edilen de sevinmekle devam etmez. Resulullah Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyor:

"Kadere iman etmek hüznün ve kederi giderir." (C. Sağır)

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Sana gelen her iyilik Allah'tandır, bütün kötülükler de kendi nefsendendir." (Nisâ: 79)

Bu Âyet-i kerime'ye inanmak kişinin nefsinin ıslahına yönelmesini sağlayacak ve ebedi kurtuluşa doğru ilerleyecektir.

"Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir." (Şurâ: 30)

Âyet-i kerime'nin beyanında da buyurulduğuna göre kulun kaderinde yazılı olup başına gelen ibtila, hastalık, musibet kendi günahları sebebiyledir.

"Bazen hoşunuza gitmeyen bir şey hakkınızda hayırlı olabilir ve hoşunuza giden bir şey de hakkınızda şer olabilir. Allah bilir siz bilmezsiniz." (Bakara: 216)

Âyet-i kerime'sinde de beyan buyurulduğuna göre nefsizimize ağır gelen ibtila anında kula "Rabbim senden gelen her şey güzeldir." deyip takdir edilen ibtilaya razı olarak bitmesini sabırla beklemelidir. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde:

"Cenâb-ı Hakk'ın kazâ ve kaderine râzı olandan Cenâb-ı Hakk razı olur." (C. Sağır)

Bir akarsu misali boynumuzu eğip taşlara vura vura, çer ve çöpe takılmadan yolumuza devam etmeliyiz. Kaderimize yazılan ibtilayı ancak Rabbimize teslim olarak ve O'na yönelip niyazda bulunarak selâmetle aşabiliriz.

Allah-u Teâlâ'ya yakınlıkta öne geçmiş büyük zâtın şu niyazını yolumuzu aydınlatıp önümüzü açması için dilimize yerleştirmemiz isabetli olur:

"Allah'ım! Beni bana bırakma. Her takdirin husule gelsin, fakat o takdirlerle beni meşgul ettirme, nefsimi müdahale ettirme. Zira ben senden gelecek her takdirine peşin olarak râzıyım. Bu söylediklerimi bana hâl ile de bahşet. Husule gelen bütün hadiselerin senden olduğunu bilerek boyun bükmeyi lütfet."

Her şeyin kaderi haline göredir. İnsanın da meyli nerede ise kaderi de odur. İman-küfür, itaat-isyan... bunların her biri insanın kabiliyetine göre Cenâb-ı Hakk'tan talep ettiği şeydir. Cennet veya cehennem işlerinden hangisi bir kimseye kolay gelir de yaparsa bilsin ki bu kimse onun için yaratılmıştır.

"Kim ki (her şeyini Hakk'a) verir, masiyetten sakınır, Allah'tan korkarsa ve o en güzel Kelime-i Tevhid'i tasdik ederse; biz de ona kolay yolu hazırlarız, hayra karşı tatlı bir arzu veririz."

Fakat kim de hasislik edip inâyet-i ilâhiye'den kendisini müstağni görüp, o en güzel kelimeyi tekzip eder, yalanlarsa, biz de ona en güç olanı kolaylaştırırız, hayrı karşı bir isteksizlik veririz." (Leyl: 5-10)

Bu Âyet-i kerime'ler doğrultusunda kişi kendini bu hakikat aynasında görmelidir.

Vaktiyle ulemadan birine ilim öğrenmek ve tefeyyüz etmek üzere devam için salihlerden biri müracaat etmiş. O zat da kabul etmiş. Talebe geceli, gündüzlü ibadete ve derse devam etmiş. Bir gece rüyasında Levh-i mahfuzu görmüş; hemen okumaya başlamış. Kendi ismine tesadüf etmiş: "Filân yerdeki filân oğlu falan cennetlidir." şeklinde yazılı olduğunu görünce çok sevinmiş. Biraz daha göz gezdirmiş. Hocasının ismine tesadüf etmiş. Onun ismi hizasında da cehennemlik yazıldığını görmüş. Bundan çok kederlenmiş, ertesi gün hocası bunu me'yus görerek çağırmış, hatırını, halini sormuş. O da rüya meselesini söylemiş. Hoca da: **"Oğlum! Senin gördüğün şeyi ben kırk senedir görüyorum. Fakat yine Rabbimin kulluğunda devam ediyorum. Benim vazifem kulluktur. Rabbim benim de, Levh'in de sahibidir. Dilerse siler, dilerse yazar; dilerse cennete koyar, dilerse cehenneme atar."** demiş. Talebe o günlerde rüyasında yine Levh'i görmüş. Kendi ismini de hocasının ismini de Cennetlik olarak yazılı bulmuş.

Şu fâni âlemden imanla göçmek son nefese bağlı olduğundan insan içinde bulunduğu hidayet haline güvenmemeli. Veya delâlet halinde de ümit kesmemelidir. Kul daima mahviyet, acizlik ve umut içinde olmalı. Kulun dilemesi, Rabbin dilemesine uygun düşmedikçe, yalnız kulun dilemesiyle hiçbir şey olmaz. Kalpler Hazret-i Allah'ın iki parmağı arasındadır. Her an çevirebilir. Hep O'nun rızası dairesinde dolanmalı boynumuz bükük, gözümüz yaşlı, dilimiz duâ ve niyazlı bir şekilde ömür tüketmeliyiz. Kapıdan içeri ne zaman alır bilinmez. Ama biz hep orda olmalıyız. Çünkü O merhametlilerin en merhametlisidir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |